
BRITTAINY C. CHERRY
THE FIRE
BETWEEN
HIGH & LO
THE ELEMENTS SERIES, BOOK 2

TH

ARASINDA

YÜKSEK & LO

Dedication

İçlerinde ateş yananlar, daha iyi yarınlar için çabalayanlar için.
Geçmişteki hatalarının onları tanımlamadığını bilmeye ihtiyaç duyanlar için.

Bu senin için.

Prologue

Alyssa

Kırmızı kapüşonlu çocuk kasada bana bakıp duruyordu.

Onu daha önce de görmüştüm, birçok kez, o Pazartesi sabahı da dahil. O ve arkadaşları her gün çalıştığım marketin arkasındaki ara sokakta takılırlardı. Patronum kutuları parçalayıp dışarı atmamı istediğinde onları görürdüm.

Kırmızı kapüşonlu çocuk her gün arkadaşlarıyla birlikte gelirdi. Bir ton gürültü yaparlar, sigara içerler ve fırtına gibi küfür ederlerdi. Diğer çocuklar güldüğü ve gülümsediği için o göze çarpıyordu. Dilsiz gibiydi, sanki zihni çevresinden uzakta yaşıyordu. Dudakları neredeyse hiç yukarı kalkmıyordu; gülümsemenin ne olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Belki de yaşamak yerine sadece var olan biriydi.

Bazen göz göze gelirdik ama ben hep başka tarafa bakardım.

Karamel gözlerine bakmakta zorlanıyordum, çünkü onun yaşındaki herhangi bir gözün bakması gerektiğinden daha hüzünlü görünüyorlardı. Altlarında derin, morumsu torbalar ve kırışıklık çizgileri vardı ama yine de yakışıklıydı. Yakışıklı ve yorgun bir çocuk. Hiçbir çocuk aynı anda hem bu kadar yorgun hem de bu kadar muhteşem görünmemeliydi. Gençliğinde yüz yıllık bir mücadele yaşadığından neredeyse emindim. Sadece duruşundan bile yeryüzünde yürüyen insanların çoğundan daha kötü özel savaşlar yaşadığını söyleyebilirdim: omuzları öne doğru yuvarlanmış, sırtı asla dik durmuyordu.

Ama her tarafı o kadar kırık dökük görünmüyordu.

Orta uzunluktaki siyah saçları her zaman mükemmeldi. Her zaman. Bazen küçük bir tarak çıkarır ve saçlarını tarardı, sanki 1950'lerden kalma bir yağcıymış gibi. Her zaman aynı tür kıyafetler giyerdi: ya düz beyaz bir tişört, ya düz siyah bir tişört, bazen de kırmızı kapüşonlu bir tişört. Kot pantolonu her zaman siyahtı, siyah ayakkabıları da beyaz bağcıklarla bağlanmıştı. Nedenini bilmiyordum ama kıyafetleri basit olsa da tüylerimi diken diken ediyordu.

Ellerini de fark ettim. Elleri durmadan açıp kapadığı bir çakmağın etrafındaydı. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ettim. Sanki çakmaktan çıkan alev onun varlığının bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Sıradan bir ifade, yorgun gözler, mükemmel saçlar ve elinde bir çakmak.

Böyle bir adama ne tür bir isim yakışır?

Hunter, belki. Kulağa kötü çocuk gibi geliyordu -ki öyle olduğunu varsaymıştım. Ya da Gus. Yağcı Gus. Yağlı Gus. Ya da Mikey - çünkü kulağa tatlı geliyordu, bu da onun göründüğünün tam tersi olurdu ve ben böyle şeylerden hoşlanıyordum.

Ancak, isminin şu anda bir önemi yoktu.

Önemli olan karşımda duruyor olmasıydı. Ara sokakta dururken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Marketteki kasa sıramda dururken yüzü pancar kırmızısıydı ve parmakları kıpır kıpırdı. Yemek kuponu kartını tekrar tekrar okuturken gözlerinde çok güçlü, dokunaklı bir utanç vardı. Her seferinde reddedildi. *Yetersiz bakiye.* Her seferinde daha da hüzünleniyordu. *Yetersiz para.* Alt dudağını ısırdı. "Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı kendi kendine.

"İsterseniz burada kasamda deneyebilirim. Bazen o makineler bozuk olabiliyor." Ona gülümsedim ama o gülümsememe karşılık vermedi. Yüzü sert bir ifadeyle doluydu.

soğukluk çizgileri. Kaşları çatık ve agresifti ama yine de bana kartını uzattı. Makinemden geçirdim ve kaşlarımı çattım. *Yetersiz bakiye.* "Kartta yeterli para olmadığını söylüyor."

"Teşekkürler Kaptan Belli," diye mırıldandı.

Kaba.

"Bu saçmalık." Göğsü inip kalkarak ofladı. "Daha dün para aldık."

"Biz" kimdi? *Seni ilgilendirmez, Alyssa.* "Deneyebileceğimiz başka bir kartınız var mı?"

"Başka bir kartım olsaydı, denemez miydim sanıyorsun?" diye havladı ve beni biraz zıplattı. Avcı. O bir Hunter olmalıydı. Huysuz, kötü çocuk Hunter. Ya da belki Travis. Bir keresinde içinde Travis geçen bir kitap okumuştum ve çok kötü bir çocuktu. Travis o kadar kötüydü ki aynı anda hem kızarmamak hem de çığlık atmamak için kitabı kapatmak zorunda kalmıştım.

Bir nefes aldı, arkasında oluşan insan kuyruğunu inceledi ve sonra bakışlarını benimkilere kilitledi. "Özür dilerim. Bağırmak istememiştim."

"Sorun değil," diye cevap verdim.

"Hayır, değil. Özür dilerim. Bu boku bir saniyeliğine burada bırakabilir miyim? Annemi aramam lazım."

"Evet, tabii. Siparişi şimdilik askıya alıyorum, sorunları çözdükten sonra ürünlerinizi alabiliriz. Endişelenmeyin."

Neredeyse gülümsüyordu ve ben neredeyse kendimi kaybediyordum. Bunu *neredeyse* nasıl yapacağını bildiğini bilmiyordum. Belki sadece dudaklarındaki bir seğirmeydi ama hafifçe kıvrıldıklarında çok yakışıklı görünüyordu. Gülümseme eylemine çok sık katılmadığını söyleyebilirim.

Kenara çekilip annesinin numarasını çevirirken, konuşmasına kulak misafiri olmamak için elimden geleni yaptım. Sonraki müşterilerin siparişlerini aldım, ama yine de meraklı kulaklarım ve gözlerim yolunu bulup ona geri dönüyordu.

"Anne, sadece kendimi aptal gibi hissettiğimi söylüyorum. Kartı okuttum ama sürekli reddediliyor."

"Pin numarasını biliyorum. Pin numarasını girdim."

"Dün kartı kullandınız mı?" diye sordu. "Ne için? Ne aldın?"

Annesi onunla konuşurken telefonu yüzünden uzaklaştırdı ve ahizeyi tekrar kulağına götürmeden önce gözlerini devirdi.

"Otuz iki kasa Coca Cola aldım da ne demek?!" diye bağırdı. "Otuz iki kasa Coca-Cola ile ne halt edeceğiz?" Marketteki herkes ona doğru döndü. Bakışları benimkilerle buluştu ve utancı geri döndü. Gülümsedim. Kaşlarını çattı. Kalp kırıcı derecede yakışıklı. Yavaşça bana sırtını döndü ve telefon görüşmesine geri döndü. "Önümüzdeki bir ay boyunca nasıl yemek yiyeceğiz?"

"Evet, yarın paramı alacağım ama bu yeterli olmayacak, hayır. Kellan'dan tekrar para istemek istemiyorum- Anne, sözümü kesme. Dinle. Kirayı ödemek zorundayım. Bunu yapabilmemin imkanı yok-" Dur. "Anne, kapa çeneni, tamam mı?! Yemek paramızı Coca-Cola'ya harcadın!"

Kısa bir duraklama. Öfkenin çılgın kol hareketleri.

"*Hayır! Hayır, diyet kola ya da sıfır kola olması umurumda değil!*" Parmaklarını saçlarında gezdirerek iç geçirdi. Telefonu birkaç dakikalığına yere bıraktı, gözlerini kapadı ve birkaç derin nefes aldı. Sonra tekrar eline aldı. "Sorun yok. Bir yolunu bulacağım. Endişelenme, tamam mı? Bir yolunu bulacağım. Kapatıyorum. Hayır, kızgın değilim anne. Evet, eminim. Sadece kapatıyorum. Evet, biliyorum. Sorun değil. Kızgın değilim, tamam mı? Bağırdığım için özür dilerim. Özür dilerim. Kızgın değilim." Sesi olabildiğince kısıldı ama dinlemekten kendimi alamadım. "Özür dilerim."

Bana döndüğünde, sıramdaki son müşteriye yardım etmeyi bitirmiştim. Sol omzunu silkti ve ensesini ovuşturarak bana yaklaştı. "Bugün o şeyleri alabileceğimi sanmıyorum. Kusura bakmayın. Eşyaları raflara geri koyabilirim. Kusura bakmayın. Özür dilerim." Özür dilemeye devam etti.

İçim daraldı. "Sorun yok. Gerçekten. Ben hallederim. Zaten şimdi işten çıkıyorum. Hepsini geri koyacağım."

Yine kaşlarını çattı. Bunu yapmayı bırakmasını diledim. "Tamam. Özür dilerim." Ben de özür dilemeyi bırakmasını diledim.

Gittiğinde, market poşetlerinin içine baktım. Poşetlerdeki eşyaları incelemek yürek parçalayıcıydı. Malzemelerin toplamı on bir dolar tutuyordu ve o bunu bile karşılayamıyordu. Ramen eriştesi, mısır gevreği, süt, fıstık ezmesi ve bir somun ekmek - satın almak için iki kez düşünmek zorunda kalmadığım şeyler.

Başkasının ne kadar kötü durumda olduğunu görene kadar ne kadar iyi durumda olduğunuzu asla bilemezsiniz.

"Hey!" diye bağırdım, otoparkta onu kovalıyordum. "Hey! Bunları unuttun!"

Yavaşça arkasına döndü ve şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

"Çantalarınız," diye açıkladım ve çantaları ona uzattım. "Çantalarınızı unuttunuz."

"Kovulabilirsin." "Ne?"

"Yiyecek çalmak için" dedi.

Bir an tereddüt ettim, neden ilk aklına gelenin yiyecekleri çaldığım olduğu konusunda biraz kafam karışmıştı. "Onları çalmadım. Parasını ödedim."

Şaşkınlık bakışlarını doldurdu. "Bunu neden yaptınız? Beni tanımıyorsun bile."

"Annene bakmaya çalıştığını biliyorum."

Burnunun kenarını sıktı ve başını ileri geri salladı. "Sana geri ödeyeceğim."

"Hayır, endişelenme." Başımı salladım. "Önemli bir şey değil."

Alt dudağını ısırdı ve elini gözlerine götürdü. "Sana geri ödeyeceğim. Ama... teşekkür ederim. Teşekkürler..." Gözleri göğsüme kaydı ve bir an için rahatsız olduğumu hissettim, ta ki yaka kartımdan adımı okuduğunu fark edene kadar. "Teşekkür ederim, Alyssa."

"Bir şey değil." Döndü ve tekrar yoluna devam etti. "Peki ya sen?!" Bir ya da iki kez, belki de elli kez hıçkırarak ona doğru bağırdım.

"Peki ya ben?" diye sordu, yüzünü bana dönmeden yürümeye devam ederek.

"Adın ne senin?"

Hunter

mı?

Gus mı?

Travis

mi?

Mikey?!

Kesinlikle bir Mikey olabilirdi.

"Logan," dedi. Bir kez bile arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Gömleğimin yakasını ağzıma götürdüm ve çiğnedim; bu annemin her zaman bana bağırdığı kötü bir alışkanlıktı, ama annem orada değildi ve küçük minik kelebekler midemi ele geçiriyordu.

Logan.

Şimdi düşündüm de, Logan'a benziyordu.

***

Birkaç gün sonra bana borcunu ödemek için geri geldi. Sonra, her hafta bir somun ekmek, biraz daha ramen eriştesi ya da bir paket sakız almak için gelmeye başladı. Her zaman benim kasama gelirdi. Bir noktada, Logan ve ben işlemler sırasında konuşmaya başladık. Üvey kardeşinin kız kardeşimle çıktığını ve uzun süredir birlikte olduklarını öğrendik. Bir ara neredeyse gülümsüyordu. Hatta bir keresinde güldüğüne yemin edebilirim. Bir nevi arkadaş olduk, küçük kelime alışverişleriyle başlayıp daha büyük konuşmalara kadar ilerledik.

İşten çıktığımda otoparkın kaldırımında oturmuş beni bekliyordu ve daha da çok konuşuyorduk.

Tenimiz yakıcı güneşin altında birlikte bronzlaştı. Her gece alev alev yanan yıldızların altından ayrıldık.

En iyi arkadaşımla bir marketin kasasında tanıştım.
Ve hayatım bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Part One

Ruhu alevler içindeydi,
ve çok yakın duran herkesi yaktı.

Yaklaştı,
Kaderlerinde olan küllerden korkmadan.

Chapter One

Logan

~*~

İki yıl, yedi kız arkadaş, iki erkek arkadaş, dokuz ayrılık ve daha güçlü bir arkadaşlık.

~*~

Turta üzerine bir belgesel izlemiştim.

Hayatımın iki saatini küçük bir televizyonun karşısında oturup, kütüphanede turtanın tarihiyle ilgili bir DVD izleyerek geçirdim. Turtanın eski Mısırlılardan beri var olduğu ortaya çıktı. Belgelenmiş ilk turta Romalılar tarafından yapılmış; çavdar kabuklu keçi peynirli ve ballı bir turta yapmışlar. Kulağa tamamen iğrenç geliyordu ama her nasılsa belgeselin sonunda tek istediğim o lanet turtaydı.

Pek turta yiyen biri değildim, daha çok pastayla ilgilenirdim ama o anda aklımdan geçen tek şey lapa lapa bir hamur düşüncesiydi.

Turtayı yapmak için üst kattaki dairemize çıkmak için gereken her şey de yanımdaydı. Önümdeki tek engel, son birkaç saattir karışık sinyaller gönderdiğim eski kız arkadaşım Shay'di.

Kızlardan ayrılma konusunda berbattım. Çoğu zaman onlara basit bir "Olmuyor, üzgünüm" mesajı atar ya da beş saniyelik bir telefon görüşmesiyle ilişkiyi keserdim ama bu sefer yapamadım çünkü Alyssa bana birinden telefonda ayrılmanın bir insanın yapabileceği en kötü şey olduğunu söylemişti.

Shay ile yüz yüze görüştüm. Berbat bir fikirdi.

Shay, Shay, Shay. Keşke o gece onunla seks yapma ihtiyacı duymasaydım diye düşündüm - ki yapmıştık. Üç kez. Ondan ayrıldıktan *sonra.* Ama şimdi saat sabahın birini geçiyordu ve...

O. Gitmezdi. Gitmezdi.

O da konuşmayı kesmedi.

Apartmanımın önünde durduğumuzda soğuk yağmur ıslık çalıyordu. Tek yapmak istediğim yatak odama gidip biraz dinlenmekti. Çok şey mi istemiştim? Biraz ot içmek, yeni bir belgesele başlamak ve bir ya da beş turta yapmak.

Yalnız kalmak istiyordum. Kimse yalnız kalmayı benim kadar sevemezdi.

Cep telefonum çaldı ve Alyssa'nın adının bir mesajla birlikte ekranda belirdiğini gördüm.

Alyssa: İyilik yapıldı mı?

Kendi kendime sırıttım, Shay'den ayrılmamı kastettiğini biliyordum.

Ben: Evet.

Alyssa'nın cevabını görmek için telefonumda üç nokta işaretinin belirmesini bekledim.

Ama onunla yatmadın, değil mi? Daha fazla üç nokta.

Alyssa: Tanrım, onunla yattın, değil mi? Daha fazla üç nokta.

Karışık Sinyaller!

Kıkırdamaktan kendimi alamadım, çünkü beni herkesten daha iyi tanıyordu. Alyssa ve ben son iki yıldır en iyi arkadaştık ve birbirimizin tam zıttıydık. Ablası kardeşim Kellan'la çıkıyordu ve ilk başlarda Alyssa ve ben hiçbir ortak noktamız olmadığına inanıyorduk. O mutlu bir şekilde kilisede otururken ben köşede esrar içiyordum. Ben şeytanlarla dans ederken o Tanrı'ya inanıyordu. Ben bir şekilde geçmişe hapsolmuş gibi görünürken onun bir geleceği vardı.

Ama bizi bir şekilde anlamlı kılan bazı ortak noktalarımız vardı. Annesi ona zar zor tahammül ediyordu; benim annem benden nefret ediyordu. Onun babası bir pislikti; benim babam ise şeytan.

Küçük ortak noktalarımızı fark ettiğimizde, birlikte daha fazla zaman geçirdik ve her geçen gün daha da yakınlaştık.

O benim en iyi arkadaşımdı, boktan günlerimin en önemli olayıydı.

Ben: Onunla bir kez yattım.

Alyssa: İki kez.

Ben: Evet, iki kez.

Üç kere mi, LOGAN?! AMAN TANRIM!

"Kiminle konuşuyorsun?" Shay mızmızlanarak bakışlarımı telefonumdan ayırdı. "Kim şu anda bu konuşmayı yapmaktan daha önemli olabilir ki?"

"Alyssa," dedim düz bir sesle.

"Aman Tanrım. Cidden mi? Sana doyamıyor, değil mi?" Shay şikayet etti. Gerçi bu yeni bir şey değildi; son iki yılda çıktığım her kız Alyssa'yla ilişkimizi aşırı derecede kıskanıyordu. "Eminim onu beceriyorsundur."

"Evet, öyleyim," dedim. Bu ilk yalandı. Alyssa kolay biri değildi ve kolay biri olsaydı bile bana karşı kolay davranmazdı. Onun standartları vardı, benim karşılayamadığım standartlar. Benim de Alyssa'nın ilişkileri için standartlarım vardı, hiçbir erkeğin karşılayamayacağı standartlar. O dünyayı hak ediyordu ve True Falls, Wisconsin'deki çoğu insanın sunacak sadece kırıntıları vardı.

"Bahse girerim benden ayrılmanın sebebi odur." "Evet, o." Bu ikinci yalandı. Kendi yalanımı kendim uydurdum. Ama Alyssa ne olursa olsun beni hep destekledi. Yine de bana her zaman fikrini söyledi ve tüm ilişkilerimde yanlış yaptığımda bana haber verdi. Bazen acı verecek kadar açık sözlüydü.

"Yine de seninle asla gerçekten birlikte olmaz. O iyi bir kız ve sen bir pisliksin!" Shay ağladı.

"Haklısın." Bu ilk gerçekti.

Alyssa iyi bir kızdı ve ben ona asla benim deme şansı olmayan bir çocuktum. Yine de bazen onun çılgın, sarı, kıvırcık saçlarına bakar ve zihnim onu yakınımda tutmanın ve yavaşça dudaklarının tadına bakmanın nasıl bir şey olacağını düşünürdü. Belki başka bir dünyada olsaydım, onun için yeterli olurdum. Belki çocukluğumdan beri berbat durumda olmazdım ve hayatımı düzene sokmuş olurdum. Üniversiteye girerdim ve bir kariyerim, kendimi gösterebileceğim bir şeyim olurdu. O zaman ona çıkma teklif edebilir, onu şık bir restorana götürebilir ve para sorun olmadığı için menüdeki her şeyi sipariş etmesini söyleyebilirdim.

Ona, kaşlarını çattığında bile mavi gözlerinin her zaman nasıl gülümsediğini ve sıkıldığında ya da endişelendiğinde tüm tişörtlerinin yakasını çiğnemesini sevdiğimi söyleyebilirdim.

Sevilmeye değer biri olabilirdim ve o da benim onu sevmeme izin verirdi.

Farklı bir dünyada belki. Ama ben sadece şimdi ve burada, Alyssa'nın en iyi arkadaşım olduğu yerdeydim.

Ona o şekilde sahip olduğum için şanslıydım.

"Beni sevdiğini söylemiştin!" Shay gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin vererek ağladı.

Ne zamandır ağlıyordu? O profesyonel bir ağlayıcıydı.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarken yüzünü inceledim. Lanet olsun. Berbat görünüyordu. Hâlâ kafası iyiydi ve makyajı yüzüne bulaşmıştı.

"Öyle bir şey demedim, Shay."

"Evet, söyledin! Bir kereden fazla söyledin!" Küfür etti.

"Uyduruyorsun." Hafızamın izini sürüp

Bu üç kelimenin bir noktada ağzımdan çıkıp çıkmadığına baktım ama çıkmadığını biliyordum. Sevmiyordum. Sadece hoşlanıyordum. Parmaklarım şakağıma sürtündü. Shay'in gerçekten arabasına binip çok çok uzaklara gitmesi gerekiyordu.

"Ben aptal değilim, Logan! Ne dediğini biliyorum!" Sözleri, onu sevdiğime olan inancına güveniyordu. Ki bu da bir

Bütün olarak, oldu güzel Üzgün. "Sen dedi o daha önce Bu gece! Hatırladın mı? Beni sevdiğini söylemiştin?"

Bu akşam erken mi?

Oh, kahretsin.

"Shay, seni *becermeyi* sevdiğimi söyledim. *Sevdiğimden* değil.

sen."

"Aynı şey." "İnan

bana, değil."

Çantasını bana doğru savurdu ve ben de bana çarpmasına izin verdim. Gerçek şu ki, bunu hak etmiştim. Tekrar salladı ve ben bir kez daha izin verdim. Üçüncü kez salladı ve çantayı tutup kendime doğru çektim. Elim sırtının alt kısmına geldi ve dokunuşumla belini kavislendirdi. Vücudunu kendime yaklaştırdım. Nefesleri ağırlaşmıştı ve gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ağlama," diye fısıldadım, cazibemi kullanarak gitmesini sağlamaya çalıştım. "Ağlamak için fazla güzelsin."

"Sen tam bir pisliksin, Logan."

"İşte tam da bu yüzden benimle olmamalısın."

"Üç saattir ayrıyız ve sen tamamen farklı bir insan oldun."

"Bu çok komik," diye mırıldandım. "Çünkü son baktığımda, Nick'le birlikte olduğunda farklı olan sendin."

"Aş artık bunu. Bu bir hataydı. Seks bile yapmadık. Son altı ayda yattığım tek erkek sensin."

"Sekiz aydır çıkıyoruz."

"Nesin sen, matematik gurusu mu? Bu önemli değil."

Shay son iki yılda yaşadığım en uzun ilişkiydi. Çoğu zaman en fazla bir ay sürerdi ama Shay ile toplam sekiz ay iki gün geçirdik. Nedenini tam olarak bilmiyordum, çünkü onun hayatı benimkinin neredeyse karbon kopyasıydı. Annesi istikrarlı olmaktan çok uzaktı ve babası hapisteydi. Örnek alacağı kimsesi yoktu ve kız kardeşi bir pislik tarafından hamile bırakıldığı için annesi tarafından evden kovulmuştu.

Belki de içimdeki karanlık bir süreliğine onun içindeki karanlığı gördü ve onurlandırdı. Bir anlam ifade ediyorduk. Ama zaman geçtikçe, benzerliklerimiz yüzünden birbirimize ait olmadığımızı fark ettim. İkimiz de çok berbat durumdaydık. Shay ile birlikte olmak bir aynaya bakıp tüm yaralarınızın size baktığını görmek gibiydi.

"Shay, bunu yapmayalım. Yoruldum."

"Tamam. Unutmuşum. Sen Bay Mükemmel'sin. İnsanlar hayatta kötü kararlar verirler," diye açıkladı Shay.

"Arkadaşım Shay ile öpüştün."

"Bu sadece öpüşmek! Ve bunu sadece beni aldattığın için yaptım."

"Seni hiç aldatmadığım için buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum."

"Belki seks konusunda değil ama duygusal olarak Logan. Hiçbir zaman tam olarak orada olmadın ve kendini adamadın. Bunların hepsi Alyssa'nın suçu. Bana hiçbir zaman gerçekten bağlanmamanın sebebi o. O çok aptal bir bitc-"

Elimi ağzına götürerek sözlerini durdurdum. "Söyleyeceğin şeyi söylemeden önce, söyleme." Elimi indirdim ve o sessiz kaldı. "Sana ilk günden beri kim olduğumu söyledim. Beni değiştirebileceğini düşünmen senin hatan."

"Hiç kimseyle mutlu olamayacaksın, değil mi? Çünkü asla sahip olamayacağın bir kıza çok bağlısın. Sonun üzgün, yalnız ve acı olacak. O zaman benimleyken neye sahip olduğunu anlayacaksın!"

"Gidebilir misin?" İçimi çektim ve elimi yüzüme sürdüm. Bunun için Alyssa'yı suçladım.

"*Ondan yüz yüze ayrıl Lo. Gerçek bir erkek ancak böyle yapar. Birinden telefonda ayrılamazsın."*

Bazen korkunç fikirleri oluyordu. Shay

ağlamaya devam etti.

Tanrım, şu gözyaşları.

Gözyaşlarına dayanamadım.

Birkaç sümüklü burun çekişten sonra yere baktı, sonra başını dik tuttu ve bir güven kıvılcımı onu buldu. "Bence ayrılmalıyız."

Şok olmuş gibiydim. "Ayrılmak mı?" *Çoktan ayrıldık!*

"Sanki iki zıt yöne giden iki insanmışız gibi hissediyorum."

"Tamam," dedim.

Parmakları dudaklarımın üzerinden geçti ve konuşmadığım halde beni susturdu. "Bu konuda bu kadar duygusal olma. Çok üzgünüm Logan. Ama bu iş yürümeyecek."

Ona içimden kıs kıs güldüm, sanki ayrılık onun fikriymiş gibi davrandım. Geri adım attım ve ellerimi boynuma koydum. "Haklısın. Sen benim için fazla iyisin."

Neden hala buradasın?

Bana doğru yaklaştı ve parmak uçlarını dudaklarımda gezdirdi. "İyi birini bulacaksın. Bunu biliyorum. Yani, kabul ediyorum, maymuna benzeyebilir ama yine de." Arabasına doğru koştu, kapıyı açtı ve içeri girdi. Araba durduğunda içim daraldı ve pişmanlık beni ele geçirdi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda arabasına doğru koşmaya, adını bağırmaya başladım.

"Shay! Shay!" Ellerimi karanlığa doğru salladım, o kırmızı ışığa gelene kadar en az beş blok boyunca koştum. Sürücü camına vurdum ve korkudan çığlık attı.

"Logan! Ne halt ediyorsun?!" diye bağırarak camını indirdi. Şaşkınlığı gururlu bir sırıtışa dönüştü ve gözlerini kıstı. "Tekrar bir araya gelmek istiyorsun, değil mi? Bunu biliyordum."

"I..." Öfkelendim. Sporcu falan değildim, bu daha çok ağabeyimin uzmanlık alanıydı. Ellerimi pencerenin kenarına dayayarak nefesimi tutmaya çalıştım. "Ben... ne- ihtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var? Neye, bebeğim? Neye ihtiyacın var?" diye sordu, elini hafifçe yanağımda gezdirerek.

"Turta."

Arkasına yaslandı, kafası karışmıştı. "Ne?"

"Turta. Daha önce aldığımız turta malzemelerim. Arabanın arkasındalar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" diye bağırdı. "Turta malzemeleri için beni bloklar boyunca takip mi ettin?!"

Bir kaşımı kaldırdım. "Um, evet?"

Arabasının arkasına uzandı, çantayı kaptı ve göğsüme çarptı. "İnanılmazsın! İşte aptal saçmalıkların!"

Sırıttım. "Teşekkürler."

Arabası durdu ve "O keçi peyniri için bana yirmi dolar borçlusun!" diye bağırdığını duyduğumda gülmekten kendimi alamadım.

Daireme adımımı atar atmaz cep telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Ben: Bir dahaki sefere bir kızdan ayrıldığımda, bunu kısa mesajla yapacağım.

O kadar kötü mü?

Ben: Korkunç.

Onun için üzülüyorum**.** Senden gerçekten hoşlanıyordu.

Beni aldattı!

Yine de onunla üç kez yatmanın bir yolunu buldun**.**

Ben: Kimin tarafındasın?

Elipsler.

O tam bir canavar! Hayatından çıktığı için çok mutluyum. Kimse böyle psikopat biriyle çıkmayı hak etmiyor. İğrenç biri. Umarım hayatının geri kalanında yanlışlıkla Lego parçalarına basar.

İhtiyacım olan yanıt buydu.

Seni seviyorum, en iyi arkadaşım**.**

Sözlerini okudum ve göğsümdeki çekimi görmezden gelmeye çalıştım. *Seni seviyorum.* Bu tür şeyleri insanlara hiç söylemedim, anneme ya da Kellan'a bile. Ama bazen, Alyssa Marie Walters beni sevdiğini söylediğinde, keşke ben de ona karşılık verebilseydim diyordum.

Ama sevmedim.

Neredeyse hiç sevmedim.

En azından incinmemek için kendime her gün söylediğim yalan buydu. Çoğu insan sevginin bir ödül olduğunu düşünürdü ama ben bundan daha iyisini biliyordum. Annemin babamı yıllarca sevdiğini görmüştüm ve bundan hiç iyi bir şey çıkmamıştı. Aşk bir lütuf değil, bir lanetti ve onu bir kez kalbinize davet ettiğinizde sadece yanık izleri bırakıyordu.

Chapter Two

Alyssa

Selam baba**.** Piyano resitaline gelip gelmeyeceğini sormak için aradım.

Hey! Son mesajımı gördün mü**?**

Hey, yine ben. Sadece iyi misin diye mesaj atıyordum. Erika ve ben endişeliyiz.

Ben: Baba?

Ben: ???

Ben: Hala uyanık mısın, Lo?

Cep telefonuma baktım, Logan'a mesaj gönderirken kalbim göğsümde çarpıyordu. Saati kontrol ettim ve derin bir iç çektim.

2:33.

Uyuyor olmalıydım ama yine babamı düşünüyordum. Son iki gün içinde ona toplam on beş mesaj ve on sesli mesaj göndermiştim ama hâlâ ondan haber alamamıştım.

Telefonumu göğsüme yasladım, derin nefesler alıp verdim. Titremeye başladığında hemen cevap verdim. "Uyuyor olmalıydın," diye fısıldadım telefonun ahizesine, cevap verdiği için gizliden gizliye mutluydum. "Neden uyumuyorsun?"

"Sorun nedir?" Logan sorumu duymazdan gelerek sordu.

Dudaklarımdan hafif bir kıkırdama kaçtı. "Bir sorun olduğunu düşündüren ne?"

"Alyssa," dedi sert bir sesle.

"Ass-Crack beni geri aramadı. Onu bu hafta yirmi kez aradım ama bana geri dönmedi." Ass-Crack, babam bizi terk ettikten sonra ona taktığımız isimdi.

Aile. O ve ben son derece yakındık, ailenin iki müzisyeniydik ve o gittiğinde benim de bir parçam onunla birlikte uçup gitti. Onun hakkında çok fazla konuşmadım, ancak kelimeleri hiç söylemesem de Logan bunun beni rahatsız ettiğini her zaman biliyordu.

"Unut onu. O bir çöp parçası."

"Kariyerimin en büyük yaz piyano resitali yaklaşıyor ve o olmadan bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım. Ağlamamak için elimden geleni yaptım ama o gece mücadeleyi kaybediyordum. Onun için annem ve Erika'dan daha çok endişeleniyordum. Belki de onun bir sanatçı, bir yorumcu olarak kim olduğunu hiçbir zaman gerçekten anlayamadıkları içindir. İkisi de çok fazla istikrarla birlikte gelen gerçekliğe dayalı zihinlere sahipti - Babam ve ben orman yangınlarında dans eden yüzen ruhlar gibiydik.

Ama son zamanlarda aramadı. Ve ben çok ama çok

endişelendim. "Alyssa," diye başladı Logan.

"Lo," diye fısıldadım, sesimde hafif bir titreme vardı. Ahizeden burnumu çektiğimi duydu ve ben daha da doğruldum. "Küçükken gök gürültülü fırtınalar beni çok korkuturdu. Annemle babamın yatak odasına koşar ve onlarla yatmama izin vermeleri için yalvarırdım. Annem asla izin vermezdi çünkü fırtınaların bana zarar vermeyeceğini öğrenmem gerektiğini söylerdi. Ass-Crack da her zaman onunla aynı fikirde olurdu. Ben de yatak odama gider, battaniyemin altına sokulur, gök gürültüsünü dinler ve şimşeği görmemek için elimden geleni yapardım. Bir dakika içinde yatak odamın kapısı açılır, klavyesini eline alır ve ben uyuyana kadar yatağımın yanında müzik çalardı. Çoğu gün güçlüyüm. İyiyimdir. Ama bu gece fırtına ve görmezden gelinen tüm çağrılar... Bu gece beni kırıyor."

"Ona izin verme, Alyssa. Kazanmasına izin verme."

"Ben sadece..." Hat üzerinden ağlamaya başladım ve yıkılmaya başladım. "Sadece üzgün bir an yaşıyorum, hepsi bu."

"Ben de geliyorum."

"Ne dedin? Hayır.

Geç oldu." "Ben de

geliyorum."

"Otobüsler saat ikide durdu Logan. Ayrıca annem evin kapısını kapatıp kilitledi. Zaten içeri giremezdin. Sorun yok." Annem iyi bir avukattı ve parası vardı, hem de çok. Tepenin zirvesinde oturuyorduk ve arazimizin etrafında kocaman bir kapı vardı. Annem gece kapıyı kilitledikten sonra içeri girmek neredeyse imkânsızdı. "Ben iyiyim," diye söz verdim. "Sadece sesini duymaya ve onsuz daha iyi olacağımı bana hatırlatmana ihtiyacım vardı."

"Çünkü öylesin," diye açıkladı. "Evet."

"Hayır, Alyssa. Gerçekten. Sen Ass-Crack'ten daha iyisin."

Hıçkırıklarım daha da ağırlaştı ve ne kadar şiddetli ağladığımı duymasın diye bir elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Vücudum yatakta sarsıldı ve gözyaşlarım yastık kılıfıma düşerken, düşüncelerim beni daha da endişelendirdi.

Ya ona bir şey olduysa? Ya yine içmeye başladıysa? Ya...

"Ben de geliyorum."

"Hayır."

"Alyssa. Lütfen." Sesi neredeyse yalvarıyor gibiydi. "Kafan iyi mi?" diye sordum.

Tereddüt etti, bu benim için yeterli bir cevaptı. Kafasının iyi olduğunu her zaman anlayabilirdim, çünkü neredeyse her zaman kafası iyiydi. Bunun beni rahatsız ettiğini biliyordu ama her zaman tekerleğin üzerindeki bir hamster olduğunu, yollarını değiştiremediğini söylerdi.

Birçok yönden çok farklıydık. Yaptığım pek bir şey yoktu. İşe gider, piyano çalar ve Logan'la takılırdım. Hayal edebileceğimden çok daha fazla deneyimi vardı. Adını bile koyamadığım uyuşturucular kullanıyordu. Neredeyse her hafta kendini kaybediyordu, genellikle babasıyla yolları kesiştikten ya da annesiyle uğraştıktan sonra, ama bir şekilde her zaman eve dönüş yolunu bana buluyordu.

Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım ama bazen ediyordu.

"İyi geceler, en iyi arkadaşım," diye usulca konuştum. "İyi geceler, en iyi arkadaşım," diye yanıtladı iç çekerek.

***

Ellerini arkada birleştirmişti ve tepeden tırnağa sırılsıklamdı. Normalde dalgalı olan kahverengi saçları kafasında düz bir şekilde uzanıyordu ve telleri gözlerini kapatıyordu. Üzerinde en sevdiği kırmızı kapüşonlu tişörtü ve bir pantolonun sahip olması gerekenden daha fazla yırtığı olan siyah kot pantolonu vardı. Ve yüzünde şapşal bir sırıtış vardı.

"Logan, saat sabahın üç buçuğu," diye fısıldadım, annemi uyandırmamayı umarak.

"Ağlıyordun," dedi kapımın önünde dururken. "Ve fırtına durmuyordu."

"Buraya yürüyerek mi geldin?" Ben sordum.

Hapşırdı. "O kadar da uzak değildi." "Kapıya mı tırmandın?"

Biraz döndü ve bana kotundaki yırtığı gösterdi. "Kapıya tırmandım, ayrıca," Ellerini arkasından çekerek alüminyum folyoya sarılı bir turta tepsisini gösterdi. "Sana turta yaptım."

"Turta mı yaptın?"

"Bugün erken saatlerde turta üzerine bir belgesel izledim. Turtanın eski Mısırlılardan beri var olduğunu biliyor muydunuz? Belgelenmiş ilk turta Romalılar tarafından yapılmış ve çavdar kabuklu bir-"

"Keçi peynirli ve ballı turta?" Ben araya girdim.

Yüzü şokla düştü. "Nereden biliyordun?!" "Bana dün söyledin."

Biraz utangaçlaştı. "Ah. Doğru."

Güldüm. "Kafan güzel."

Başını sallayarak kıs kıs güldü. "Kafam iyi."

Gülümsedim. "Senin evinden benimkine kırk beş dakikalık bir yürüyüş var Logan. O kadar uzağa gelmemeliydin. Ve titriyorsun. İçeri gir." Sırılsıklam ıslak kapüşonunun kolundan tuttum ve onu koridorda yatak odamla bağlantılı banyoya doğru çektim. Kapıyı arkamdan kapatarak onu kapalı klozet kapağına oturttum. "Kapüşonunu ve tişörtünü çıkar," diye emrettim.

Yaramazca sırıttı. "Önce bana bir içki ikram etmeyecek misin?"

"Logan Francis Silverstone," diye inledim. "Tuhaflaşma."

"Alyssa Marie Walters. Ben her zaman tuhafım. İşte bu yüzden
benim gibi."

Haksız değildi.

Kapüşonunu ve tişörtünü çıkarıp küvetin içine attı. Gözlerim bir an için göğsünde dans etti ve vücuduna üç havlu sararken midemdeki kelebekleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Aklından ne geçiyordu?"

Karamel gözleri nazikti ve bana doğru eğilerek bakışlarını benimkilere kilitledi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Parmaklarımı çok soğuk ve yumuşak olan saçlarında gezdirdim. Her hareketimi inceliyordu. Küçük bir havlu aldım, önünde diz çöktüm ve saçlarını kurutmaya başlarken başımı salladım. "Evde kalmalıydın."

"Gözlerin kırmızı."

Hafifçe kıs kıs güldüm. "Seninkiler de öyle." Dışarıda gök gürledi ve ben yerimden sıçradım. Logan koluma rahatlatıcı bir el koydu ve dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçtı. Bana yaslanan parmaklarına baktım ve onun bakışları da aynı yere düştü. Boğazımı temizleyerek ondan uzaklaştım. "Şimdi turta mı yiyeceğiz?"

"Şimdi turta yiyoruz."

Annemi uyandırmamayı umarak sessizce mutfağa yöneldik ama her gece aldığı uyku hapları nedeniyle uyanmayacağından neredeyse emindim. Logan

Tezgahın üzerine atladı, gömleksiz ve ıslanmış kot pantolonuyla, elinde turtasıyla.

"Tabaklar?" Ben teklif ettim.

"Sadece bir çatal," diye yanıtladı.

Bir çatal kaparak tezgahın üzerine, onun yanına atladım. Çatalı aldı, büyük bir parça turta aldı ve bana doğru uzattı. İsteyerek bir ısırık aldım, gözlerimi kapattım ve aşık oldum.

Hay Allah.

O en iyi aşçıydı. Bundan emin değildim ama pek çok insanın keçi peynirli ve ballı turtayı yapabileceğinden şüpheliydim. Logan sadece başarmakla kalmadı, ona hayat verdi. Kremalı, taze ve tamamen lezzetliydi.

Gözlerimi kapattım ve ağzımı açtım, bana verdiği başka bir ısırığı bekliyordum. "Mmm," diye hafifçe iç geçirdim.

"Turtam için mi inliyorsun?"

"Kesinlikle senin turtandan dolayı inliyorum."

"Ağzını aç. Tekrar yaptığını duymak istiyorum."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Yine tuhaf davranıyorsun." Gülümsedi. Bu gülümsemeyi severdim. Hayatının büyük bir kısmı kaşlarını çatmakla geçtiği için ne zaman gülümsese o anın değerini bilmeyi öğrenmiştim. Turtadan bir parça aldı ve dudaklarımın yanında gezdirdi. Kaşığı havada uçuyormuş gibi hareket ettirerek uçak sesleri çıkarmaya başladı. Gülmemek için elimden geleni yaptım ama güldüm. Sonra ağzımı açtım ve uçak yere indi. "Mmm," diye inledim.

"Çok iyi inliyorsun."

"Bunu her duyduğumda bir dolarım olsaydı," diye alay ettim onunla.

Gözlerini kısmıştı. "Sıfır doların ve sıfır sentin olurdu," diye alay etti.

"Sen bir pisliksin."

"Açık konuşmak gerekirse, benden başka sana iyi inliyor diyen olursa, *şakayla karışık,* onları öldürürüm."

Bana doğru bakan her çocuğu öldüreceğini söylerdi ve ilişkilerimin hiç yürümemesinin büyük bir nedeni

muhtemelen bununla bir ilgisi vardı. Hepsi Logan Francis Silverstone'dan ölesiye korkuyordu. Ama ben bu korkuyu anlamadım. Benim için o sadece büyük bir oyuncak ayıydı.

"Bütün gün yediğim en güzel şey bu. O kadar güzel ki çatalı çerçevelemek istiyorum."

"O kadar iyi mi?" diye sırıttı, içinde büyük bir gurur vardı.

"*Çok iyi,*" dedim. "Daha önce konuştuğumuz gibi aşçılık okuluna gitmeyi gerçekten düşünmelisin. Harika olursun."

Öfkelendi, kaşları hafifçe çatıldı. "Üniversite bana göre değil."

"Olabilir ama."

"Sıradaki konu," dedi burnunu kıvırarak. Onu zorlamayacaktım. Bu konunun onun için hassas bir konu olduğunu biliyordum. Herhangi bir okula girebilecek kadar zeki olmadığını düşünüyordu ama gerçek bu değildi. Logan tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Eğer o da kendini benim gördüğüm gibi görseydi, hayatı sonsuza dek değişirdi.

Çatalı elinden alıp ağzıma biraz daha attım, yüksek sesle inleyerek konuşmayı daha da hafiflettim. Tekrar gülümsedi. *Güzeldi.* "Bunu getirdiğin için cidden çok mutluyum Lo. Aslında bütün gün neredeyse hiç yemek yemedim. Annem sonbaharda üniversiteye başlamadan önce yirmi kilo vermem gerektiğini söyledi, çünkü birinci sınıf öğrencisi olma tehlikesiyle karşı karşıyayım."

"İlk on beş olduğunu sanıyordum?"

"Annem zaten kilolu olduğum için ortalama bir öğrenciden bile daha fazla olacağımı söyledi. Bilirsiniz, beni böyle sever."

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Ne kadar tatlısın." "Akşam sekizden sonra yemek yememem gerekiyor."

"Neyse ki saat sabahın dördünü geçti, yani yeni bir gün! *Sekizden önce tüm turtayı yemeliyiz!*"

Kıkırdadım, daha fazla bağırmasını engellemek için ellerimle ağzını hızla kapattım. Dudaklarının avuç içlerimi hafifçe öptüğünü hissettim ve kalbim bir kez çarptı. Onu kendime çektim.

Kelebeklerin uçuştuğunu hissederek ellerimi yavaşça çektim ve boğazımı temizledim. "Zor bir iş ama birinin yapması gerekiyor."

Biz de yaptık; hepsini yedik. Çatalı lavaboda temizlemeye gittiğimde elimi tuttu. "Hayır, temizleyemeyiz. Çerçevelememiz lazım, unuttun mu?" Elleri elimi tutarken kalbim iki kez çarptı.

Gözlerimiz buluştu ve o bir adım daha yaklaştı. "Ve bil diye söylüyorum, sen olduğun gibi güzelsin, Aly. Annenin fikrini boş ver. Bence sen güzelsin. Sadece zamanla kaybolan yüzeysel yönlerden değil, mümkün olan her yönden. Sen sadece güzel bir insansın, o yüzden diğer insanların düşüncelerini boş ver. İnsanlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Onun sloganını ezbere bildiğim için başımı salladım. "İnsanları siktir et, bir hayvan al."

"Doğru," diye sırıttı ve elimi tutmayı bıraktı. Daha gitmeden dokunuşunu özlemiştim. Esnemeye başladı, bu da dikkatimi düzensiz kalp atışlarımdan uzaklaştırdı.

"Yorgun musun?"

diye sordum.

"Uyuyabilirim."

"Annem uyanmadan gitmiş olmalısın." "Ben hep

öyle değil miyim?"

Yatak odama gittik. Ona birkaç hafta önce ondan çaldığım bir eşofman altı ve bir tişört verdim. Üzerini değiştirdikten sonra yatağıma girdik ve yan yana uzandık. Daha önce Logan dışında hiçbir erkekle aynı yatakta yatmamıştım. Bazen uyuduğumuzda, başım göğsünde uyanırdım ve çekilmeden önce kalp atışlarını dinlerdim. Ağzından nefes alıp veren, ağır nefesli biriydi. İlk kez bizde kaldığında gözümü bile kırpmamıştım. Ancak zaman geçtikçe onun sesleri bana evi hatırlatmaya başladı. Meğer ev, belli bir yer değilmiş; ev, en çok değer verdiklerinizden gelen bir hismiş, ruhunuzun yangınlarını yatıştıran bir huzurmuş.

"Hâlâ yorgun musun?" Karanlıkta uzanırken sordum, zihnim hâlâ uyanıktı.

"Evet, ama konuşabiliriz."

"Sadece merak ediyordum. Belgeselleri neden bu kadar çok sevdiğini bana hiç açıklamadın."

Ellerini başının arkasına koymadan önce saçlarını taradı ve gözlerini tavana dikti. "Bir yaz, ölmeden önce büyükbabamla kalmıştım. Galaksiyle ilgili bir belgeseli vardı ve beni her şey hakkında daha fazla bilgi edinme isteğine bağladı. Keşke belgeselin adını hatırlasaydım çünkü hemen satın alırdım. Kara delik gibiydi... ya da kara yıldız..." Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Her neyse. O ve ben birlikte daha fazla belgesel izlemeye başladık; bu bizim olayımız haline geldi. Hayatımın en güzel yazıydı." Yere bakarken bir hüzün dalgası ona çarpmış gibiydi. "O öldükten sonra bu geleneği sürdürdüm. Muhtemelen sahip olduğum tek geleneklerden biriydi."

"Yıldızlar hakkında çok şey biliyor musun?"

"Yıldızlar hakkında *çok şey.* Eğer bu kasabada yeterince iyi bir yer olsaydı, size yıldızları ışık kirliliği olmadan gösterir ve takımyıldızlarından birkaçını gösterirdim. Ama ne yazık ki yok."

"Bu çok kötü. Bunu çok isterdim. Yine de düşünüyordum. Hayatın hakkında bir belgesel yapmalısın."

Güldü. "Kimse bunu izlemek istemez." Başımı ona doğru eğdim. "Ben isterdim."

Kolunu bana dolamadan önce bana yarım bir gülümseme verdi ve beni vücudunun kıvrımlarına doğru çekti. Onun sıcaklığı her zaman içimde kıvılcımların uçuşmasına neden olurdu.

"Lo?" Yarı uyanık, yarı uykulu ve içten içe en iyi arkadaşıma aşık bir halde fısıldadım.

"Öyle mi?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama kelimeler yerine sessiz bir iç çekiş beni terk etti. Başım göğsüne düştü ve ben

kalp atışlarının sesini dinledi, her birini saydı.
Bir. İki... Kırk beş...
Birkaç dakika içinde zihnim yavaşladı. Dakikalar içinde neden bu kadar üzgün olduğumu unuttum. Dakikalar içinde uyuyakalmıştım.

Chapter Three

Logan

Annem ve benim evimizde kablolu yayın yoktu, ki bu sorun değildi, çok da umursamadım. Ben çocukken kablolu yayınımız vardı ama babam yüzünden buna değmezdi. Kablolu yayın faturasını ödeyen oydu ve her zaman televizyonun karşısında oturup çizgi film izlememden şikayet ederdi. Sanki gün içinde birkaç dakikalığına da olsa mutlu olmamdan nefret ediyor gibiydi. Sonra bir gün evimize geldi, televizyonu aldı ve hizmetleri iptal etti.

O gün evden taşındığı gündü. O gün aynı zamanda hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

Bir süre sonra bir çöp konteynerinde bir televizyon buldum. DVD oynatıcısı olan 19 inçlik küçük bir televizyondu, bu yüzden kütüphaneden bir sürü belgesel alıp evde izliyordum. Her şey hakkında çok fazla şey bilen biriydim: beyzbol, tropik kuşlar ve 51. Bölge, hepsi belgeseller sayesinde. Ama aynı zamanda hiçbir şey de bilmiyordum.

Bazen annem de benimle birlikte onları izliyordu ama çoğu zaman tek başınaydı.

Annem beni severdi, ama benden pek hoşlanmazdı. Bu doğru değildi.

Sober Ma beni en iyi arkadaşıymışım gibi severdi.

Drugged Ma bir canavardı ve son zamanlarda evimizde yaşayan tek kişi oydu.

Bazı günler Sober Ma'yı özlüyordum. Bazen gözlerimi kapattığımda, gülüşünün sesini ve mutlu olduğunda dudaklarının kıvrımını hatırlardım.

Dur, Logan.

Zihnimin hatırlamasından nefret ediyordum. Hatıralar ruhuma hançer gibi saplanıyordu ve tutunacak neredeyse hiç olumlu hatıram yoktu.

Yine de umurumda değildi, çünkü zihnimi yaşadığım berbat hayatı neredeyse unutturacak kadar yüksek tutuyordum. Eğer odamda kilitli kalırsam, belgesel stoklarsam ve içmek için iyi bir malım olursa, annemin birkaç hafta önce bir köşede durup vücudunu birkaç satır esrar için satmaya çalıştığını neredeyse unutabilirdim.

Arkadaşım Jacob'dan hiç almak istemediğim bir telefondu.

"Dostum. Anneni Jefferson ve Wells Sokağı'nın köşesinde gördüm. Sanırım o..." Jacob durakladı. "Bence buraya gelmelisin."

Salı sabahı yatağımda oturmuş tavana bakıyordum, fon müziği olarak Çin eserleri üzerine bir belgesel çalıyordu, o sırada adımı haykırdı.

"Logan! Logan! Logan! Logan, buraya gel!"

Olabildiğince hareketsiz yattım, beni aramayı bırakmasını umuyordum ama bırakmadı. Kendimi yatağımdan kaldırıp yatak odamdan çıktım ve annemi yemek masasında otururken buldum. Dairemiz küçüktü ama zaten içine koyacak pek bir şeyimiz yoktu. Kırık dökük bir kanepe, lekeli kirli bir sehpa ve üç farklı sandalyesi olan bir yemek masası.

"Neye ihtiyacınız var?" Ben sordum.

"Camları dışarıdan temizlemeni istiyorum Logan," dedi annem, kendine bir kâse süt doldurup çatlak kâsenin içine beş tane Cheerios koyarak. Yeni bir diyete başladığını ve şişmanlamak istemediğini söyledi. Yüz yirmi kilodan daha ağır olması mümkün değildi ve beş ayak dokuz inç boyunda olduğundan neredeyse iskelet gibi olduğunu düşünmüştüm.

Yorgun görünüyordu. Dün gece hiç uyumadı mı?

O sabah saçları dağınıktı ama tüm varoluşundan daha fazla dağınık değildi. Annem her zaman yıkılmış görünürdü,

ve boyamadığı bir zaman düşünemiyorum. Tırnaklarını her zaman Pazar sabahı boyar ve Pazar akşamına kadar mutlaka boyayı silerdi; bir sonraki Pazar sabahı bu işlemi tekrarlayana kadar hafta boyunca tırnaklarında küçük renk lekeleri kalırdı. Giysileri her zaman kirliydi ama sabahın dördünde ütülemeden önce üzerlerine Febreze sıkardı. Febreze'in çamaşırlarımızı yerel çamaşırhanede yıkamanın yerine geçebileceğine inanırdı.

Onun tekniğine katılmadım ve kıyafetlerini yıkamak için fırsat buldukça gizlice dışarı çıkardım. Çoğu insan muhtemelen yerdeki bozuk paraların yanından geçip giderdi ama benim için o hafta temiz pantolon anlamına gelebilirdi.

"Bütün gün yağmur yağacakmış. Onları yarın temizlerim," diye cevap verdim. Yine de yapmazdım. Yakında unuturdu. Ayrıca balkonu olmayan üçüncü kattaki dairemizin pencerelerini temizlemek biraz saçma görünüyordu. Özellikle de yağmur fırtınası sırasında.

Buzdolabının kapağını açıp çıplak raflara baktım. Günlerdir boş duruyordu.

Parmaklarım buzdolabının kulpuna sarılı kaldı. Sanki yiyecek sihirli bir şekilde belirip gürültülü midemi dolduracakmış gibi açıp kapattım. Tam o sırada, tıpkı bir büyücü gibi, ön kapı açıldı ve kardeşim Kellan elinde market poşetleri, ceketindeki yağmur sularını silkeleyerek arkamdan içeri girdi.

"Aç mısın?" diye sordu kolumdan dürterek. Belki de annem sadece Cheerios yiyordu çünkü sahip olduğumuz tek şey buydu.

Kellan, Alyssa dışında güvendiğim tek kişiydi. Neredeyse ikiz gibiydik ama o daha güçlü, daha yakışıklı ve daha istikrarlıydı. Klasik bir saç kesimi, tasarım kıyafetleri vardı ve gözlerinin altında hiç torba yoktu. Cildinde görünen tek çürük üniversite futbol maçı sırasında aldığı bir darbe sonucu oluşmuştu ki bu da pek sık olmazdı.

Daha iyi bir hayatı olduğu için şanslıydı, çünkü daha iyi bir babası vardı. Onun babası bir cerrahtı. Benim babam daha çok mahalledeki çocuklara ve anneme uyuşturucu satan bir sokak eczacısıydı.

DNA: Bazen kazanırsınız, bazen kaybedersiniz.

"Tanrım," dedi buzdolabına bakarak. "Benim aldığımdan daha fazla şeye ihtiyacın olacak."

"Yiyeceğe ihtiyacımız olduğunu nereden biliyordun?" Poşetleri boşaltmasına yardım ederken sordum.

"Onu ben aradım," dedi annem, Cheerios'larından birini yiyip sütü höpürdeterek. "Bizi besleyecek değilsin ya."

Ellerim yumruk oldu ve onları yan tarafıma vurdum. Burun deliklerim alevlendi ama onun yorumundan kaynaklanan öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Kellan'ın sık sık devreye girip bizi kendimizden kurtarmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Bu yaşam tarzından çok ama çok uzakta olmayı hak ediyordu. "Birkaç şey daha alıp gece dersimden sonra bırakacağım."

"Bir saat uzaklıkta yaşıyorsun. Buraya geri dönmek zorunda değilsin."

Beni görmezden geldi. "Bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

"Yemek iyi olurdu," diye homurdandım, midemle birlikte.

Sırt çantasına uzandı ve iki kahverengi kâğıt torba çıkardı. "Yiyecek."

"Bizim için de mi yemek yaptın?"

"Şey, sayılır." Torbaları aldı ve tezgahın üzerine bıraktı. Rastgele yiyecekler, pişmemiş. "Bir süre benimle kalmaya geldiğinde, sana rastgele malzemeler verdikleri ve yemek yapman gereken şu yemek programını çok izlediğimizi biliyorum. Alyssa bana şef olmayı düşündüğünü söyledi."

"Alyssa çok konuşuyor."

"Senin için deli oluyor."

Buna itiraz etmedim.

"Ee," diye sırıttı, bir patatesi bana doğru fırlatarak, "işe gitmeden önce biraz zamanım var. Bir şeyler yap şef!"

Ben de yedim. O ve ben oturup jambon, üç çeşit peynir ve sarımsaklı aioli sosu ile süslü ızgara peynirimi yedik. Yanında da baharatlı, pastırma aromalı ketçaplı ev yapımı mücver yaptım.

"Nasıl?" Gözlerim Kellan'a yapışmış halde sordum. "Beğendin mi?" Hiç düşünmeden sandviçimin yarısını annemin önüne koydum. Başını salladı.

"Diyet," diye mırıldandı son Cheerio'sunu yerken.

"Kahretsin Logan," diye iç geçirdi Kellan, bir şekilde annemin yorumunu duymazdan gelerek. Keşke ben de bunu yapabilseydim. "Bu inanılmaz."

Bir gurur kıvılcımıyla sırıttım. "Gerçekten mi?"

"Sandviçi ısırdım ve o kadar güzeldi ki neredeyse ölüyordum. Eğer cennete inanıyor olsaydım, bu sadece o sandviç yüzünden olurdu."

Gülümsemem genişledi. "Değil mi?! Kendimi aştım sayılır." "Çok zekice."

Yüzümdeki o kendini beğenmiş ifadeyle omuzlarımı silktim. "Harika sayılırım." Kellan'a ne kadar teşekkür etsem azdı; bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Belki bir gün üniversiteye gidebilirdim... Belki de Alyssa haklıydı.

"Yine de gitmem gerek. Seni bir yere bırakmamı istemediğine emin misin?" Kellan sordu.

Evden çıkmak istiyordum, bu kesindi. Ama babamın uğrayıp uğramayacağından emin değildim ve onu annemle yalnız bırakmak istemiyordum. Onunla ne zaman yalnız kalsa, teni her zaman onu bıraktığım zamankinden daha mor oluyordu.

Bir kadına elini sürmek için belli bir tür iblis olmak gerekirdi.

"Hayır. Böyle iyiyim. Zaten bugün benzin istasyonunda çalışacağım."

"Buradan yürüyerek bir saat uzaklıkta değil mi?" "Hayır. Kırk beş dakika. Sorun değil."

"Otobüs parası ister misin?"

"Yürüyebilirim."

Cüzdanını karıştırdı ve masanın üzerine para koydu. "Dinle," diye bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Eğer sen

"Babamın evinde kalmak istediğin oldu mu hiç, işine daha yakın..."

"Baban benden nefret ediyor," diye araya girdim. "Etmiyor."

Ona dalga mı geçiyorsun bakışı attım.

"Tamam. Onun en sevdiği kişi olmayabilirsin ama dürüst olmak gerekirse cüzdanından üç yüz dolar çaldın."

"Kira ödemek zorundaydım."

"Evet, ama Logan, ilk düşüncen onu çalmak olmamalıydı."

"O zaman ne olmalıydı?" Haklı olduğunu bildiğim için sinirlenerek sordum.

"Bilmiyorum. Belki yardım istemek içindir?"

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Hiç olmadı, olmayacak." Sahip olduğum gurur her zaman çok acımasızdı. Bazılarının buna neden en ölümcül günah dediğini anlıyordum.

Kellan kaşlarını çattı, bir kaçışa ihtiyacım olduğunu biliyordu. O dairede o kadar uzun süre kalmak insanı çıldırtıyordu. "Pekâlâ o zaman." Anneme doğru yürüdü ve dudaklarını alnına yerleştirdi. "Seni seviyorum anne."

Gülümsedi. "Hoşça kal, Kellan."

Arkama geçip ellerini omuzlarıma koydu ve usulca konuştu. "Onu son gördüğümden daha da zayıflamış."

"Evet."

"Bu beni korkutuyor."

"Evet, ben de." Aklındaki endişenin ağırlığını gördüm. "Yine de endişelenme. Ona bir şeyler yedireceğim."

Endişesi kaybolmamıştı. "Sen de biraz daha küçük görünüyorsun." "Bu sadece yüksek metabolizmam yüzünden," diye şaka yaptım. O da gülmedi. Sırtını sıvazladım. "Cidden, Kel. Ben iyiyim. Ve ona yemek yedirmeye çalışacağım. Deneyeceğime söz veriyorum, tamam mı?"

Ağır bir iç geçirdi. "Tamam. Sonra görüşürüz. Eğer bu gece uğradığımda işten dönmemiş olursan, gelecek hafta görüşürüz." Kellan el sallayarak veda etti ve apartmandan dışarı adımını atmadan önce ona seslendim.

"Öyle mi?" diye sordu. Sol omzumu silktim. O da sağ omzunu silkti.

Birbirimize hep böyle "seni seviyorum" derdik. Benim için çok şey ifade ediyordu. Bir gün olmayı hayal ettiğim kişi. Yine de biz erkektik. Ve erkekler "Seni seviyorum" demezdi. Gerçek şu ki, ben bu sözleri kimseye söylemedim.

Boğazımı temizleyerek bir kez başımı salladım. "Tekrar teşekkürler. Şey için..." Sol omzumu silktim. "Her şey için."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve omuz silkti. "Her zaman." Bununla birlikte gitti.

Bakışlarım süt kasesi ile konuşan anneme kaydı.
Rakamlar.

"Kellan mükemmel bir evlat," diye mırıldandı süte doğru, başını bana doğru eğmeden önce. "Senden çok daha iyi."

Sober Ma nerede?

"Evet," dedim ve yemeğimi yatak odama götürmek için ayağa kalktım. "Tamam anne."

"Bu doğru. Yakışıklı, akıllı ve benimle ilgileniyor. Sen bir bok yapmıyorsun."

"Haklısın. Senin için hiçbir şey yapmıyorum," diye mırıldandım ve o sabah onun çılgın zihniyle uğraşmak istemediğim için uzaklaştım.

Yürürken, uçan bir kâse sol kulağıma çarpıp önümdeki duvara çarparak parçalanınca irkildim. Süt ve kırık camlar üzerime sıçradı. Başımı anneme doğru çevirdim, dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı.

"O pencerelerin bugün temizlenmesini istiyorum Logan. Hemen şimdi. Bu gece beni almaya gelecek bir randevum var ve burası *iğrenç*!" diye bağırdı. "Ve şu pisliği temizle."

Kanım kaynamaya başladı, çünkü berbat bir haldeydi. Bir insan hayatında nasıl bu kadar ileri gidebilirdi? Bu kadar ileri gittikten sonra, geri dönme şansları var mıydı? *Seni çok özledim anne...* "Bunu temizlemeyeceğim."

"Evet, öylesin."

"Kiminle çıkıyorsun anne?"

Sanki bir tür kraliyet mensubuymuş gibi dimdik oturdu. "Seni ilgilendirmez."

"Gerçekten mi? Çünkü en son çıktığın kişinin seni bir köşeden alan bir pislik olduğuna eminim. Ondan önce de beleşçi babamdı ve sen iki kırık kaburgayla dönmüştün."

"Sakın onun hakkında böyle konuşayım deme. O bize iyi davranıyor. Kiramızın çoğunu kim ödüyor sanıyorsun? Çünkü kesinlikle sen değilsin."

Liseden yeni mezun olmuş, neredeyse on sekiz yaşında, kirasını ödeyemeyen bir genç, tam bir zavallıydım.

"Yarısını ben ödüyorum, ki bu sizin söyleyebileceğinizden daha fazla ve o bir pislikten başka bir şey değil."

Sözlerime sinirlenerek ellerini masaya vurdu. Vücudunda hafif bir titreme vardı ve daha kıpır kıpır olmaya başlamıştı. "O senin olabileceğinden çok daha fazla erkek!"

"Öyle mi?" Ne bulacağımı çok iyi bildiğim için ceplerini karıştırmaya başlayarak ona doğru ilerledim. "O daha çok bir erkek mi? Peki neden?" Arka cebinde küçük bir kokain poşeti bularak sordum. Onu yüzüne doğru salladım ve yüzündeki paniği izledim.

"Kes şunu!" diye bağırdı, onu elimden almaya çalışıyordu.

"Hayır, anlıyorum. Sana bunu veriyor ve bu onu benim olabileceğimden daha iyi bir adam yapıyor. Seni dövüyor, çünkü o daha iyi bir adam. Yüzüne tükürüyor ve sana bok diyor, çünkü o benden daha iyi bir adam. Değil mi?"

Ağlamaya başladı, sözlerime değil, çünkü beni nadiren duyduğundan emindim, ama beyaz, pudralı arkadaşının tehlikede olduğu korkusuyla ağladı. "Ver onu bana, Lo! Dur!"

Gözlerinin içi boştu ve sanki bir hayaletle kavga ediyormuşum gibiydi. Ağır bir iç çekişle poşeti masaya fırlattım ve açıp jiletini bulmadan önce burnunu silmesini ve yemek masasının üzerine iki sıra kola koymasını izledim.

"Berbat durumdasın. Lanet olası bir pisliksin ve asla iyileşemeyeceksin," dedim o tozu koklarken.

"Muhtemelen yatak odasına girecek, kapıyı kapatacak ve babanın sana verdiği kendi ikramını burnundan çekecek olan çocuk söylüyor bunu. O büyük kötü kurt, ama küçük kırmızı başlıklı çocuk onu sürekli geri çağırıyor. Benden ya da ondan daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

"Öyleyim," dedim. Kullandım ama çok fazla değil. Kontrol bendeydi. Vahşi değildim.

Ailemden daha iyiydim.

Olmak zorundaydım.

"Sen değilsin. Ruhunda ikimizin de en kötüsü var. Kellan iyi, sonsuza dek iyi olacak. Ama sen?" -iki kola daha hazırladı- "Yirmi beşine kadar ölmezsen şaşırırım."

Kalbim.

Atışı durdu.

Kelimeler dudaklarından dökülürken içimde bir şok oluştu. Bunları söylerken irkilmedi bile ve bir parçamın öldüğünü hissettim. Yapacağımı düşündüğü şeyin tam tersini yapmak istedim. Güçlü olmak, istikrarlı olmak, var olmaya değer olmak istiyordum.

Ama yine de çarkın içindeki hamster bendim.

Dönüp dolaşıp hiçbir yere varamıyoruz.

Yatak odama girdim, kapımı kapattım ve kendi şeytanlarımın dünyasında kendimi kaybettim. Yıllar önce babama hiç merhaba demeseydim ne olurdu diye düşündüm. Yollarımız hiç kesişmeseydi ne olurdu diye merak ettim.

***

Logan, yedi yaşında

Babamla bir yabancının verandasında tanıştım. Annem o gece beni bir eve götürdü ve dışarıda beklememi söyledi. Hızlıca içeri gireceğini ve sonra eve gideceğimizi söyledi, ama sanırım o ve arkadaşları düşündüklerinden çok daha fazla eğleniyorlardı.

Sundurma darmadağındı ve kırmızı kapüşonlum kışın soğuğu için en iyisi değildi, ama şikayet etmedim. Annem şikayet etmemden hep nefret ederdi; bunun beni zayıf gösterdiğini söylerdi.

Verandada kırık dökük metal bir bank vardı ve zaman geçtikçe bacaklarım göğsüme doğru bükülerek oturdum. Verandanın korkuluklarının gri boyası soyulmuş, ahşap çıtaları çatlamış ve donmuş karlar kürekle temizlenmemişti.

Hadi, anne.

O gece çok soğuktu. Nefesimi görebiliyordum, bu yüzden kendimi eğlendirmek için ağzımdan sıcak hava üflemeye devam ettim.

İnsanlar gece boyunca eve girip çıktılar ve bankta oturduğumu fark etmediler bile. Elimi arka cebime attım ve her zaman yanımda taşıdığım küçük bir kâğıtla kalemi çıkardım ve bir şeyler karalamaya başladım. Annem etrafta olmadığında, kendimi çizerek meşgul ediyordum.

O gece esnemeye başlayana kadar çok resim çizdim. Sonunda uyuyakaldım, bacaklarımı kırmızı kapüşonumun içine soktum ve bankın üzerine uzandım. Uyurken üşüdüğümü hissetmiyordum, bu da güzel bir şeydi.

"Hey!" Sert bir ses beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi hafifçe araladığım anda soğuğu hatırladım. Bedenim titremeye başladı ama doğrulmadım. "Hey, çocuk! Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu ses. "Ayağa kalk."

Doğruldum ve gözlerimi ovuşturarak esnedim. "Annem içeride. Sadece bekliyorum." Gözlerim bana doğru konuşan adama odaklandı ve sinirden gözlerim büyüdü. Kötü görünüyordu ve sol tarafında büyük bir yara izi vardı.

Yüzü. Saçları dağınıktı, siyah beyazdı ve gözleri benimkilere benziyordu. Kahverengi ve sıkıcı.

"Öyle mi? Ne zamandır bekliyorsun?" diye tısladı, dudaklarının arasında bir çeşit sigara sallanıyordu.

Gözlerim kararmış gökyüzüne kaydı. Annem ve ben geldiğimizde hava aydınlıktı. Adama cevap vermedim. İnledi ve yanıma oturdu. Bankın kenarına yaklaştım, ondan olabildiğince uzağa.

"Sakin ol, evlat. Kimse sana zarar vermeyecek. Annen keş mi?" diye sordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu yüzden omuz silktim. Kıs kıs güldü. "Eğer o evdeyse, keşin tekidir. Adı ne?"

"Julie," diye fısıldadım. "Julie ne?"

"Julie Silverstone."

Dudakları hafifçe aralandı ve başını eğerek bana doğru baktı. "Annen Julie Silverstone mu?"

Başımı salladım.

"Ve seni burada mı bıraktı?" Tekrar başımı salladım.

"O kaltak," diye mırıldandı, ellerini yumruk yaparak banktan kalktı. Ön kapıya doğru ilerledi ve paravan kapıyı açarken durakladı. Sigarasını dudaklarının arasından çıkarıp bana uzattı. "Esrar mı içiyorsun?" diye sordu.

Hiç de sigara değildi. Kokusundan anlamalıydım. "Hayır."

Kaşları çatıldı. "Julie Silverstone demiştin, değil mi?" Üçüncü kez başımı salladım. Esrarı ellerime bıraktı. "O zaman ot iç. Seni sıcak tutar. Ben senin orospu annenle döneceğim."

"O bir kaltak değil" -cümlemi tamamladığımı duyamadan kapı çarpıldı- "kaltak."

Eklemi parmaklarımın arasında tuttum ve soğuktan titredim.

Seni sıcak tutacaktır.

Donuyordum.

Ben de bir nefes çektim ve kendi öksürüğümle boğuldum.

Uzun süre sertçe öksürdüm ve esrarı yere vurdum. Bir insanın bunu neden yaptığını, neden sigara içtiğini anlamıyordum. O an bir daha asla sigara içmemeye yemin ettiğim andı.

Adam dışarı çıktığında annemi de yanında sürüklüyordu. Zorlukla uyanmış ve ter içindeydi.

"Beni çekiştirmeyi bırak, Ricky!" diye bağırdı adama.

"Kapa çeneni Julie. Lanet çocuğunu bütün gece burada bıraktın, seni siktiğimin keşi."

Yumruklarımı sıktım ve göğsümü şişirdim. Annemle böyle konuşmaya nasıl cüret eder! Onu tanımıyordu bile. O benim en iyi arkadaşımdı, kardeşim Kellan'dan başka. Ve o adamın annemle böyle konuşmaya hakkı yoktu. Kellan o adamı duysaydı çok kızardı. Neyse ki burada değildi ve babasıyla birlikte buzda balık tutmaya gitmişti.

Buz varken insanların balık tutabildiğini bilmiyordum ama Kellan geçen hafta bana her şeyi anlattı. Annem buzda balık tutmanın garipler ve ezikler için olduğunu söylerdi.

"Sana söyledim, Ricky! Artık kullanmayacağım. Söz veriyorum," diye kekeledi. "Sadece Becky'yi görmek için buraya uğradım."

"Saçmalık," diye yanıtladı onu merdivenlerden aşağı çekerek. "Hadi evlat."

"Nereye gidiyoruz anne?" Annemin peşinden giderken, bundan sonra ne olacağını merak ederek sordum.

"İkinizi eve bırakıyorum," diye cevap verdi adam. Annemi yolcu koltuğuna oturttu, o da gözlerini kapatıp yere yığıldı. Sonra benim için arka kapıyı açtı ve ben içeri girdikten sonra kapıyı çarparak kapattı. "Nerede kalıyorsunuz?" diye sordu, sürücü koltuğuna tırmandı ve kaldırımdan uzaklaştı.

Arabası parlak ve güzeldi, şimdiye kadar gördüğüm tüm arabalardan daha güzeldi. Annem ve ben her yere otobüsle giderdik, bu yüzden onun arabasında olmak bana kendimi kraliyet ailesi gibi hissettirdi.

Annem hıçkırmaya ve öksürmeye başladı ve boğazını temizlemek için elinden geleni yaptı. "İşte bu yüzden Becky'yi görmem gerekti. Ev sahibim bir pislik gibi davranıyor ve bana son iki ayı ödemediğimi söyledi! Ama ödedim, Ricky! O pisliğe ödeme yaptım ama o yapmamışım gibi davranıyor. Ben de biraz para almak için Becky'yi görmeye geldim."

"Becky'nin ne zamandan beri parası var?" diye sordu.

"O yapmadı. Sanırım parası yoktu. Ama görmek zorundaydım. Çünkü ev sahibi param yoksa geri gelemeyeceğimi söyledi. Bu yüzden nereye gideceğimizden emin değilim. İzin ver Becky'ye bir bakayım," diye mırıldandı ve araba ilerlerken yolcu kapısını açtı.

"Anne!"

"Julie!"

Ricky ve ben aynı anda bağırdık. Arka koltuktan gömleğine uzandım ve gömleğinin kolunu çekerek onu kendine doğru çekti ve kapıyı onunla birlikte kapattı.

"Delirdin mi sen?!" diye bağırdı, burun delikleri uçuyordu. "Lanet olsun. Faturanı yarın ödeyeceğim ama bu gece bende kalacaksın."

"Bunu yapacak mısın, Ricky? Tanrım, buna çok minnettar oluruz. Değil mi, Lo? Sana geri ödeyeceğim, her kuruşunu geri ödeyeceğim."

Başımı salladım, arabanın sıcaklığının nihayet etkisini gösterdiğini hissediyordum.

Sıcaklık.

"Ben de çocuğa biraz yiyecek getireyim. Onu beslediğinden şüpheliyim." Elini cebine attı ve bir paket sigara ile hula dansçısı şeklinde bir çakmak çıkardı. Çakmağı çakarken hula dansçısı bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Bu hareket beni hipnotize etmişti, gözlerimi ondan alamıyordum. Sigarayı yakmayı bitirdiğinde bile durmadan çakmağı çaktı ve söndürdü.

Ricky'nin dairesine vardığımızda, ne kadar çok eşyası olduğu beni şaşırttı. İki kanepe ve kocaman bir koltuk, tablolar, kablolu kocaman bir televizyon ve dünyayı doyuracak kadar yiyecekle dolu bir buzdolabı. Yemek yedikten sonra

Beni kanepelerden birine yatırdılar ve ben de annemle onun koridorda fısıldaşmalarını dinleyerek uykuya dalmaya başladım.

"Gözlerini senden almış," diye mırıldandı.

"Evet, biliyorum." Sesi kin doluydu ama neden olduğundan emin değildim. Ayak seslerinin bana yaklaştığını duydum ve gözlerimi açtığımda yanımda eğildiğini gördüm. Ellerini birbirine kenetlemişti ve gözlerini kısmıştı. "Sen benim çocuğumsun, ha?"

Cevap vermedim.

Çünkü ne söylemem gerekiyordu?

Ağzının kenarından sinsi bir gülümseme döküldü ve bir sigara yakarak dumanını yüzüme üfledi. "Merak etme Logan. Sana ve annene göz kulak olacağım. Söz veriyorum."

***

Sabahın dördünde nihayet kendime geldiğimde yatağıma uzanmış tavana bakıyordum.

Ben: Uyanık mısın?

Telefonuma baktım, üç noktaların görünmesini bekledim ama görünmediler. Telefonum çaldığında nefes aldım.

"Seni uyandırdım," diye fısıldadım ahizeye.

"Sadece biraz," diye cevap verdi Alyssa. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Ben iyiyim."

Yirmi beşinde ölmüş olacaksın.

"Annen miydi yoksa baban mı?"

O her zaman bilirdi. "Annem."

"Kafası iyi miydi yoksa ayık mıydı?" "Kafası güzeldi."

"Söylediklerine inandın mı inanmadın mı?" Tereddüt ettim ve çakmağımı yakıp söndürmeye başladım. "Oh, Lo."

"Uyandırdığım için özür dilerim. Kapatabilirim. Uyumaya devam et." "Yorgun değilim," diye esnedi. "Benimle telefonda kal uykuya dalana kadar, tamam mı?"

"Pekâlâ."

"İyisin, Logan Francis Silverstone." "Ben iyiyim, Alyssa Marie Walters."

Yalan gibi gelse de, sesi beni neredeyse her zaman buna inandırdı.

Chapter Four

Logan

İki yıl önce Alyssa ile tanışmadan önce doğum günümü hiç gerçek anlamda kutlamamıştım. Kellan beni her zaman yemeğe çıkarırdı ve buna bayılırdım. Bana dünyada yalnız olmadığımı hatırlatmakta oldukça başarılıydı ama Alyssa her yıl doğum günüm için her zamankinden daha büyük bir kutlama yapıyordu. İki yıl önce Chicago'ya gidip eski bir tiyatroda Charlie Chaplin'le ilgili bir belgesel izlemiştik, sonra da beni şık bir restorana götürmüştü. O süslü akşam yemeklerinin normal olduğu bir yaşam tarzından geliyordu, ben ise akşam yemeğinin her zaman mevcut olmadığı bir dünyadan geliyordum. Rahatsızlığımı fark ettiğinde, Chicago sokaklarında yürüdük, sosisli sandviç yedik ve dev fasulyenin altında durduk.

Hayatımın en güzel ilk günüydü.

Bir yıl önce, yukarı Wisconsin'de bir film festivali vardı ve bizim kalmamız için bir kulübe kiraladı. Tüm hafta sonu boyunca her filmi birlikte izledik. Geç saatlere kadar hangi filmlerin bize ilham verdiğini ve hangilerinin muhtemelen çok fazla asit içmiş insanlar tarafından yapıldığını tartıştık.

Hayatımın en güzel ikinci günüydü.

Ama bugün farklıydı. Bugün on sekizinci doğum günümdü, saat gece on biri geçmişti ve Alyssa beni bir kez bile aramamıştı.

Yatak odamda oturup Jackie Robinson'ın DVD'sini izlerken bir yandan da annemin evde tökezleyerek dolaşmasını dinliyordum. Yatağımın yanında bir yığın fatura duruyordu ve kirayı ödeyememe korkusundan midemde sıkı bir düğüm hissettim. Eğer kirayı ödeyemezsek

babam bunu yaşamamıza asla izin vermezdi. Ve eğer ondan yardım istersem, bedelini annemin ödeyeceğinden emindim.

Yatağımın altına uzandım ve bir zarf çıkardım, kendi başıma biriktirdiğim parayı kontrol ettim. Zarfın üzerindeki kelimeler midemi bulandırdı.

Üniversite fonları.

Şaka gibi.

Parayı saydım. *Beş yüz elli iki dolar.* Alyssa bunu bir gün yapabileceğim bir şeymiş gibi gösterdiğinden beri, iki yıldır para biriktiriyordum. Bir gün okula gitmek, sağlam bir kariyer yapmak ve annemle birlikte yaşayacağımız bir ev almak için yeterince para biriktireceğimi düşünerek çok zaman geçirdim.

Hiçbir şey için babama güvenmek zorunda kalmayacaktık; ev sadece ve sadece bizim olacaktı. Biz de temizleneceğiz. Artık uyuşturucu yok, sadece mutluluk var. Annem mutlu olduğu için ağlayacaktı, babam onu dövdüğü için değil.

Ayık annem geri gelirdi, küçükken beni yatıran annem. Şarkı söyleyen ve dans eden. Eskiden gülümseyen.

Onun o halini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama bir parçam bir gün geri döneceği umudunu taşıyordu. *Bana geri dönmek zorunda.*

İçimi çektim, elektrik faturasını ödemek için üniversite fonumdan biraz nakit çıkardım.

Üç yüz yirmi üç dolar kaldı.

Ve böylece rüya biraz daha uzakta göründü. Bir kalem çıkarıp elektrik faturasının üzerine bir şeyler karalamaya başladım.

Çizim yapmak ve belgesellere dalmak gerçeklikten kaçmanın başlıca yoluydu. Ayrıca, tuhaf, kıvırcık kafalı, gülümseyen ve çok konuşan bir kız zihnimde belirmeye başlamıştı. Alyssa düşüncelerimde olması gerekenden çok daha fazla yer kaplıyordu. Bu garipti, çünkü insanları ya da benim hakkımda ne düşündüklerini pek umursamazdım.

İnsanları önemsemek, zihnimle oynamalarını çok kolaylaştırıyordu ve sapkın anneme olan sevgim nedeniyle zihnim zaten oldukça tahrip olmuştu.

"Hayır!" Oturma odasından bağırışlarını duydum. "Hayır, Ricky, öyle demek istemedim," diye bağırdı.

Midem düğümlendi.

Babam buradaydı.

Kendimi yatağımdan kaldırdım ve aceleyle boşluğa girdim. Babam zayıftı, siyahtan çok gri saçları, gülümsemeden çok çatık kaşları ve sevgiden çok nefreti vardı. O da her zaman takım elbise giyerdi. Gerçekten pahalı görünen takımlar, kravatlar ve timsah derisi ayakkabılar. Mahalledeki herkes onun yanından geçerken başını eğmesi gerektiğini bilirdi, çünkü gözlerinin içine bakmak bile tehlikeli olabilirdi. Sokaklarda yürüyen en büyük kabadayıydı ve ondan iliklerime kadar nefret ederdim. Onunla ilgili her şey beni iğrendiriyordu ama en nefret ettiğim şey onun gözlerine sahip olmamdı.

Ne zaman ona baksam, hep kendimden bir parça görüyordum.

Annem bir köşede titriyor, adamın el izi olan yanağını tutuyordu. Ona bir tokat daha vurmak üzereyken yoluna çıktım ve tokadı yüzüme yedim. "Bırak onu," dedim, tokadı yakmamış gibi davranmaya çalışarak.

"Bunun seninle bir ilgisi yok Logan," dedi. "Çekil yolumdan. Annenin bana borcu var."

"Alacağım, yemin ederim. Sadece zamana ihtiyacım var. Bu hafta caddenin aşağısındaki bir markette iş görüşmem var," diye yalan söyledi. Annem yıllardır bir iş başvurusunda bulunmamıştı ama nedense hep bu gizemli mülakatlardan bir sonuç çıkmıyordu.

"Sana o parayı zaten ödediğini sanıyordum," dedim. "Geçen hafta sonu sana iki yüz dolar verdi."

"Ve iki gün önce üç yüz dolar aldı."

"Neden ona para verdin ki? Geri ödeyemeyeceğini biliyorsun."

Kolumu tuttu, parmaklarını derime batırarak irkilmeme neden oldu. Beni odanın diğer tarafına çekip üzerimde gezinirken vücudum çekiştirildi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana böyle cevap veriyorsun, ha?"

"Sadece düşündüm ki..."

Başımın arkasına bir tokat attı. "Düşünmedin. Şimdi bu konuşma annenle benim aramda. Araya girme." Bana tekrar vurdu, daha sert. Eli yumruk oldu ve gözümle buluştuğunda acı içinde inledim. Babam tekrar anneme doğru yürümeye başladı ve ben de aptal gibi tekrar annemin önüne geçtim. "Ölmek mi istiyorsun Logan?"

"Ödeyeceğim," dedim, her ne kadar onun yanındayken kendimi küçücük hissetmeme neden olsa da dik durmaya çalışarak. "Bir saniye." Aceleyle yatak odama girdim, yatağımın altına uzandım ve üniversite paramı çıkardım. Parayı sayarken gözlerimin şiştiğini hissedebiliyordum.

Yirmi üç dolar kaldı.

"Al," dedim ve parayı babamın eline tutuşturdum. Parayı saymaya başlamadan önce gözlerini bana dikti. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama umurumda değildi. Gittiği sürece, bu benim için yeterli olacaktı.

Para arka cebine girdi. "İkiniz de bana sahip olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuzu bilmelisiniz. Ama şimdiye kadar olduğu gibi kiranızı ödemeye devam edeceğimi sanmayın."

Sana ihtiyacımız yok, demek istedim. *Git ve asla geri dönme, diye* bağırmayı hayal ettim. Ama ağzımı kapalı tuttum.

Adımları anneme doğru ilerledi ve eliyle yanağını okşarken onun irkilmesini izledim. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Julie?" diye sordu.

Yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

"Ve ben sadece mutlu olmamızı istiyorum.

Sen istemiyor musun?" Başını daha yavaş

salladı. "Evet."

Eğilip dudaklarını öptü ve ben onu ateşe vermek istedim. Onu kullanma, küçümseme ve neredeyse ruhuna tükürme şeklinden dolayı yanmasını ve acı içinde çığlık atmasını izlemek istedim.

Ama aynı zamanda anneme bağırmak istedim, çünkü o da kesinlikle onu öptü. Ayrıldıklarında ona baktı.

sanki onun Tanrısıymış gibi, oysa o sadece pahalı bir takım elbise giymiş Şeytan'dı.

"Logan," dedi ayrılmak üzere ön kapıya doğru yürürken. "Eğer gerçek bir işe, gerçek bir erkek işine ihtiyacın olursa, eminim seni her zaman aile işine sokabilirim. Kazandığın bu üç kuruş para seni hiçbir yere götürmez."

"İlgilenmiyorum."

Cevabım üzerine dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleşti. Ona her seferinde aynı cevabı veriyordum ama her seferinde sanki bir sırrı biliyormuş ve beni dışarıda tutuyormuş gibi gülümsüyordu. Daireden çıktığında ağzımdan ağır bir iç çekiş çıktı.

"Neyin var senin?!" Annem bağırarak üzerime yürüdü ve göğsüme vurdu. Şaşkınlıkla minik bileklerini kavradım. Bağırmaya devam etti. "Benim için her şeyi mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Az önce sana saldırmasını engelledim!"

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bana gerçekten zarar vermeyecekti."

"Hayal görüyorsun. Sana zarar *veriyordu.*"

"Bırak beni," diye mızmızlandı, kollarını kavrayışımı gevşetmeye çalışıyordu. Onu yere bıraktım. Bir saniye içinde eli havaya kalktı ve bana *sert* bir tokat attı. "Bir daha asla hayatıma karışma. Duydun mu beni?"

"Evet," diye mırıldandım.

Parmağıyla yüzümü işaret etti, gözlerinde sert bir bakış vardı. "Yap. Sen. Duyuyor. Beni?!" diye tekrar sordu.

"Evet!" Bağırdım. "Seni duyuyorum."

Ama yüzüne karşı yalan söylüyordum, çünkü babamın ellerini onun yakınında bir yerde görürsem, onun için ayağa kalkardım. Onun için savaşırdım. Kendi sesimi kaybetmem anlamına gelse bile onun sesi olurdum. Çünkü onun yüzünden kendi sesinin kısıldığını biliyordum. Onun yüzünden içindeki ateş sönmüştü.

Anne, bana geri dön.

Onu ne zaman kaybettim? Sonsuza dek gidecek miydi?

Eğer bir zaman makinem olsaydı, geçmişe gider ve onun bu hale gelmesine neden olan hatayı düzeltirdim. Onu sağ yerine sola gitmesi için yönlendirirdim. İlk kez pipo içmemesi için ona yalvarırdım. Bir erkek ona aksini söylese bile ona güzel olduğunu hatırlatırdım. Çok acı verici bir şekilde hasar görmüş kalbini onarırdım.

Yatak odama gittim ve babamın anılarını silmeye çalıştım, ama ne zaman yanıma gelse, hepsi geri geldi. Tüm nefretim, tüm öfkem, tüm acım. Hepsi beynime geri akıyor, kafamı o kadar çok gürültüyle dolduruyordu ki onu susturmam gerekiyordu.

Yirmi beş yaşına kadar ölmüş olacaksın.

Kalbim panikliyordu, gözlerim acıyla zonkluyordu ve iblislerin tekrar içeri girmesine saniyeler kalmıştı. Benimle alay ettiler, canımı yaktılar, zihnimi yavaş yavaş zehirlediler. Her gece iğnemin uyuduğu komodinime baktım, adımı fısıldadığını hissettim, onlar gidene kadar iblisleri beslememi istiyordu.

O gece kazanmak istedim. Güçlü olmak istedim ama değildim. Asla yeterince güçlü olamadım ve olamayacağım da.

Sadece teslim ol.

Yirmi beş yaşına kadar ölmüş olacaksın.

Nefes aldım, ellerim titriyordu. Nefes aldım, kalbim parçalanıyordu. Nefes aldım ve nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yaptım.

Çekmeceyi açtım, karanlığın içeri girmesine, ışığın kaybolmasına saniyeler kalmıştı ki telefonum çaldı.

Ne yapıyorsun?

Alyssa tam da ihtiyacım olduğunda bana mesaj attı, her ne kadar bana yazmak için gece on bire kadar beklemesine alınsam da. Doğum günümde görüştüğüm tek kişi beni yemeğe çıkaran Kellan'dı. Babamın bana verdiği tek şey morarmış bir göz, annemin verdiği tek şey ise hayal kırıklığıydı.

Yine de güvendiğim kişi Alyssa'ydı. O benim en iyi arkadaşımdı ve bütün gün tek kelime etmemişti.

Ben: Yatakta yatarken.

Tamam. Üç

nokta.

Aşağı gel**.**

Biraz doğrulup mesajlarını tekrar okudum. Aceleyle tenis ayakkabılarımı, güneş gözlüklerimi ve kırmızı kapüşonlu tişörtümü giydim ve hızla apartmandan çıktım. Binanın hemen önüne park etmiş olan Alyssa bana doğru gülümsüyordu. Sokaklarda içki ve sigara içen insanlara baktım.

Tanrım. Buraya gelmenden nefret ediyorum. Özellikle de geceleri.

Arabasının yolcu koltuğuna tırmandım ve içeri girer girmez kapıları kilitledim. "Ne yapıyorsun, Alyssa?"

"Neden güneş gözlüğü takıyorsun?" diye

sordu. "Sebebi yok."

Bana doğru uzandı ve onları çıkardı.

"Oh Logan..." diye fısıldadı, hafifçe morarmış gözüme dokunarak.

Kıs kıs güldüm ve geri çekildim. "Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Bir de diğer adamı görmelisin."

Gülmedi. "Baban mı?" "Evet.

Ama sorun değil."

"İyi değil. Hayatımda hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim. Annen iyi mi?"

"İyi olmaktan çok uzak ama iyi." Alyssa'nın gözlerinin sulanmaya başladığını gördüm ama hemen onu durdurdum. "Her şey yolunda. Söz veriyorum. Nereye gidiyorsak oraya gidelim, böylece bir süreliğine unutabilirim."

"Tamam."

"Peki ya

Alyssa?"

"Evet,

Logan?"

Parmaklarımla gözyaşlarını sildim ve dokunuşumun yanaklarında kalmasına izin verdim. "Gülümse."

Bana kocaman, sevimsiz, sahte bir gülümseme verdi. Benim için yeterince iyiydi.

Arabayı vitese taktı ve uzun, çok uzun bir süre sürmeye devam etti. Yol boyunca hiç konuşmadık ve tam olarak neyin peşinde olduğundan emin değildim. Araba terk edilmiş bir yolun kenarına yanaştığında şaşkınlığım daha da arttı.

"Ciddiyim. Ne yapıyoruz biz?"

"Haydi," dedi, aceleyle arabadan indi ve yola doğru koşmaya başladı. Bu kız benim ölümüm olacaktı - ve ölümden kastım hayattı. Onun hayatıma girmesi sayesinde her gün bir şekilde hayatımın kısıtlamalarından kurtuluyordum.

Peşinden gittim, çünkü ne zaman hareket etse nereye gittiğini merak ediyordum.

Bir reklam panosuna çıkan merdivenin önünde durdu. "Tada!" diye bağırdı, heyecanla dans ediyordu.

"Umm?"

"Bu senin doğum günü hediyen, şapşal!"

"Hediyem... bir reklam panosu merdiveni mi?"

Gözlerini devirdi ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Beni takip et," dedi ve merdivenden yukarı tırmandı. Bana söylediği gibi yaptım.

Şimdiye kadar rastladığım en yüksek merdivene tırmandık. Önünde oturduğumuz büyük reklam panosunda "Hungry Harry's Diner'dan 5 Burger'e 2" yazıyordu. Alyssa'nın yükseklikten biraz korktuğu belliydi, çünkü aşağı bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Serbest düşmemizi engellemek için reklam panosunun etrafını saran bir korkuluk vardı ama yine de onun hoşuna gitmeyecek kadar yüksek görünüyordu.

"Biraz korktun mu?" Yeni bir şey öğrenerek sordum. "Um,

belki? Sanırım yükseklik korkulacak şeylerden biri.

korktuğunuzu bilmiyorsunuz... yükseklere çıkana kadar. Her neyse." Yavaşça reklam panosunun yanına doğru yürüdü ve bir piknik sepeti ile paketlenmiş hediyeler çıkardı. "Al bakalım. Önce hediyeleri aç."

Bana söylediği gibi yaptım ve hediyeleri gördüğümde neredeyse yıkılacaktım. "Hangisi olduğundan emin değildim.

Bu yüzden bulabildiğim tüm DVD'leri aldım," diye açıkladı. Galaksideki on iki DVD'yi elime aldım ve dedemle izlediğim belgesel de yığının arasındaydı.

"Tanrım," diye mırıldandım burnumun kenarını sıkarak.

"Ve," diye gökyüzüne doğru el salladı. "Geceleri yıldızları görmek için bulabildiğim en iyi manzara bu. Bir yer bulmak için günlerce şehirde dolaştım. Muhtemelen aptalca olduğunu biliyorum ama manzaranın hoşuna gideceğini düşündüm." Kaşlarını çattı. "Aptalca, değil mi? Daha iyi bir şey yapmalıydım. Geçtiğimiz iki yıl çok iyiydim ve bunun olacağını düşündüm..."

Elini tuttum. Sustu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, boştaki elimi gözlerime sürterek. Biraz burnumu çektim ve başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Sevdin mi?"

"Bayıldım."

Sana aşık oluyorum.

Başımı sallayarak bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştım.

Onu sevemezdim. Aşk acı demekti. Ve o hayatımdaki iki iyi şeyden biriydi.

Tekrar gökyüzüne baktım. "Eğer oraya bakarsan Scorpius takımyıldızını görebilirsin. Her ay bazı takımyıldızlarını diğerlerinden daha iyi görebilirsin. Şu alttaki yıldızla başlar, yukarı doğru kıvrılır ve sonra beş noktaya ayrılarak bir tür karahindiba gibi görünür. Antares takımyıldızındaki en parlak yıldızdır. Büyükbabam bana onun Akrep'in kalbi olduğunu söylerdi. Görüyor musun?" İşaret ederek sordum. Başını salladı. "Arkasındaki efsaneye göre avcı Orion, gezegendeki tüm hayvanları öldürebileceği için övünüyormuş. Bir akrep tarafından yenilmiş ve Zeus savaşın gerçekleştiğini fark etmiş. Bu nedenle akrebi sonsuza dek gece gökyüzüne yükseltti."

"Bu çok güzel."

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. "Öyle." "Bu da çok güzel," dedi.

"Güzel olan ne?"

Yıldızları izlemeye devam ederken dudakları yukarı kalktı. "Bakmadığımı düşündüğünde bana bakma şeklin."

Kalbim bir kez çarptı.

Baktığımı fark etti mi?

"Hiç bana doğru baktın mı?"

Yavaşça başını salladı. "Ve sonra birlikte olmadığımız zamanlarda gözlerimi kapatıyorum ve seni zihnimde görüyorum. İşte o an kendimi hiç yalnız hissetmediğim andır."

Sana aşık oluyorum.

Ağzımı açıp ona bu kelimeleri söylemek istedim. Ruhuma girmesine izin vermek ve onun hakkında nasıl hayaller kurduğumu anlatmak istedim. Sonra onun kim olduğunu, benim kim olduğumu ve bu kelimeleri neden söyleyemediğimi hatırladım.

Alyssa yardım edene kadar garip sessizlik devam etti.

Piknik sepetine uzanarak, "Ayrıca bizim için geç saatte bir akşam yemeği hazırladım," diye haykırdı. "Yemeklerimin bu kadar harika olmasından rahatsız olmanı istemem. Kasabanın en iyi şefi olmaya alışkın olduğunu biliyorum ama sanırım bu yemekle seni geçmiş olabilirim."

Sepetin içine uzandı ve içinde fıstık ezmeli ve jöleli sandviçler olan bir kap çıkardı. Güldüm. "Yok artık! Bunu sen mi yaptın?"

"Tamamen sıfırdan. Fıstık ezmesi, reçel ve ekmek hariç. Onların hepsi bakkaldan alındı."

En iyi arkadaşım, millet.

Sandviçi ısırdım. "Karışık dut reçeli mi?" "Karışık
dut reçeli."

"Ne kadar süslüsün değil mi?"

Gülümsedi. Ve ben biraz öldüm.

"Tatlı olarak bir paket ahududu ve bunlar var." Bir paket Oreo çıkardı. "Her şeyi yaptım, değil mi? Al bakalım." Bir kurabiyeyi aldı, çözdü, içine bir ahududu yerleştirdi ve tekrar birleştirdi. Sonra da

ağzımın etrafında bir uçak gibi uçurmaya başladı. Ağzımı iyice açtım, biraz aldım ve inledim.

Memnun bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Kurabiyelerim için mi inliyorsun?"

"Kurabiyelerin için kesinlikle inliyorum."

Kıpırdadı ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Bunu bana söyleyen her erkek için bir dolarım olsaydı."

"Bir dolarınız ve sıfır sentiniz olur."

Beni tersledi ve ben ona daha çok aşık oldum. Neyi daha çok istediğime karar veremiyordum, dudaklarını mı yoksa sözlerini mi? İkisi de beni düşündüğümden daha fazla eğlendiriyordu.

Kelimeler, kelimelerle git. "En büyük hayalin nedir?" Birkaç ahududuyu ağzıma attıktan sonra birkaçını da onunkilere atarak sordum.

"En büyük rüya?"

"Evet. Gelecekte ne olmak ya da ne yapmak istiyorsun?"

Alt dudağını ısırdı. "Piyano çalmak ve insanları gülümsetmek istiyorum. İnsanları mutlu etmek. Bunun birçok insana küçük geldiğini biliyorum, annem gibi. Aptalca bir hedef gibi göründüğünü de biliyorum ama benim istediğim bu. Müziğimin insanlara ilham vermesini istiyorum."

"Yapabilirsin, Alyssa. Zaten yapıyorsun." Onun hayaline, söyleyebileceğimden çok daha fazla inandım. Ne zaman piyano çaldığını duysam, sanki hayatın tüm korkunç yanları eriyip gidiyordu. Onun sesleri bana birkaç dakika huzur veriyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu dudaklarımın arasına bir ahududu yerleştirerek. Hayatta hayal kurabileceğim bir durumda değildim ama Alyssa'nın yanındayken tüm bunlar biraz daha mümkün görünüyordu.

"Ben bir şef olmak istiyorum. İnsanların huysuz bir şekilde gelip tabaklarına koyduklarımdan dolayı mutlu ayrılmalarını istiyorum. İnsanların yemeğimi yerken kendilerini iyi hissetmelerini ve gerçek hayatlarında olup biten tüm saçma sapan şeyleri birkaç dakikalığına unutmalarını istiyorum."

"Buna bayıldım. Bir restoran açmalı, içine bir piyano koymalı ve adını AlyLo koymalıyız."

"Ya da LoAly," diye sırıttım.

"AlyLo kulağa çok çok daha hoş geliyor. Ayrıca, bu benim fikrimdi." "O zaman yapalım. AlyLo'yu açalım ve harika yemekler yapalım.

harika müzikler çalacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklar." "Son mu?"

"Son."

"Serçe parmağın?" diye sordu, parmağını bana doğru uzatarak. Serçe parmağımı onunkiyle sardım.

"Pinky." Ondan sonra ellerimiz birbirine kenetlendi.

"Bir başka hayalin ne?" diye sordu.

Ona söyleyip söylememeyi tartıştım, çünkü biraz ezikçe görünüyordu, ama beni yargılamayacağına güvendiğim biri varsa, o da oydu. "Baba olmak istiyorum. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama gerçekten istiyorum. Hayatım boyunca sevmenin ne demek olduğunu bilmeyen ebeveynlerle büyüdüm. Ama baba olsaydım, onları kelimelerin anlatamayacağı kadar çok severdim. Beyzbol maçlarına, dans resitallerine gider ve avukat mı yoksa çöpçü mü olmak istediklerine bakmaksızın onları severdim. Ailemden daha iyi olurdum."

"Biliyorum, Lo. Harika bir baba olurdun."

Neden bilmiyorum ama bunu söylemesi gözlerimi yaşarttı.

Bir süre orada kaldık, tek kelime konuşmadık, sadece yukarı baktık.

Orası hala çok huzurluydu. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyordum. El ele tutuşmayı bırakmamıştık. Elimi tutmaktan hoşlanıyor muydu? Birkaç saniyede bir kalbi yerinden fırlıyor muydu? O da bana aşık olmuş muydu? Elini daha sıkı tuttum. Bırakıp bırakamayacağımdan emin değildim.

"En büyük korkun nedir?" diye sordu usulca.

Çakmağımı çıkardım ve boştaki elimle yakıp söndürmeye başladım. "En büyük korku? Bilmiyorum. Bir şey

önemsediğim birkaç insanın başına geliyor. Kellan. Sen. Annem. Peki ya sen?"

"Babamı kaybetmek. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama her gün kapı çaldığında acaba o mu diye merak ediyorum. Telefonum her çaldığında, beni aradığını umarak kalbim duruyor. Son birkaç aydır biraz kayıp olduğunu biliyorum ama geri döneceğini biliyorum. Her zaman döner. Ama onu sonsuza dek kaybetme fikri kalbimi kırıyor."

Birbirimizin karanlığını dinledik ve birbirimize ışığımızı gösterdik.

"Bana annenle ilgili güzel bir anını anlat," dedi. "Hmm..."

Alt dudağımı çiğnedim. "Yedi yaşındayken,
Her gün okula yürüyerek gidip gelirdim. Bir gün eve geldiğimde eski apartmanımızın ön verandasında bangır bangır müzik çaldığını duydum. Annemin eski müzikler çalan bir müzik kutusu vardı - Temptations, Journey, Michael Jackson, tüm bu klasikler. Annem CD'yi bir komşusundan aldığını ve onda dans etme isteği uyandırdığını söyledi. Bu yüzden sokakta dans ediyormuş ve ancak bir araba geldiğinde kaldırıma çıkmış. O gün çok güzel görünüyordu ve beni bütün gece ay yükselene kadar onunla dans ettirdi. Kellan da geldi. Bisikletiyle gelmişti çünkü akşam yemeğinden arta kalanları annem ve bana getirecekti. O geldiğinde üçümüz de dans ettik.

"Yani, geriye dönüp baktığımda, o zamanlar bir şeyler kullandığından eminim, ama anlayamadım. Sadece onunla ve Kellan'la birlikte güldüğümüzü, döndüğümüzü ve özgürce dans ettiğimizi hatırlıyorum. Gülüşünün sesi en sevdiğim kısımdı çünkü çok gürültülü ve vahşiydi. Bu benim en sevdiğim aile anım. Ne zaman çok uzaklara gitmiş gibi görünse bu anıya geri dönüyorum."

"Bu tutunmak için iyi bir şey, Lo."

"Evet." Ona sıkıca gülümsedim, annemi ne kadar özlediğimi kimseye belli etmemiştim ama onun beni anladığını biliyordum, çünkü o da babasını özlemişti. "Babanla ilgili güzel bir anın var mı?"

"Yatak odamdaki plak çaları biliyor musun?"

"Evet."

"Bir yıl Noel'de bana bunu aldı ve her gece yatmadan önce bir şarkı dinleyip söyleme geleneğini başlattık. Sonra sabah uyandığımızda da bir şarkı söylüyorduk. Modern müzik, eski şarkılar, ne olursa. Bu bizim olayımızdı. Bazen kız kardeşim Erika gelir ve bizimle birlikte şarkı söylerdi, bazen annem sesi kısmamız için bağırırdı ama biz her zaman güler ve gülümserdik."

"Bu yüzden mi geceleri seni görmeye geldiğimde hep müzik çalıyor?"

"Evet. Eskiden onunla çaldığımız tüm şarkıları çalmam çok komik ama şimdi hepsinin sözleri çok farklı görünüyor."

Gece boyunca sohbetimiz devam etti.

O bana hayallerini yedirirken ben ona ahududu yedirdim. Ben ona korkularımı yedirirken o bana ahududu yedirdi.

Gece gökyüzüne baktık, kendimizi bir süreliğine güvende ve özgür hissettik.

"İnsanların ne kadar deli olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordum. "Sadece Samanyolu Galaksisi'nde üç yüz milyardan fazla yıldız var. Bize evrendeki her şeyi hatırlatan üç yüz milyar ışık zerresi. Çok küçük görünen üç yüz milyar alev. Oysa hayal edebileceğinizden çok daha büyükler. Tüm bu farklı galaksiler, hiç keşfetmediğimiz ve asla keşfedemeyeceğimiz tüm bu farklı dünyalar var.

"Dünyada o kadar çok mucize var ki, ama bunu umursamak ve hepimizin çok ama çok minyatür bir yerde çok ama çok küçük olduğumuzun farkına varmak için zaman ayırmak yerine, tüm evrenin alfalarıymışız gibi davranmayı seviyoruz. Kendimizi büyük hissetmeyi seviyoruz. Ve her birimiz kendi yolumuzu en iyi yol, acılarımızı da en büyük acılar gibi göstermeyi seviyoruz, oysa aslında devasa gökyüzünün bir parçasını oluşturan küçücük, yanan bir noktadan başka bir şey değiliz. Kimsenin eksik olduğunu bile fark etmeyeceği küçücük bir nokta. Küçücük bir nokta, çok yakında yerini alacak

gerçekte olduğundan daha önemli olduğunu düşünen başka bir zerre tarafından. Keşke insanlar bazen ırk, cinsel yönelim ve reality televizyon gibi aptalca sıradan şeyler hakkında kavga etmeyi bıraksalar. Keşke ne kadar küçük olduklarını hatırlasalar ve günde beş dakikalarını gökyüzüne bakıp nefes almak için ayırsalar."

"Logan?"

"Öyle mi?"

"Aklını seviyorum."

"Alyssa?"

"Öyle mi?"

Sana aşık oluyorum.

"Bu gece için teşekkürler. Buna ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sana ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Elini hafifçe sıktım. "Sen benim en büyük zevkimsin."

Chapter Five

Logan

"*Lo! Lo! Lo!*" Alyssa bir hafta sonra sağanak yağmur altında bana doğru koşarak çığlık attı. Merdivenin en üst basamağındaydım ve üçüncü katın pencerelerini dışarıdan temizlemeye çalışıyordum. Belli ki annem onları temizlememi sadece dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken istemişti. Alyssa'nın sesi beni sarstı ve su dolu kovayı (ki çoğunlukla yağmur suyuydu) yere düşürmeme neden oldu.

"Tanrım, Alyssa!" Ona doğru bağırdım.

Başının üzerinde parlak sarı puantiyeli bir şemsiye tutarak bana hafifçe kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Pencereleri temizliyorum." "Ama yağmur yağıyor."

Hadi canım, Sherlock, diye düşündüm kendi kendime. Ama sonra camları temizlememin Alyssa'nın suçu olmadığını ve benim kötü tavrımı hak etmediğini fark ettim. Merdivenin basamaklarından indim ve arkadaşıma baktım. Bana doğru büyük bir adım attı ve şemsiyeyi ikimizin üzerine tuttu.

"Bunu sana annen mi yaptırdı?" diye sordu. Hayatımda gördüğüm en hüzünlü gözlerdi.

Cevap vermedim.

"Burada ne yapıyorsun?" Biraz sinirlenerek sordum. Ben Alyssa'nın yaşadığı türden bir yerde yaşamıyordum. Boktan bir mahallede yaşıyordum ve burası herhangi bir insan için, özellikle de Alyssa gibi biri için en güvenli yer değildi. Sokağın aşağısında maçlardan çok uyuşturucu ticaretinin yapıldığı bir basketbol sahası vardı. Sabahtan akşama kadar sokak köşelerinde durup uyuşturucu satan kişiler vardı.

fazladan para kazanmaya çalışıyorlardı. Sokaklarda bir aşağı bir yukarı yürüyen, kafayı bulmuş fahişeler vardı. Ve her zaman duyulan silah sesleri vardı, ama neyse ki hiçbir hedefi vurduklarını görmedim.

Buradan nefret ediyordum. Bu sokaklardan. Bu insanlardan.

Ve Alyssa'nın bazen buraya gelmesinden nefret ediyordum.

Sanki buraya geliş nedenini unutmuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Ah evet!" dedi, kaşları çatılmıştı ve sırıtmaya başlamıştı. "Ass-Crack beni aradı! Bu akşamki piyano resitalime gelmesini istemiştim ama beni geri aramadı, hatırladın mı? Ta ki şimdiye kadar! Az önce beni aradı ve gelebileceğini söyledi!" Ciyak ciyak bağırdı. Gözlerimi kırptım, etkilenmemiştim.

Ass-Crack, Alyssa'ya bu tür sözler vermesiyle tanınırdı ve her zaman son dakikada caymanın bir yolunu bulurdu.

"Yapma bunu," dedi parmağıyla beni göstererek.

"Neyi yapmayayım?"

"Bana 'Umutlanmayı bırak Alyssa' bakışı atma. *Onu* ben aramadım Logan. O *beni aradı*. Orada olmak istiyor." Gülümsemesini engelleyemiyordu. Aslında bu beni onun adına üzüyordu. Hayatım boyunca istendiğini hissetmeye bu kadar ihtiyacı olan birini görmemiştim.

İsteniyorsun, Alyssa Marie Walters. Söz veriyorum.

"Sana öyle bakmıyordum," diye yalan söyledim. Ona kesinlikle öyle bakıyordum.

"Tamam. Durumun artılarını ve eksilerini yapalım" diye önerdi. Alyssa ve ben geçtiğimiz Haziran ayında liseden mezun olmadan önce, öğretmenin bize şimdiye kadar yaşanmış tüm savaşlar için lehte ve aleyhte listeler yaptırdığı bir tarih dersindeydik. Çok sinir bozucuydu, ayrıca öğretmenimizin sesi çok monotondu. O zamandan beri, Alyssa ve ben her şey için lehte ve aleyhte listeler yapmaya başladık, tabii ki monoton sesler kullanarak.

"Bir numaralı profesyonel," dedi, sesi uyuşmuş bir şekilde sıkılmıştı. "Ortaya çıkıyor."

"Birinci neden, yok," diye cevap verdim.

Sıkıntıyla burnunu oynattı. "İki numara, elinde çiçeklerle geldi. Beni aradı ve en sevdiğim çiçeğin ne olduğunu sordu. Birine çiçek getirmeyeceksen bunu yapmazsın!"

Papatyalar. Ass-Crack onun en sevdiği çiçeği bilmeliydi. "İki numara, arar ve son anda iptal eder."

"Üç numaralı profesyonel," dedi elini kalçasına koyarak. "Geliyor ve bana ne kadar harika olduğumu söylüyor. Ve benimle ne kadar gurur duyduğunu. Ve beni ne kadar özlediğini ve sevdiğini." Ağzımı açacak oldum ama monoton sesini bırakarak beni susturdu. "Dinle, Lo. Daha fazla eksi yok. Bana bakmanı ve benim için mutlu olmanı istiyorum, tamam mı? Sahte bir mutluluk olsa bile!" Sesinde yüksek perdeden bir heyecanla gülümsemeye devam ediyordu ama gözleri ve hıçkırıkları her zaman Alyssa'nın gerçekte nasıl hissettiğini anlatıyordu. Gergindi, onu yine hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordu.

Bu yüzden ona gülümsedim, çünkü gergin ya da korkmuş olmasını istemiyordum. Onun gerçekten de rol yaptığı kadar mutlu hissetmesini istiyordum. "Bu iyi, Alyssa," dedim, hafifçe kolunu dürterek. "O geliyor!"

Derin bir nefes verdi ve başını salladı. "Kesinlikle orada olacak."

"Tabii ki öyle," dedim sahte bir güvenle. "Çünkü dünyada uğruna ortaya çıkmaya değecek biri varsa o da Alyssa-Walters'tır!"

Yanakları kızardı ve başını salladı. "O benim! Alyssa-Fucking-Walters!" Arka cebini karıştırdı ve fermuarlı bir poşetin içindeki bileti çıkardı. "Tamam. Yardımına ihtiyacım var. Annemin babamla konuşmaya çalıştığımı öğrenmesi konusunda paranoyak oldum. Onu evimizin yakınlarında istemiyorum. Bu yüzden babama bileti buradan alabileceğini söyledim." Alyssa planının yolunda gittiğine dair umut dolu gözlerle bana baktı. Artık ona Kıç-Çatlak yerine "baba" diye hitap ettiği gözümden kaçmadı. Bu beni onun adına daha da üzdü.

Gerçekten gelmesini umuyordum.

"Ben yaparım," dedim. Gözleri doldu ve gözyaşlarını silebilmesi için şemsiyeyi tutmam için bana uzattı.

"Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın." Eğildi ve yanağımı toplam altı kez öptü.

Ve kalbimin de altı kez nasıl döndüğünü fark etmemiş gibi yaptım.

Fark etmedi, değil mi? Yanımda her durduğunda kalbimi nasıl ateşlediğini fark etmedi.

Chapter Six

Alyssa

"Prova nasıldı?" Logan'ın evinden döndüğümde annem sordu. Provaya gitmek yerine onun evine gittim ve babama bir bilet vermesi için ona yalvardım. Ama bunu anneme söyleyemezdim, anlamazdı. Ofisinde oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yazıyor, en iyi yaptığı şeyi yapıyor, çalışıyordu. Yanında bir bardak şarap vardı, şişenin tamamı da bardağın yanında duruyordu. Bana doğru bakmadı ve ben cevap veremeden, "Kirli kıyafetlerini banyodaki çamaşır sepetine at. Sonra eğer yapabilirsen onları yıka ve katlayarak kurutucuya koy."

"Tamam," dedim.

"Bir de lazanya yaptım, istersen onu da saat dört kırk beşte fırına atıp bir saat pişirebilirsin."

"Tamam."

"Ve lütfen, Alyssa." Yazmayı bıraktı ve burnunun kenarını sıkarak bana doğru döndü. "Ayakkabılarını ön koridorda bırakmayı keser misin? Onları dolaba koymak için sola doğru iki adım atman yeterli."

Koridorda savrulmuş duran Converse ayakkabılarıma baktım. "Onları dolaba koydum."

Bana kaşlarını çatarak "saçmalık" dedi. "Onları dolaba koy, lütfen."

Onları dolaba koydum.

Akşam yemeği geldiğinde, annem ve ben yemek masasına oturduk, o cep telefonuna bakıp e-postalarını yanıtlıyordu, ben de cep telefonuma bakıp Facebook gönderilerine yorum yapıyordum.

"Lazanyanın tadı farklı," dedim çatalımı etrafında dolaştırarak.

"Makarna yerine yumurta akı omleti kullandım."

"Ama erişte yüzünden lazanya değil mi? Eriştenin adı yasal olarak lazanya. O olmadan sadece yumurta, sos ve peynir yiyoruz."

"Bu şekilde daha az karbonhidrat içeriyor ve sana üniversiteye gitmeden önce karbonhidratlarına dikkat etmen gerektiğini söylediğimi biliyorsun. Birinci sınıfta 15 kilo almak gerçek bir şey ve ayrıca, zaten kilolu olanların normal insanlardan daha fazla kilo alma eğiliminde olduklarına dair bir makale okudum."

"Normal insanlardan daha mı? Benim normal olmadığımı mı söylüyorsun?" Göğsümün biraz sıkıştığını hissettim.

Annem dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Aşırı hassassın, Alyssa. Keşke kız kardeşin Erika gibi daha dengeli olabilseydin. Ayrıca onun yeme alışkanlıkları seninkinden on kat daha iyi. Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Yediklerine daha fazla dikkat etmelisin, hepsi bu." Konuyu çabucak değiştirdi. "Bana provanın nasıl geçtiğini hiç anlatmadın," dedi yemeğinden bir ısırık alırken.

"İyiydi," diye cevap verdim. "Beni ve piyanoyu bilirsin, aynı tas aynı hamam."

Öfkelendi. "Evet, biliyorum. Bu akşamki resital şeyine gelemediğim için üzgünüm. Çok fazla işim var."

Benden üstten, dramatik bir göz devirmesi, ki o bunu fark etmedi. Hiçbir resitalime gelmedi, çünkü müziğin bir hobi olduğunu düşünürdü, bir yaşam tercihi değil. Müzik terapisi okumak için üniversiteye gideceğimi öğrendiğinde, kız kardeşim Erika onu bundan vazgeçirene kadar neredeyse okul masraflarım için yardım etmeyi reddediyordu. Ablam gerçekçi olma konusunda tıpkı annem gibi olsa da, yine de müziğime inanıyordu. Belki de erkek arkadaşı Kellan bir müzisyen olduğu için onu ve bir sanatçının derinliğini seviyordu.

Bazen gözlerimi kapatır ve annemin bu kadar sert olmadığı, bu kadar acımasız olmadığı zamanları hatırlamaya çalışırdım. Anılarımda onun gülümsediğini hatırlardım. Ama belki de o anlar sadece benim hayal gücümdü, tutunacak güzel bir şey arıyordum. Babamın gittiği gün üşümeye mi başlamıştı? Yoksa babamın sıcaklığı onun buz gibi ruhunu bir süreliğine gizledi mi?

"Sanırım bu gece için hazırlanmak üzere müzikhole gideceğim. Yemek için teşekkürler anne," dedim o kendine biraz daha şarap koyarken.

"Evet."

Hafif ceketimi, Converse'lerimi ve babamın bir konser için Güney Amerika'ya gittiğinde bana aldığı el işi çantamı üzerime geçirirken annem arkamdan seslendi. "Alyssa!"

"Evet, anne?"

"Gitmeden önce bulaşık makinesini çalıştır. Ve git şu çamaşırları kurut. Ve Bally's Cream Shop'tan bana bir dondurma al. Kendin için biraz almadığından emin ol. Bilirsin, on beşinci sınıf öğrencisi falan."

***

Göğsüm alev almış gibi hissettim.

Sahnenin arkasından dışarı baktığımda 4A koltuğu hâlâ boştu. *Geliyordu,* kendime söz verdim. *Beni aradı, orada olacağını söyledi*, diye düşündüm. *Papatyalarla birlikte.*

Papatyaları çok severdim, en sevdiğim çiçeklerdi ve babam bunu biliyordu ve onları bana getirecekti. Çünkü getireceğine söz vermişti.

"Sıra sende Alyssa," dedi eğitmenim. Kalbimin göğüs kafesime çarptığını hissedebiliyordum. Piyanoya doğru attığım her adımda sanki parçalanıyormuşum gibi hissediyordum. Orada oturmadığını bildiğim için boğuluyordum, ağzından çıkan her şeyin yalandan başka bir şey olmadığını bildiğim için başım dönüyordu. Yalanlar. İncitici, işe yaramaz yalanlar.

Sonra yukarı baktım.

Profesyonel.

4A koltuğu doldu.

Geldi.

Piyano sehpasına yaslandım ve kendimi tuşların arasında kaybolmaya bıraktım. Parmaklarım piyanoya bağlandı ve sihir yarattı. Ruhumun sesleri alanı dolduruyordu. Ağlamak istememiştim ama çalarken birkaç damla gözyaşı döküldü. Bitirdiğimde ayağa kalktım ve selam verdim. Seyircilerin herkes performansını sergileyene kadar alkışlamaması gerekiyordu, böylece kötü oyuncular salonun gürültülü kükremelerini almadıklarında kendilerini kötü hissetmeyeceklerdi. Ama 4A koltuğundaki çocuk elinde tek bir papatyayla ayakta duruyor, deli gibi alkışlıyor, yuhalıyor ve bağırıyordu.

Kendisine büyük gelen takım elbiseli çocuğa gülümsedim.

Hızlıca, hiç düşünmeden seyircilerin arasına koştum ve ona sarıldım. "Bilet zaten senin içindi," diye yalan söyledim omzuna.

İşte o zaman bana daha sıkı sarıldı.

Kimin Ass-Crack'e ihtiyacı vardı ki? Logan Francis Silverstone vardı.

Bu benim için yeterince iyiydi.

Chapter Seven

Logan

"Takım elbisen çok büyük," dedi parmak uçlarımdan sarkan kolları çekiştirerek. Resitalden ayrıldığımızdan beri ona verdiğim tek papatya sol kulağının arkasında duruyordu.

"Bu Kellan'ın," diye açıkladım. "Ass-Crack'in gelemeyeceğini anladığımda onu bırakmak için arabayla geldi."

"İçinde yüzüyorsun," diye şaka yaptı Alyssa. "Ama yine de yakışıklı görünüyorsun. Seni daha önce hiç böyle giyinmiş görmemiştim. Resitali beğendin mi? En iyi performansım değildi."

"Mükemmeldi."

"Teşekkürler, Lo. Bence bu gece eğlenceli bir şeyler yapmalıyız. Sence de öyle değil mi? Bence, oh bilmiyorum... çılgınca bir şeyler yapmalıyız!" Konuşuyor, konuşuyor ve konuşuyordu, bu konuda çok iyiydi. Yürürken daireler çiziyor, gülümsüyor, konuşuyor, konuşuyor ve gülümsüyordu.

Ama onu tam olarak dinlemiyordum, çünkü aklım başka yerdeydi.

Alyssa'ya piyano resitalinde ne kadar harika olduğunu, performans sergileyen herkesten daha iyi olduğunu anlatmaya devam etmek istedim. Sadece parmaklarının tuşlara vuruşuyla bile beni nasıl canlı hissettirdiğini. Gözlerimin ondan hiç ayrılmamasını nasıl sağladığını. Bana sarıldığında onu hiç bırakmak istemediğimi. Bazen dişlerimi fırçalamak, saçlarımı taramak ya da temiz çorap aramak gibi rastgele şeyler yaparken onu nasıl düşündüğümü. Düşündüğüm her şeyi *ona* anlatmak istiyordum çünkü tüm düşüncelerim onundu.

Ona karşı ne hissettiğimi söylemek istedim. Ona nasıl aşık olduğumu söylemek istedim. Onu nasıl sevdiğimi söylemek

istedim.

Yabani saçlarını ve sürekli bir şeyler geveleyen ağzını seviyordu.

Ben istedim.

"Logan," diye fısıldadı, kaldırımda donup kalmıştı. Ellerim bir şekilde sırtının alt kısmına geldi ve onu kendime yaklaştırdım. Nefeslerim dudaklarımdan dökülürken, dudaklarım onun ağzından birkaç santim uzakta duruyordu. Sıcak nefes verişleri benim ağır nefes alışlarıma karışıyor, ikimizin de bedeni birbirimizi tutarken sarsılıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyordum ben? Dudaklarımız neden bu kadar yakındı? Neden vücutlarımız birbirine bastırılmıştı? Neden bakışlarımı ayıramıyordum? Neden en iyi arkadaşıma aşık oluyordum?

"Gerçek mi yalan mı?" diye sordum.

"Yalan," diye fısıldadı.

"Saçındaki çiçeği düzeltiyorum," dedim buklelerini kulağının arkasına tararken. "Şimdi bana tekrar sor."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, yaklaştığımda sözlerinin dudaklarıma değdiğini hissettim.

"Gerçek mi yalan mı?"

"Gerçek."

"Seni düşünmeden duramıyorum," dedim ona. "Sadece şimdi bile değil, yani her zaman. Sabah, öğleden sonra, gece, aklımdasın. Ben de seni öpmeyi düşünmeden edemiyorum. Seni yavaşça öpmeyi düşünmeden edemiyorum. Yavaş olmak *zorunda.* Çünkü ne kadar yavaş olursa, o kadar uzun sürer. Ve ben de sürmesini istiyorum."

"Gerçek bu mu?" diye usulca konuştu, bir kez hıçkırırken dudaklarıma bakıyordu.

"Gerçek bu. Ama seni öpmemi istemiyorsan, öpmem. Eğer yalan söylememi istiyorsan, yalan söylerim."

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve elleri göğsüme düştü. Bana yaklaştıkça kalp atışlarım parmak uçlarına çarpıyordu. Alt dudağını ısırdı ve küçük bir gülümseme ona doğru yol buldu. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye fısıldadı puantiyeli elbisesinin altını çekiştirerek.

"Uyandığımda aklıma gelen ilk kişi sensin. Yatakta yanımda olmadığında özlediğim tek kişi sensin. Bana doğru gelen tek şey sensin Lo. Ve eğer dürüst olsaydım, beni öpmeni istediğimi söylerdim. Sadece bir kere değil, çok fazla."

Vücutlarımız birbirine sarıldı ve hıçkırmaya devam ederken sinirlerinin hızla geçtiğini hissettim.

"Gergin misin?" Ben sordum.

"Gergin," diye yanıtladı.

Garipti ama aynı zamanda tam da her zaman umduğum gibi hissettirdi. Sanki olmamız gerekiyormuş gibi.

Omuz silktim.

Omuz silkti.

Güldüm.

Güldü.

Dudaklarımı ayırdım.

Dudaklarını ayırdı.

Eğildim.

Eğildi.

Ve hayatım sonsuza dek değişti.

O beni öperken ellerim sırtına daha sıkı sarıldı. Beni her geçen saniye daha da sert öpüyordu, sanki bunun gerçek olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

Gerçek miydi?

Belki de çarpık zihnim biz birbirimize karşı dururken fanteziler kuruyordu. Belki de gerçekte sadece rüya görüyordum. Belki de Alyssa Walters hiç var olmamıştı; belki de o sadece boktan günlerimi atlatmak için kafamda uydurduğum biriydi.

Ama eğer bu doğruysa, neden bu kadar gerçek hissettirdi?

Bir anlığına dudaklarımızı birbirimizden ayırdık. Gözlerimiz kilitlendi ve sanki ikimiz de rüyayı canlı tutup tutamayacağımızı ya da arkadaşlığımızın küçük, güvenli sığınağını mahvetmeden önce bırakıp bırakmayacağımızı merak ediyormuşuz gibi baktık.

Titreyen ellerini saçlarımda gezdirirken yüzü benimkine yaklaştı. "Lütfen," diye fısıldadı içime. Dudaklarım onunkilere sürtündü ve ağızlarımız birbirine çarpmadan önce gözleri kapandı. Alyssa'nın elleri beni kendisine doğru çekti. Daha fazla eğildi ve dilini dudaklarımın arasına kaydırdı. Ben de onu, onun beni öptüğünden daha sert öptüm. En yakın binaya doğru düştük ve onu soğuk taşlara doğru kaldırdım. Onu, onun beni isteyebileceğinden çok daha fazla istiyordum. Öpüşmelerimiz derinleşti, dillerimiz birbiriyle buluştu ve zihnim Alyssa'yı sonsuza dek yanımda hissetmeme izin vereceğine dair sahte sözler verdi.

Bunu uydurmuyordum - dudakları, uzun zamandır benimkilere karşı hayal ettiğim dudaklar, her zaman günlerimi aydınlatan gülümsemeler yaratan dudaklar, beni öpüyorlardı.

En iyi arkadaşımı öptüm, o da beni öptü.

O beni çok ciddiymiş gibi öptü, ben de onu dünyalara bedelmiş gibi öptüm.

Öyle.

O benim dünyam.

Öpüşmeyi bıraktığımızda ikimizin de nefesleri ağırlaşmıştı. Ayaklarını tekrar yere indirdim.

Geriye doğru adım attı.

Ben de aynısını yaptım. Bir sonraki adımda ne yapacağımızdan emin olmadan dururken ikimizin de vücudu titriyordu.

Omuz silktim.

Omuz silkti.

Güldüm.

Güldü.

Dudaklarımı ayırdım.

Dudaklarını ayırdı.

Eğildim.

Eğildi.

Sonra her şeye yeniden başladık.

Chapter Eight

Alyssa

Sessizdik.

Yatak odamda fark etmeyi seçtiğim sadece birkaç ses vardı. Yatağımda yan yana uzanırken başımın üzerinde dönüp duran tavan vantilatörünün sesi. Şifonyerin üstünde çalan plağın sesi vardı, birkaç saniyede bir sanki hasar görmüş gibi hıçkıran bir plak - ama her nasılsa aynı zamanda tamamen bütünmüş gibi geliyordu. Otomatik oda spreyi her birkaç dakikada bir gül kokusu yayıyor, kokular burnumuzda dans ediyordu. Ve son olarak küçük nefes alıp verişlerimiz vardı.

Kalbim çok şiddetli çarpıyordu çünkü korkuyordu, bundan emindim. Birlikte geçirdiğimiz her gün ona daha çok aşık olmaya başlamıştım. Bu gece öpüştük. Sonsuza kadar öpüşmüş gibi hissettik ama yine de yeterince uzun değildi.

Ve şimdi, korkuyordum.

Kalbi benimki kadar korkuyordu, diye düşündüm. *Öyle olmalı.*

"Lo?" Boğazım kurudu ve sesim çatallaştı.

"Evet, High?" Reklam panosundan ayrıldığımız anda bana High demeye başladı - bana en büyük High'ım dedikten sonra.

Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla sevdim.

Ona daha da sokuldum, yan tarafının kıvrımlarına gömüldüm. Bana her zaman güvenlik battaniyemmiş gibi hissettirdi, hayat biraz soğuduğunda beni her zaman saran yerdi. Kendini çok ama çok kaybolmuş hissettiğinde bile bana hep sarılmıştı. "Kalbimi kıracaksın, değil mi?" Kulağına doğru fısıldadım.

Başını salladı, gözlerinde suçluluk duygusu vardı. "Olabilir." "Peki sonra ne olacak?"

Cevap vermedi ama gözlerinde beni incitebileceği korkusunu gördüm. Beni seviyordu. Kelimeleri hiç söylemedi ama oradaydı.

Logan'ın bir insanı sevme şekli hakkında söylenecek bir şey vardı. Sessizdi, neredeyse gizliydi.

Aşkını kimsenin bilmesine izin vermekten korkuyordu, çünkü hayat ona bir şey öğrettiyse, o da aşkın bir ödül değil, bir silah olduğuydu. Ve incitilmekten çok yorulmuştu.

Keşke kalbimin atmasını sağlayan tek şeyin onun aşkı olduğunu bilseydi. Oh, beni yüksek sesle sevmesini ne kadar isterdim.

Bir kez daha sessiz kaldık.

"Yüksek mi?" diye fısıldadı, biraz daha yaklaşarak. "Evet?"

"Sana aşık oluyorum," diye yumuşak bir sesle konuştu, sözleri zihnime ayna tutuyordu.

Kalbim yerinden fırladı.

Sesinin tonlarında korkuyu ve heyecanı hissettim. Korku çok daha güçlüydü ama alttan alta gelen mutluluk da hâlâ canlıydı.

Yavaşça başımı sallayarak elini uzattım, o da tutmama izin verdi. Sıkıca tuttum, çünkü bunun o an olduğunu biliyordum. Bu her şeyi değiştiren andı. Geri dönemeyeceğimiz andı. Bunu birkaç aydır yapıyorduk, hissettiğimiz ama hakkında hiçbir şey anlamadığımız bu duyguları yaşıyorduk. En iyi arkadaşını sevmek garipti. Ama bir şekilde doğruydu. O geceden önce bana aşk kelimesini söylemeye hiç yaklaşmamıştı. Logan'ın kalbinde böyle bir duyguya yer olduğundan emin değildim. Hayatıyla ilgili her şey karanlıklar aleminde var olmuştu. Bu yüzden o kelimeleri söylemesi, herkesin anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Bu seni korkutuyor," dedim.

Elimi daha sıkı tuttu. "Bu beni çok korkutuyor."

Birinin aşık olduğunu nasıl anladığını merak ederdim. İşaretler neydi? İpuçları? Zaman alır mıydı yoksa bir anda mı gerçekleşirdi? İnsan bir sabah uyanır, kahvesini içer ve sonra karşısında oturan kişiye bakıp serbest düşüşe tamamen teslim olur muydu?

Ama artık biliyordum. Bir insan aşık olmaz. İçinde erir. Bir gün buzdun, ertesi gün su birikintisi.

Bunun konuşmanın sonu olmasını istedim. Ona doğru eğilmek, kollarımı ona dolamak, tekrar uzanmak ve yatakta uykuya dalmak istiyordum. Başım göğsüne yaslanacaktı ve o da ellerini kalbime koyacak, sevgisinin yarattığı atışları hissedecekti. Çenemi usulca öper ve bana bu halimle mükemmel olduğumu söylerdi. Beni güzel yapan şeyin tuhaflıklarım olduğunu söylerdi. Bana kendini tutar gibi sarılırdı, dokunuşu özen ve korumayla doluydu. Yanımda, içinde eridiğim bu hasarlı çocuğun sıcaklığını hissederek uyanmak istiyordum.

Yine de kişinin istediği her zaman elde ettiği şey değildi.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," dedi. Sözleri beni tahmin edebileceğimden çok daha fazla incitti. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, High."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lo," diye cevap verdim.

"Ve bunu kaybedemem. Çok fazla insanım yok... Hayatımda iki kişiye güveniyorum; sana ve kardeşime. Ve ben bizi mahvederim. Yapacağımı biliyorum. Bunu yapmama izin veremem. Seni incitirim. Her şeyi incitir ve mahvederim." Bana döndü ve alnımız birbirine değdi. Gözleri büyümüştü ve elimi göğsüne koyduğumda sözlerinin onu nasıl incittiğini hissedebiliyordum. Ağzını ayırdı ve dudaklarıma doğru fısıldayarak yaklaştı. "Senin için yeterince iyi değilim, High."

Yalancı.

Hayatımdaki iyi olan her şey oydu.

"Bunu yapabiliriz, Logan."

"Ama... Seni inciteceğim. İstemiyorum ama bir şekilde yapacağım."

"Beni bir kez öp," dedim ve beni dinledi. Ağzı benimkini buldu ve beni yavaşça öptü, daha da yavaşça geri çekildi. Parmaklarını buklelerimin arasında gezdirirken vücudum karıncalandı. "Beni iki kez öp." Bir kez daha dinledi, kendini hafifçe kaldırarak bedenimin üzerinde durdu. Gözlerimiz kilitlendi ve bana baktı, sanki bana sonsuza dek söz vermeye çalışıyormuş gibi, sadece şu anımız olmasına rağmen. İkinci öpücük daha sert, daha ateşli ve daha gerçekti. "Beni üç kez öp."

Dudakları boynuma kadar indi ve orada diliyle bana masaj yaptı, yavaşça emerek kalçalarımı ona doğru itmemi sağladı.

"Logan, ben..." Karanlık odada uzanırken sesim titriyordu. "Ben hiç..." Yanaklarım kızardı ve kelimeleri söyleyemedim. Ama o zaten biliyordu.

"Biliyorum."

Dudağımı ısırırken karnım guruldadı. "İlkim olmanı istiyorum."

"Gergin misin?"

"Gerginim."

Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Eğer istemiyorsan-

" "Ama ben biliyorum."

"Çok güzelsin." Parmakları saçlarımı kulağımın arkasına taradı.

"Hâlâ biraz gerginim."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu. Başımı salladım. "Tamam. Gözlerini kapat." Bana söylediği gibi yaptım, kalbim her saniye daha hızlı atıyordu. Önce ne olacaktı? Acıyacak mıydı? Nefret edecek miydi? Ağlayacak mıydım?

Gözlerimin arkasında yaşlar oluşmaya başlamıştı

bile. Ağlayacaktım.

Ağzı dudaklarımın kenarını öptü. "Güvendesin, High," diye söz verdi bana. Elleri yavaşça büyük boy pijama tişörtümü kaldırmaya başladı ve vücudum sertleşti. "Güvendesin," diye fısıldadı kulak mememe doğru, hafifçe emerek. "Bana güveniyor musun?" diye bir kez daha sordu. Vücudum gevşedi,

ve ağlamaya başladım, artık gergin olduğum için değil, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmediğim için.

"Güveniyorum. Sana güveniyorum."

Her gözyaşı düştüğünde, onu öpüp uzaklaştırdı.

Gömleğimi vücudumdan santim santim kaldırıp odanın kenarına fırlattı. Ağzı yukarıdan başladı ve aşağıya doğru ilerledi. Boynumu yalıyor, göğsümü emiyor, dili sütyenimin kıvrımlarını çiziyor, çıplak tenimin her santimini öpüyordu. Külotumun kenarına ulaşmadan önce "Alyssa," diye fısıldadı. Nefeslerim ağırlaştı ve kalçalarım bana dokunmaya devam etmesini isteyerek yukarı doğru kalktı. Ellerim göğsümün üzerine düştü, kalp atışlarımı nasıl kontrol ettiğini hissediyordum.

Sesi endişe doluydu. "Bana durmamı söyle, tamam mı? Eğer durmamı istiyorsan-"

"Hayır... Lütfen..."

Külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi ve hareket ettikleri her santimde kalbim daha da hızlandı. "Alyssa," dedi bir kez daha. Bana baktı, bacaklarımı yatağın üzerinde açmadan ve başının aşağı inmesine izin vermeden önce bir anlığına benimle göz göze geldi. Dili beni bulduğunda, tüm bunların mutluluğundan nefesim kesildi. Parmaklarım çarşafları avuçlarımın içinde büktü ve dili içime girip çıktı. Aklım başımdan gidiyordu. Kalbim bir şekilde hem hızlanmanın hem de atmayı tamamen durdurmanın bir yolunu buldu. Sanki her birkaç saniyede bir ölüyordum ve onun dudakları, dili, ruhu beni yeniden canlandırıyordu. Bu kadar basit bir şeyin böyle hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Logan.

"Lütfen..." Nefes nefese kaldım, iki parmağını içime sokup yavaşça sokup yavaşça çıkarırken dönüp durdum. Sonra daha sert, daha hızlı, daha derine ittiler...

Lo...

Ellerimi çarşaflarımın arasına sıkıştırırken patlamama saniyeler kalmıştı. Beni uçurumun kenarına götürmesi ve serbest düşüşüme izin vermesi için ona yalvarmaktan saniyeler uzaktaydım. "Seni istiyorum Logan.

Lütfen." Nefes alıp veriyordum, bedenim onun bana verdiği zevke alışmaya başlamıştı.

"Henüz değil," dedi ve parmaklarını benden çekerek uzaklaştı.

Gözlerimiz kilitlendi ve bana bakışı sanki hiç yalnız kalmayacakmışım gibi hissettirdi. "Alyssa," dedi. "Seni seviyorum." Sesi titriyordu ve gözleri sulanmıştı ama yine de gözlerimden yaşlar süzüldü.

Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lo, diye düşündüm.

Hiçbir insanın olamayacağını bildiğim kadar yakındık. Mümkün olan her şekilde benim bir parçamdı, hayatlarımız sanki gecenin karanlığında birlikte yanan bir alev gibi birbirine dolanıyordu.

Ağlamak istediğinde, gözyaşları her zaman önce benim gözlerimden gelirdi.

Onun kalbi kırılmak istediğinde, benimki paramparça oldu.

Sen benim en iyi arkadaşımsın.

Öne eğildi ve beni öptü. Birbirimize hiç vermediğimiz sözlerle öptü beni. Beni hiç yapmadığı şeyler için özür dileyerek öptü. Beni her şeyiyle öptü ve ben de onu içimde var olan her şeyle öptüm.

Ayağa kalkıp pantolonunu ve boxer'ını çıkardı, kendimi güvende hissetsem de içimde kelebekler uçuşmaya devam ediyordu. "Fikrini değiştirebilirsin, High," diye yemin etti. "Her zaman fikrini değiştirebilirsin."

Ellerimi ona uzattım, o da benimkileri avuçlarının içine aldı. Bana doğru geldi ve dizlerimi açarak üstüme tırmandı. Kalçaları üst uyluğuma değdiğinde hafif bir inilti çıkardım, bacaklarım arzuyla, korkuyla, tutkuyla, aşkla karıncalanıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve duraksamasına neden oldum. Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Birinin onu sevebileceğine şaşırmış gibiydi. "Seni seviyorum," diye tekrarladım, gözlerine bir yumuşaklık geldiğini izledim. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, dudaklarını dudaklarıma dayayarak. Gözlerinden yaşlar döküldü ve benimkilere karıştı. Bu sözlerin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Kendini bu şekilde ortaya koymaktan ne kadar korktuğunu biliyordum. Ama onu ne kadar çok sevdiğimi de biliyordum.

"Seni incitirsem durmamı söyle" dedi. Ama söylememe gerek yoktu. Acı oradaydı, ama istek daha fazlaydı. O benim güvenlik battaniyem, güvenli sığınağım, en güzel Lo'mdu. Kalçalarını benimkilere doğru salladı, kendini içimde daha derinlere kaydırdı.

"Seni seviyorum," diye
fısıldadı. Bir kez itti.
"Seni seviyorum..." dedi bir kez
daha. İki kez.
"Seni seviyorum..." diye
mırıldandı. Üç kere.
"Logan... Ben... Ben
gidiyorum..." Bir, iki, üç, dört...
Yüksek.
Alçak.
Cennet.
Cehenn
em.
Onu.
Ben.
Biz.

Serbest kaldık, birbirimize karşı sarsıldık, ayrı düştük ama bir şekilde bütün olduk. Kendimizi kaybediyor ama birbirimizi buluyorduk.

Onu sevmiştim.

Onu çok seviyordum, o da beni seviyordu.

Sözünü tuttu. Beni hep güvende hissettirdi. Ne zaman bir yerim acısa ya da ne zaman korksam yanına gittiğim kişiydi.

Ev gibi.

Logan benim evimdi.

"Alyssa, bu..." diye iç geçirdi, nefes nefese yanıma uzandı. "İnanılmazdı."

Başımı ondan yana çevirerek sırıttım. Parmaklarım hala akan gözyaşlarımı sildi ve içinde bir parça endişe barındıran mutluluk hissine gülüp geçmek için elimden geleni yaptım. Bundan sonra ne olacaktı? "Bunu her duyduğumda bir dolarım olsaydı."

Yaptığım şakanın sinirlerimi gizlemek için olduğunu bildiğinden gözlerini kıstı ve beni kendine doğru çekti. "İyi misin, High?"

"Ben iyiyim." Bakışlarına karşılık vererek başımı salladım. Eğildi ve birkaç damla gözyaşını öpüp uzaklaştırdı. "İyiden de iyiyim."

"Bunun biz olmasını istiyorum. Her zaman için bunu istiyorum." "Ben de istiyorum. Ben de istiyorum."

"Her zaman için mi, High?" diye fısıldadı. "Her zaman için, Lo."

Derin bir nefes aldı ve dudaklarıyla birlikte gözleri de gülümsedi. "Şu anda çok mutluyum." Bunlar gecenin son sözleriydi ve o akşamki tüm varlığımı mükemmel bir şekilde tanımladıklarını düşündüm.

Yatağımda yan yana uzanırken tavan vantilatörü başımın üzerinde dönüp duruyordu. Şifonyerin üstündeki plak her birkaç saniyede bir hıçkırarak çalıyor ama aynı zamanda tamamen bütün bir ses çıkarıyordu. Gül kokusu her birkaç dakikada bir tazeleniyor, biz de içimize çekip nefes veriyorduk.

Sessizdik.

Chapter Nine

Alyssa

Logan ve ben iki aydır resmen yüksek sesle aşıktık. Arkadaşlığımızın sadece aşık olmamızla daha da güçlenebileceğini bilmiyordum ama bir şekilde öyle oldu. Üzüntülü günlerimde beni güldürüyordu, bu da benim için dünyalara bedeldi.

Kalbiniz ağlamak istediğinde sizi güldürebilecek birini bulduğunuzda ona tutunun. Hayatınızı daha iyi hale getirecek olanlar onlar olacaktır.

Ben de pek çok ayrıntıyı planlıyordum. Üç hafta içinde üniversitemin kampüsünde yaşamaya başlayacaktım ama Logan'ın ziyaretlerini de planlamıştım. Şu anda olduğumuz kadar yakın kalacaktık ve birbirimize daha çok aşık olacaktık. Bu fikri sevdiğini söyledi, ki bu harikaydı çünkü onu çok seviyordum.

Haftalardır bir bulutun üzerinde yüzüyordum ve işten eve döndüğümde annem oradaydı, beni tekrar yeryüzüne indirmeye hazırdı.

"Alyssa!" Tam eve girerken arkamdan seslendi. Ayakkabılarımı fuayeye fırlattım, durakladım ve onları alıp ön dolaba yerleştirdim.

"Onları çoktan aldım!" Ona doğru bağırdım.

"Söyleyeceğim şey bu değildi," diye cevap verdi.

Ofis. Sesinin geldiği yöne doğru yürüyüp odaya baktım. Gözlerini bilgisayarına dikmişti ve elinde bir şarap kadehi vardı. "Protein tozu ve tofu kullanarak etsiz bir köfte yaptım. Onu benim için fırına at."

O köfte değil anne. "Tamam." "Ve baban sana bir mektup yazdı."

Gözlerim açıldı, içimde bir heyecan patlaması oldu. "Ne?"

"Sana bir mektup yazdı. Mutfak tezgahının üzerinde."

Babam bugün bana bir mektup yazdı.

Babam bugün bana bir mektup yazdı!

Mutfağa koşup ağzı kapatılmamış zarfı kaptığım gibi kâğıdı çıkardığımda heyecanım daha da arttı.

Tatlı Aly,

Şimdiden umut verici bir başlangıç.

Gözlerim sayfalar arasında soldan sağa doğru dans ediyor, her kelimeyi, her notayı alıyor, beni ne kadar özlediğini, ne kadar sevdiğini, ne kadar önemsediğini anlatan bir satırdan başka bir şey istemiyordu. Çok fazla kelime, çok fazla sayfa vardı. Sayfalar baştan sona doluydu, bazı kelimeler uzun, bazıları ise çok kısaydı. Noktalar, soru işaretleri ve ünlemler vardı.

Bazen okunması zor olan harika bir el yazısı vardı.

Karşıma çıkan her harfle göğsüm yanıyordu, harfler kelimeleri, kelimeler cümleleri, cümleler özürleri, sahte hissettiren özürleri inşa ediyordu çünkü kim bunu gerçekten yapabilirdi ki?

Ben pek buralarda olmayacağım.

Son paragrafa ulaştığımda derin bir nefes aldım.

Müziğim yükseliyor. Bu yeni grubun lideriyim. Bir keskin nefes daha.

Kariyerime odaklandım.

Başparmağım dudaklarımın arasına düştü. Mektubun son sayfasına geldiğimde, önü ve arkası tamamen kelimelerle dolu beş parça kağıda bakarak onu yere bıraktım.

Çok fazla buralarda olamayacağım, Tatlı Aly. Umarım anlayışla karşılarsın. Müziği canlı tut.

Babam *benden* beş sayfalık bir kağıtla *ayrıldı* ve o gece etsiz köfte geldiğinde annem

"Sana söylemiştim." dedi.

Yemek yiyemedim. Gecenin çoğunu banyoda içimdekileri kusarak geçirdim. Bir insanın bu kadar kalpsiz bir şey yapabileceğine inanamıyordum. Kelimeleri sanki onun için de anlamlıymış gibi yazmıştı, bu da beni daha da hasta ediyordu.

Gecenin geri kalanını banyonun zemininde, neyi yanlış yaptığımı düşünerek ve babamın beni neden artık sevmediğini merak ederek geçirdim.

***

"Senden beş sayfalık bir mektupla mı ayrıldı?" Logan şok olmuş bir halde sordu. Son beş günü ondan uzakta, mektup yüzünden utanç duyarak geçirdim. Her gün mideme bir şey girmeden zor duruyordum. Beni en çok rahatsız eden şey, annemin babamın beni hayal kırıklığına uğratmasından ne kadar memnun göründüğüydü. Acı çektiğim için hep mutlu görünürdü.

Logan'la birlikte reklam panosuna oturdum, beş sayfalık gazeteyi ezbere biliyordum. "Önlü arkalı oldukları için teknik olarak benden on sayfa boyunca ayrıldı."

"Zarfı bana ver," diye emretti. Burun delikleri alev alevdi, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Mektup yüzünden bu kadar sinirleneceğini tahmin etmemiştim ama patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Neden?"

"Mektubu gönderdiği adres, muhtemelen yaşadığı yer. Oraya gidebiliriz. Onunla yüzleşebiliriz, yapabiliriz-"

"Zarfın üzerinde adres yoktu. Sanırım eve bırakmış, posta kutusuna."

Ellerini yüzünde gezdirdi. Ağır bir iç çekiş onu terk etti. Sayfaları bir kez daha çevirmeye başladı. "Peki ya içinde bulunduğu grubun adı? Söyledi mi?"

"Hayır."

"Bu saçmalık."

"Sorun değil," diye omuz silktim. Henüz kafama dank etmemişti. Büyük bir parçam hâlâ onun geri döneceğini düşünüyordu. Güvenilmez insanlara bel bağladığınızda umut tehlikeliydi. "Ben bunu aştım." Ama atlatmamıştım. Aşmaktan çok uzaktım.

"Ama *ben değilim*!" diye bağırdı, ayağa kalktı, bir ileri bir geri volta attı. "Bu adil değil. Biz bu insanlara ne yaptık ki? Senin ailene. Benim ailem. Neyi yanlış yaptık?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Birçok insan Logan ve benim neden birbirimize bağlandığımızı muhtemelen anlayamazdı. İçimizde yanan en büyük ateş dışında pek çok yönden farklıydık: ikimiz de ebeveynlerimiz tarafından sevilmeyi arzuluyorduk.

"Sen iyi bir şeysin, Alyssa. Ona iyi bir evlat olmak için her şeyi yaptın. Bu serseriyle her şeyi aştın ve sonra senden yüz yüze ayrılmaya bile cesaret edemiyor mu?! Yani, hadi ama. Kim kızından posta yoluyla ayrılır ki?!" diye bağırdı. "Ne tür bir ebeveyn çocuğundan ayrılır ki?"

"Sana neden Shay'den mesajla değil de yüz yüze ayrılmanı söylediğimi anlıyor musun?" Şaka yapmaya çalıştım. Gülmedi. "Logan, hadi ama. Sorun yok."

"Ne var biliyor musun? Siktir et onu, High. Harika şeyler yapacaksın. Dünyayı onsuz değiştireceksin. Onun en çılgın beklentilerinin ötesinde başarılı olacaksın. Ona ihtiyacın yok."

"Neden bu kadar üzgünsün?"

"Çünkü bunu nasıl yapabildi? Sana nasıl sırtını dönebilir? Sana, High. Sen tanıdığım en güzel, en samimi, en nazik insansın. Ve o seni terk etti. Ne için terk etti? Müzik için mi? Para için mi? Şöhret için mi? Saçmalık, çünkü bunların hiçbiri akla yatkın değil." Tekrar yanıma oturdu, nefes alışları hâlâ sinirliydi. "Sadece anlamaya çalışıyorum,

Hepsi bu," dedi ve biz uzaklara bakarken bacaklarını reklam panosunun kenarından sarkıttı.

"Neyi anladın?"

"Kim senden nasıl vazgeçebilir ki?"

***

O gece sonunda anladım. Babam geri gelmeyecekti. Hayatımın bir parçası olmak istemiyordu. Müzik için benden vazgeçmişti, ki bu ironikti çünkü benim için o benim müziğimdi. Bütün öğleden sonrayı hasta geçirdim, içimdeki boş hissin gitmesinden başka bir şey istemiyordum.

Buraya gelebilir misin?

Logan o gece saat on bir civarında evime geldi. Bana doğru bakıp sıkıca sarıldığında ona sıkı bir gülümseme verdim.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

Gözlerini kısmıştı. "Yalan

mı?" "Yalan."

"Gerçek mi?"

Omuz silktim, gözlerim yaşardı. "Bana sarılabilir misin?"

Son derece endişelendi ve her santimetrekaremi incelemek için biraz geri çekildi. "Yüksek... Neler oluyor?"

"Beni gerçekten terk etti." Sertçe yutkundum. "Beni istemedi."

Beni yatak odama götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı. Ben yatağa tırmanırken, plak koleksiyonuma doğru ilerledi ve her bir plağı karıştırdı. Bir tane bulduğunda onu taktı ve gözlerimin daha da sulanmasına neden oldu.

Sam Smith'in "Life Support" şarkısı çalmaya başladığında Logan ışığı kapattı ve yatağa girip kollarını bana doladı. Beni kendine doğru çekerken

Kulağıma usulca şarkı sözlerini söylemeye başladığında titremeye başladım.

Ağlamaya başladım. O şarkı söylemeye devam ettikçe, bedenim onunkine karşı titremeye devam etti. Beni kendine çekti, daha sıkı sarıldı. Şarkı bir döngü halinde tekrar tekrar çaldı. Bana karşı, ruhuma doğru şarkı söylemeye devam etti, vahşi ateşi evcilleştirdi, beni acıttı.

Sesi beni uyuttu, kolları beni güvende tuttu.

Gecenin bir yarısı kâbus görüp ağlayarak uyandığımda Logan derin bir uykudaydı. Kolları iki yanına düşmüştü, nefesleri ağzından çıkıyordu ve ben ona bakıyordum, gözyaşlarım hala yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Lo," diye fısıldadım. Kıpırdandı.

"Öyle mi?"

"Kötü bir rüya gördüm. Beni tutabilir misin?"

Hiç tereddüt etmedi. Beni bir kez daha kendine çekti, başımı göğsüne yaslamama ve kalp atışlarını hissetmeme izin verdi.

"İyisin Alyssa Marie Walters," diye iç geçirdi tenime karşı.

Onu kendime çekerek daha çok ağladım. "Ben iyiyim, Logan Francis Silverstone."

Chapter Ten

Alyssa

Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağardı.

Annem ne zaman bir davanın ortasında kalsa ve kötü haberler gelmeye başlasa hep bu sözleri söylerdi. Kötü bir şey olduğunda, daha kötüsü o kadar da uzakta değildi. Bu söze hiçbir zaman gerçekten inanmadım, çünkü ben ailenin iyimser, bardağın dolu tarafını gören kızıydım. Ama son zamanlarda doğru gibi görünüyordu. Babamın benden ayrılmasının üzerinden sadece bir hafta geçmişti ve dünya bir kez daha başıma yıkılmadan önce bu olayı sindirecek zamanım olmamıştı. Annemin sözlerinin kafamın içinde tekrar tekrar çaldığını duyabiliyordum.

"Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar, Alyssa. Dünya hakkındaki gerçek bu."

"Ee," diye iç geçirdi Erika, market reyonunda yanımda dururken. "Kaç tane almalıyız?"

Her gün kusmaya başlayalı iki hafta olmuştu. Hamilelik testlerinin önünde dururken sinirden kaynaklandığını düşündüğüm şey şimdi daha büyük bir korkuya dönüşmüştü. Kız kardeşimden başka kimi arayacağımı bilmiyordum ve sesimdeki titremeyi duyduğunda, kırk beş dakika sonra evin hemen dışına park etmişti. Erika annemiz gibi gerçekçi ve azimli olsa da o kadar kalpsiz değildi. Beni yaratıcı yönlerim ve ilginç kişiliğim için seviyordu ve bana yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyordum.

"Belki iki?" Fısıldadım, vücudum titriyordu.

Omzuma rahatlatıcı bir el koydu. "Beş tane yaparız. Ne olur ne olmaz." Kasaya doğru yürüdük ve bize bu kadar çok test yaptırdığımız için deliymişiz gibi baktılar.

O da bir sürahi su aldı. Kasiyerin gözlerinden gelen yargıyı hissederek aşağılanmış bir şekilde mağazadan çıkmak üzereyken Erika ofladı. "Kimse sana bakmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?"

Bize bir kez bile bakmadan eşyalarımızı saydılar.

Mağazadan çıkarken telefonum çaldı.

Neredesin? Seni görmem lazım.

Cevap veremedim. Eve varmadan önce telefonum dört kez daha çaldı. Telefonumu kapattım.

Kapısı kilitli banyomda oturuyorduk. Annem henüz eve gelmemişti ve beş gebelik testi de açılmış, lavabonun üzerinde duruyor, her birinin üzerine işememi bekliyordu. Bir sürahi su içmiştim ve onu kullanma dürtüsü hissetmeye başladığımda, Erika bana koçluk yaptığından emin oldu.

"Bir çubuğa biraz işemelisin, sonra onu tutmalısın, sonra başka bir çubuğa, sonra tutmalısın, sonra başka-"

"Anlıyorum," diye şımardım, sinirlenmiştim. Ona değil, şu anki durumda olduğum için kendime. Gelecek hafta sonu üniversiteye gidiyor olmam gerekiyordu, beş çubuğun üzerine işiyor olmam değil.

İş bittikten sonra on dakika bekledik. Paketler sadece iki dakika süreceğini söylemişti ama sanki on dakika daha doğru olurmuş gibi hissettim.

"Bunun üzerindeki pembe çizgi ne anlama geliyor?" İlk çubuğu elime alarak sordum.

"Hamile," diye fısıldadı Erika.

İkinciyi aldım. "Ve bir artı işareti?" "Hamile."

Karnım sıkıştı. "Ve iki pembe çizgi?" Kaşlarını

çattı.

Kusmuk boğazıma kadar yükseldi. "Ve başka bir artı

işareti?" "Alyssa..." sesi titriyordu.

"Peki bu hamile yazan? Bu ne anlama geliyor?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve onları nasıl durduracağımdan emin değildim. Nefeslerim kesik kesik girip çıkıyordu.

kalp atışları düzensizleşti. Önce ne düşüneceğimi bilemedim. Logan'ı mı? Üniversiteyi mi? Annemi mi? Gözyaşlarımı mı?

"Aly, sorun yok. Bir yolunu bulacağız. Panik yapma." Erika'nın bacağımdaki eli yere düşmemi ve bir köşede ileri geri sallanmamı engelleyen tek şeydi.

"Gelecek hafta sonu üniversiteye başlıyorum."

"Ve hala yapacaksın. Sadece bir yolunu bulmamız gerek-"

"Alyssa!" Annem eve girerken bağırdı. "Ayakkabılarını antrede bırakma konusunda sana ne demiştim! Gel de al şunları!"

Erika ayağa kalkmama yardım ederken ellerim kontrolsüzce titremeye başladı, hamilelik testlerinin hepsini büyük boy çantasına tıkıştırmadan önce bir torbaya doldurdu. "Hadi," dedi, ellerini yıkadı, beni de ellerimi yıkamaya zorladı ve sonra başını kapıya doğru itti. "Hadi gidelim."

"*Hayır,*" diye fısıldadım. "Yapamam, şu anda onu göremem. Oraya gidemem."

"Burada öylece saklanamazsın," dedi gözlerimi silerken. "Merak etme. Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz. Sadece nefes al."

Banyodan önce o çıktı, ben de arkasından gittim.

"Erika? Burada ne işin var?" Annem sesini yükselterek sordu.

"Sadece ziyaret etmek için uğrayacağımı düşünmüştüm. Belki ikinizle birlikte akşam yemeği yerim."

"Aramadan yemeğe gelmek kabalık olur. Ya sana yetecek kadar yemek getirmediysem? Ayrıca bu akşam sipariş verecektim. Alyssa'nın odasındaki tüm kutuları toplaması gerekiyor, her ne kadar bunu geçen hafta sonu yapması gerektiğini söylesem de. Ve-"

"Hamileyim."

Erika'nın çenesi yere düşerken annemin gözleri bana dikildi. "Az önce ne dedin sen?"

O kelimeyi bir kez daha söylediğim anda bağırmaya başladı. Bana ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu söyledi. O

bana karşı tiksintisini haykırdı. Bir şekilde işleri batıracağımı bildiğini söyledi ve Logan'a beleşçi dedi.

"Kürtaj yaptıracaksın," dedi kesin bir ifadeyle. "Hepsi bu kadar. Bu hafta bir kliniğe gideceğiz, bu talihsizliği halledeceğiz ve sonra üniversiteye gideceksin."

Daha aklım hamile olduğum gerçeğine bile ermemişti ama o bana şimdiden bunu yok etmemi söylüyordu.

"Anne, hadi ama. Bu kadar mantıksız olmayalım," dedi Erika, benim için ayağa kalkarak, çünkü kelimeler kapalı boğazımdan kaçamıyordu.

"Mantıksız mı?" Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. Cam gibi bir bakışla bir kaşını kaldırdı. "Hayır, mantıksız olan üniversiteye başlamadan beş gün önce hamile kalmak. Mantıksız olan, hiçbir hayat planı olmayan bir ezikle çıkmaktır. Mantıksız olan Alyssa'nın daha kendisi bile büyümemişken çocuk sahibi olması."

Logan hakkında "O bir ezik değil," diye yemin ettim. Ezik olmaktan çok uzaktı.

Annem gözlerini devirdi ve ofisine doğru yola koyuldu. "Yarın bir vakam var ama sonra kliniğe gideceğiz. Aksi takdirde, üniversite masraflarını kendin karşılamanın bir yolunu bulabilirsin. Sonunda okulu bırakıp bir hiç olacağın bir okula sahte bir bölüm için gitmene para yatırmayacağım," diye emretti. "Tıpkı baban gibisin."

Sertçe nefes aldım ve kalbimdeki bıçak daha da derine saplandı.

Erika o gece bizim evde kaldı ve oturma odasındaki mobilyaların yerini değiştirdi. Eşyaları yeniden düzenlemek her zaman öfkesini çıkarma yoluydu. Bazen de sinirinden tabakları ve bardakları kırardı. "Mantıksız davranıyor, Aly. Onu dinlemek zorunda değilsin, biliyorsun. Ve eğer seni tehdit ederse, bunu ciddiye alma. Bunu çözmene yardım edeceğim."

Gülümsedim, sonra kaşlarımı çattım. "Logan'a söylemem gerek. Bütün öğleden sonra bana mesaj attı ve ben cevap vermedim. Ben de

ne diyeceğimi bilmiyorum."

Erika kaşlarını çattı, sonra biraz daha çattı. "Bu zor bir konuşma olacak ama er ya da geç gerçekleşecek."

Sertçe yutkundum, bunun o gece olması gerektiğini biliyordum.

"Yine de endişeliyim, Alyssa. Logan'ı uzun zamandır tanıyorum ve o her zaman en istikrarlı kişi değildir." Erika Logan'ın en büyük hayranı değildi ve onu suçlayamazdım. Bir yıl önce ailesinin onu küçümsemesi ve dövmesi nedeniyle uyuşturucu alemine girdikten sonra neredeyse onun ve Kellan'ın dairesini yakan çocuktu.

"Bu sadece yüzde beş," diye mırıldandım. "Ne?"

"Zamanın yüzde doksan beşinde orada, Erika. Zamanın yüzde doksan beşinde naziktir. Naziktir. Ama bazen o yüzde beş araya giriyor ve kendisi gibi olmuyor. Kendi gerçekleri ile ailesinin ona söylediği yalanlar arasındaki savaşı kaybediyor. Ama onu o anlara bakarak yargılayamazsınız."

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü onu yalnızca birkaç dakikalık düşük performansıyla değerlendirirseniz, o zaman güzel yüksek performansını kaçırırsınız."

***

Yağmur yağdığında, yağdı, yağdı ve yağdı.

Logan'ın son iki yıl içinde birkaç kez dibe vurduğunu görmüştüm. Ne zaman böyle bir şey olsa, tanıyamadığım bir insana dönüşürdü. Sözcükleri geveliyor, vücudu dalgalanıyor ve sesi her zaman çok yüksek çıkıyordu. Esrar içmek dışında uyuşturucu kullandığında öfkeli ve biraz da kabaydı. Yine de bunun daha çok ailesi onu incittiğinde, kalbinde kötü niyetli yaralar bıraktıklarında olduğunu biliyordum. İnsanın kalbindeki yaralar her zaman iyileşmesi en zor olanlardır, en uzun süren yaralardır. Ne zaman o düşük

anlar yaşandığında, bunların geçip gitmesine izin vermenin en iyisi olduğunu biliyordum, çünkü sonrasında her zaman sevdiğim ve hayran olduğum Logan'a geri dönmenin yolunu buluyordu.

Yüzde beş düşük, yüzde doksan beş yüksek.

O gece nihayet telefonumu açtığımda Logan'dan on beş cevapsız mesaj vardı.

Neredesin, High?

Sana ihtiyacım var**.**

Lütfen**.** Dağılıyorum. Babam yeni gitti ve ben iyi bir yerde değilim.

Alyssa? Yüksek mi?

Boş ver.

Olamaz. Kötü bir an yaşıyordu. Beni en çok korkutanlar bunlardı.

Ben**:** Buradayım.

Sabah üçe kadar cevap vermedi. Aradığında, ne kadar uzakta olduğunu sesinden anladım.

"Verandandayım," dedi. Ön kapıyı açtığımda nefes nefese kaldım. Sol gözü şişmiş, dudağı patlamıştı. Normalde bronz olan ten rengini siyah ve maviler kaplamıştı.

"Lo," diye nefes aldım ve yüzüne uzandım. Geriye doğru adım atarak irkildi. "Baban mı?"

Ben onu içeri alırken cevap vermedi.

Önce seğirmesini, ardından da koordinasyon bozukluğunu fark ettim. Çılgınca derisini kaşıdı ve dudaklarını yalamaya devam etti.

Bu gece gölgelerin içine ne kadar girdin Logan?

"Duş falan alabilir miyim? Bu gece eve gidemem." Sol gözünü açmaya çalışırken burnunu çekti ama göz bir türlü açılmadı.

"Evet, evet tabii ki. Gel hadi."

O yanımda tökezlerken ben onu banyoya götürdüm. İçeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapattım. Küçük bir beze uzandım, o tuvaletin üstüne otururken onu ılık suya batırdım. Yüzüne bastırmaya başladığımda tısladı. "Sorun değil," diye karşı çıktı ve geri çekildi.

"Hayır. Öyle değil. Gözünü açamazsın."

"Ama seni hâlâ görebiliyorum." Dudaklarını yalamaya geri dönmeden önce ağzı hafifçe aralandı. "Daha önce meşgul müydün?"

Gözlerimi kırpıştırdım, açık olan tek gözüne bakmadım. Havluyu biraz daha ıslattım. "Evet."

"Mesaj atamayacak kadar meşgul müsün?"

"Evet, Lo. Özür dilerim." Çıkışa bakarken nefeslerim hızlandı. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Hey," diye fısıldadı, parmağını çenemin altına koyarak bakışlarımı tek gözüyle buluşacak şekilde kaldırdı. "Ben iyiyim."

"Kafan iyi mi?"

Gülmeden önce tereddüt etti. "Bunu sorduğun için seni sikeyim, High. Yüzüme bir bak. Ne düşünüyorsun?"

İrkildim. Neredeyse tamamen tavşan deliğine girdiği zamanlar dışında benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. Mesajlarına cevap vermeliydim.

"Gözün için biraz buz getireceğim, tamam mı? Sen duşa girebilirsin." Gitmek için ayağa kalktım ama arkamdan seslendi.

"Yüksek mi?"

"Lo?"

Sertçe yutkundu ve kapalı olan gözünden bir damla yaş düştü. "Çok özür dilerim. Bunu sana neden söyledim bilmiyorum."

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve aceleyle uzaklaştım.

Logan'a buz koymak için bir poşet almaya gittiğimde ellerim titriyordu. Onu daha önce hiç bu kadar hırpalanmış ya da kendinden geçmiş görmemiştim. *Baban sana ne yaptı?* Neden böyle bir canavardı?

"Yüksek mi?" Arkamda Logan'ın sesini duyunca sıçradım. Elinde bir şey tuttuğunu görmek için döndüğümde kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Nedir bu?"

"Aman Tanrım. Logan, seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum." Elindeki hamilelik testine baktım, öğleden önce banyoda unutulmuş olmalıydı.

"İki pembe çizgi ne anlama geliyor?" diye sordu, kendini zor tutuyordu ve sallanıyordu.

Bu gece konuşmak için çok geç kaldın. "Yarın konuşmalıyız," diye teklif ettim ve elimi omzuna koymak için ona yaklaştım. Kendini geri çekti.

"Hayır, bunu şimdi konuşmalıyız," dedi yüksek sesle.

"Lo, biraz sessiz olur musun? Annem uyuyor."

"Umurumda bile değil. Hamile misin?" "Bunu

bu gece yapmamalıyız."

"Neler oluyor?" diye sordu arkamdan. Annemin bornozuyla mutfağa girdiğini görünce irkildim. Yorgun gözleri Logan'ınkilerle kilitlenince tamamen uyandı. "Burada ne işin var? Hemen gitmen gerek."

"Anne, hadi ama," diye yalvardım, gözlerindeki nefreti görüyordum. "Tanrı aşkına. Görmüyor musun, lanet olası bir t-

t-konuşmak?" Logan geveledi.

Bu duruma yardımcı olmuyordu.

Annem telaşla ona doğru koştu ve kolundan tuttu. "İzinsiz giriyorsun. Polis çağırmadan önce git buradan."

Kolunu ondan çekerek geriye doğru sendeledi ve buzdolabına çarptı. "Dokunma bana. Kızınla konuşuyorum."

Annemin gözleri bana dikildi. "İşte tam da bu yüzden kürtaj yaptıracağız. O bir pislik."

Logan olabildiğince dik durdu, gözleri tiksintiyle irileşmişti. "Kürtaj mı? Kürtaj mı yaptırıyorsun?"

Vücudum titriyordu, gözlerim kamaşmıştı. "Hayır. Bekle. Anne, dur. Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Gerçekten kürtaj hakkında mı konuştun?" Logan tekrar sordu. "Perşembe günü aldıracağız. Ayarlamak için aradım bile.

Annem "kalk" dedi, ki bu bir yalandı. On sekiz yaşındaydım ve bedenimle istediğimi yapma hakkına sahiptim, annemin uygun bulduğunu değil.

Logan derin bir nefes verdi. "Vay be. Yani bunu benimle konuşmadan mı yapacaktın? İyi bir baba olamayacağımı falan mı düşünüyorsun?"

Annem alaycı bir şekilde güldü. Yine yardımcı olmadı.

"Ben öyle demedim, Lo."

"Söylediğin buydu! Demek istediğin buydu!" diye bağırdı, gözleri donuktu, sanki onda çok sevdiğim ışık tüm varlığından emilmişti.

"Kafan iyi olduğu için beni dinlemiyorsun Logan." "Bu yeni bir şey değil," diye mırıldandı annem

Nefes alıyor, iğrenerek konuşuyordu. "Anne, duracak mısın?" Yalvardım.

"Hayır. O haklı. Her zaman kafam güzel, değil mi? Benim hakkımda tek düşündüğünüz bu," dedi annemle beni işaret ederek. "Sen ve o koca kıçlı evinde hiç mücadele etmeden duran paran." Tökezleyerek yürürken yanlışlıkla bıçak takımımızı devirdi ve onları yere düşürdü. Annem de ben de korkudan sıçradık.

Oh, Lo... Geri gel...

"Gitmeniz gerekiyor. Hemen." Annem cep telefonunu kaptı ve havaya kaldırdı. "Polisleri arıyorum."

"Anne, yapma. Lütfen."

"Hayır. Ben gidiyorum. Hepsini alabilirsin," diye tısladı. "Paran. Evin. Hayatın. Kürtajın. Her ne haltsa. Ben gidiyorum."

Aceleyle uzaklaştı ve ben anneme bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Neyin var senin?!"

"*Ben mi?*" diye çığlık attı, şok olmuştu. "O gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Saf olduğunu biliyordum, Alyssa Marie. Ama bu kadar aptal olabileceğini bilmiyordum. O bir bağımlı. O hasta ve iyileşmeyecek. Sen ona temiz hava getirmeden önce o seni alevlerin içine sürükleyecek. Ondan vazgeçmelisin. O ümitsiz vaka. Kellan ve sen ikiniz onun destekçisisiniz. Bunun devam etmesine izin veriyorsunuz ve daha da kötüleşecek."

Logan'ın peşinden koşmadan önce derin bir nefes aldım.

Tekrar tırmanmak için kapıya doğru yürüyordu. "Logan, bekle!" diye bağırdım.

Beni görmek için arkasını döndü, göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu. "Seni içeri aldım," dedi, sesi sertti.

Sesim, tam tersiydi. Zayıf. Acılı.
Korkmuş. "Biliyorum."

"Sana bunun iyi bir şey olmadığını söylememe rağmen içeri girmene izin verdim. Ben seven biri değilim, Alyssa. Ama sen beni kendine aşık ettin."

"Biliyorum."

"Yani, seni sevmemi sağladın. Ve seni çok sevdim, çünkü başka bir yol bilmiyorum. Seni tüm benliğimle sevdim, çünkü bu hayatı yaşamaya biraz daha değer kıldın. Sonra birdenbire bana sırt çevirdin. Ben ne yaptım ki? Neden... Sana rüyalarımı anlattım. Sana her şeyi anlattım." Bana yaklaştı, sesi alçalıyor, titriyordu. Gözlerimiz kilitlendiğinde başını bir kez salladı ve geriye doğru adım attı. "Bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?" Şaşkınlıkla sordum. "Ben
annem değilim," diye tersledi.

"Olmadığını biliyorum."

"O zaman neden bana öyleymişim gibi bakıyorsun?"

"Logan... Lütfen beni bir dinle."

Bana doğru yürüdü ve bedenlerimiz her zaman olduğu gibi birbirine karıştı. Alnı benimkine değdi, ellerim göğsünde dinlenirken gözyaşları tenime değdi. Kollarımızı birbirimize doladık, ikimizin de vücudu içten dışa doğru ısındı, hayatın neden bu kadar zor olması gerektiğinin nedenlerini bilmek için yanıyordu. Dudakları kulağıma değdi ve ruhumu küçümseyen sözleri söylerken sıcak nefesi tenime değdi.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

***

O gece ortadan kayboldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar hayatımdan çıktı. Gece yarısı aramaları kayboldu. Nazik sesi gitmişti. Her gece nerede olduğunu, güvende olup olmadığını merak ettim. Ne zaman dairesine uğrasam, orada değildi. Onu ne zaman arasam, doğrudan sesli mesaja düşüyordu. Kellan kardeşinden de haber alamadığını söyledi. Onu görmemişti ve o da en az benim kadar korkmuştu.

Anneme bebeği bırakmayacağımı söylediğimde bana bağırdı, tehditlerine devam etti ve üniversitem için yaptığı ödeme planını iptal etti. Erika ve Kellan, ben kendimi toparlamaya çalışırken onların küçük dairesine taşınmama izin verdiler.

Her gece Kellan ve ben şehre geri dönüyor ve Logan'ın gitmiş olabileceği farklı yerlere g i d i y o r d u k . Arkadaşlarıyla konuşurduk ama hep bir dakika geç kalırdık.

Partilerdeydi ama sürekli ortadan kayboluyor gibiydi. Arkadaşı Jacob bize Logan'ın son zamanlarda çok fazla kullandığını ama onunla konuşamadığını söyledi.

"Ona göz kulak olacağım," diye yemin etti. "Eğer onunla tekrar karşılaşırsam, sana haber veririm."

Midemde bir düğüm hissettim. Ya Logan çizgiyi aştıysa?

Ya hissettiği bu acıdan geri dönemezse?

Hepsi benim hatamdı.

Chapter Eleven

Alyssa

Gecenin bir yarısı telefon almaktan nefret ederdim. Her zaman sinirlerimi sarsarlardı. Sabahın üçünde ya da dördünde iyi haber gelmezdi. Ne yazık ki, son birkaç aydır kalbimi ateşe veren bir çocuk yüzünden bu telefonlardan çok fazla aldım. Ne zaman telefon çalsa, aklıma olabilecek en kötü durumlar geliyordu; bir hastalık, bir kaza, bir ölüm. Bazı geceler gözlerim yaşlı telefonları beklerdim. Aramadıklarında, bazen sadece sesini duymak, iyi olduğundan emin olmak için numarasını çeviririrdim.

"Ben iyiyim, Alyssa Marie Walters," derdi.

"İyisin Logan Francis Silverstone," diye cevap verirdim, nefes alış verişinin sesiyle uykuya dalmadan önce.

Ama son zamanlarda

konuşmuyorduk. Endişelendiğimde

onu arayamıyordum.

Ben korktuğumda, onun sesi diğer hatta çıkmıyordu.

O gece telefon çaldığında her zamankinden daha çok korkmuştum.

"Alyssa?" dedi cep telefonumdan bir ses, Logan'ın değil, ekranımda görünen onun adı olmasına rağmen.

"Kim bu?" diye sordum, uyku hâlâ göz kapaklarımı sızlatıyordu.

"Ben Jacob... Logan'ın arkadaşı. I..." Tereddüt etti. "Bakın, ben bu partideyim ve Logan'ı buldum. Durumu pek iyi değil. Kimi arayacağımı bilemedim."

Yatakta doğruldum ve birkaç saniye içinde tamamen uyandım. "Nerede o?" Jacob bana tüm bilgileri verdi ve ben de

yataktan kalktı, her şeyi karalamak için bir kalem ve kâğıt aradı. "Teşekkürler Jacob. Yakında orada olacağım."

"Evet, tamam. Dinle, Kellan'ı da getirmek isteyebilirsin."

Aceleyle Kellan ve Erika'nın yatak odasına gittim ve kapıyı çaldım. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve ağlamamak için dilimi ısırdım. Kellan'ın sesini duymayı beklerken vücudum titremeye devam ediyordu. Kapıyı açıp konuştuğunda acı dolu bir nefes aldım. Sesi Logan'a o kadar benziyordu ki, neredeyse geriye doğru savrulacaktım. Logan benimle konuşmayı bırakalı birkaç hafta olmuştu. Tek istediğim onun sesini tekrar duymaktı.

"Alyssa? Neyin var?" Kellan sordu, ses tonunu alarm ve uyanıklık dolduruyordu. O da benim gibi biliyordu ki, Logan tekrar kullanmaya başladığında gece geç saatlerde gelen bir telefon her ikimizin de en çok korktuğu şey olabilirdi. "O..."

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. Yine de ona bildiğim her şeyi anlattım ve birkaç dakika içinde kapıdan çıktık.

Partiye vardığımızda, Logan bir bankta yatarken Jacob yıkık dökük bir evin ön verandasında duruyordu. Gözleri neredeyse hiç açık değildi ve ağzının sol tarafından salyalar akıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Kellan, kardeşine doğru yürürken. "O kadar da duyarlı değil."

"Ne aldı?" Kellan sordu.

"Biraz eroin çekiyordu ve sanırım daha önce de üflemişti. Başka ne olduğunu bilmiyorum."

"Neden polisleri aramadın?!" diye bağırdım. Logan'a doğru koştum ve vücudunu kaldırmaya çalıştım. Hareket edince irkildi ve verandaya kusmaya başladı.

"Bilmiyorum dostum. Dinle, normalde Logan bu bokla başa çıkabilir. Ama son birkaç haftadır boka batmaya başladı. Polisleri arayamadım çünkü... Bak. Ne yapacağımı bilemedim, ben de sizi aradım."

Jacob'ı bir süredir tanıyordum. Logan'ın arkadaş dediği pek fazla insan yoktu ama Jacob hakkında iyi şeyler söylediği nadir insanlardan biriydi. Ama ben buna katılmıyordum.

Gece. Gerçek bir dost, gerçek bir arkadaş, birinin bu kadar derine düşmesine ve elini bile uzatmamasına asla izin vermezdi.

"Ambulans çağırmalıydın," diye tısladım, öfkeyle.

Korkmuş. Kızgın ve korkmuş.

Kellan, Jacob'a "Onu arabaya götürmeme yardım et," diye emretti. Onu arka koltuğa yatırdılar ve ben de onunla birlikte arkaya tırmandım. "Yine kusabilir, Alyssa. Öne oturmak isteyebilirsin."

"Ben burada iyiyim," diye cevap verdim.

Kellan Jacob'a teşekkür etti ve Logan'ı kontrol ettirmek için hastaneye doğru yola çıktık. Onu hiç böyle görmemiştim ve aklımı kaçırmama saniyeler kalmıştı.

"Onu uyanık tut, tamam mı?" Kellan söyledi.

Gözyaşlarım Logan'ın yanaklarına düşerken başımı salladım. "Uyanık kalmalısın, tamam mı? Gözlerini açık tut, Lo." Kellan'ın arabasının arka koltuğunda başını kucağıma koymuştu ve gözlerini kapatırsa bir daha açılmayacaklarından korkuyordum. Tüm vücudu terden sırılsıklam olmuştu ve aldığı her nefes acı verici görünüyordu. Her nefes verişi yorucuydu.

Güldü. "Merhaba."

Dudaklarım kıvrıldı. "Selam, Logan."

Başını ileri geri salladı ve dirseklerinin üzerine oturdu. "Hayır. Merhaba değil. *Yüksek*. H-I-G-H." Kafasının güzel olduğundan bahsetmesinden nefret ederdim. Onu en iyi arkadaşımdan en büyük korkuma dönüştüren bir şeyin içinde kendini kaybetmesinden nefret ediyordum. *Bu gece sana ne oldu Logan?* Karanlığa doğru bu kadar derinden gitmesine ne sebep oldu?

Cevabı bildiğim için

durakladım. Bendim.

Bunu ona ben yaptım.

Ona gölgelerini kovalattırdım.

Üzgünüm, Logan.

Onun çıtalı gözlerine bakarken annemin sözleri kulaklarımda ve zihnimde çınlıyordu. *O bir bağımlı, Alyssa. O hasta ve iyileşmeyecek. Seni de içine çekecek.*

ona temiz hava getirmeden önce. Ondan vazgeçmelisin. O ümitsiz vaka. Kellan ve sen ikiniz onun destekçisisiniz. Bunun devam etmesine izin veriyorsunuz ve daha da kötüleşecek.

"Kafan güzel," diye fısıldadı Logan, tekrar yere düşerken. "Ne?"

"Bana Lo diyorsunuz, ki bu mantıklı çünkü ben alçağım. Lanet olası çukurun en dibindeyim. Ama sen?" diye kıkırdadı ve gözlerini kapattı. "Sen benim Yüksek'imsin. Ve sen benim lanet kalbimi kırdın."

Onu kollarımda tutarken gözlerim yaşlarla doldu. "Gözlerini açık tut, Lo. Tamam mı? Sadece gözlerini açık tut." Arabanın ön tarafına, Kellan'ın yüzünü sildiği yere baktım. Kardeşini bu halde görmenin hayatındaki en zor şey olduğunu biliyordum.

Kellan'ın kalbinin de benimki gibi kırılıyor olması gerektiğini biliyordum. "Beni geri götür," diye mırıldandı, kendini yukarı itmeye çalışarak
arka koltuktan.

"Sakin ol Logan. Her şey yolunda," dedi Kellan.

"Hayır. Beni geri götür," diye bağırdı, kucağımdan fırladı ve direksiyona atlayarak Kellan'ın arabayı savurmasına neden oldu. "Beni geri götür!" İkimiz de onu durdurmaya, kendini kontrol etmesini ve sakinleşmesini sağlamaya çalıştık ama biz bunu yapamadan Kellan kontrolünü kaybetti.

Araba keskin bir sola döndü.

Ve her şey karardı.

Chapter Twelve

Logan

Gözlerimi açtığımda bir hastane yatağındaydım ve penceremden güneş ışığı parlıyordu. Başımı çevirmeye çalıştım ama her yerim acıyordu. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"İyi misin?" dedi bir ses. Başımı çevirdiğimde Kellan'ın elinde paketler ve alnında büyük bir bandajla bir sandalyede oturduğunu gördüm. Üzerinde kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı vardı ve yüzünde her zamanki gülümsemesi yoktu.

"Hayır. Kendimi yarı kamyon çarpmış gibi hissediyorum."

"Ya da lanet olası bir binaya çarpmışsın gibi," diye mırıldandı bir başkası. Erika'yı görmek için soluma döndüm. Kollarını kavuşturmuştu ve bakışları sertti. Yanında papyonlu bir adam elinde bir not defteri tutuyordu ve Jacob uzak köşede, tezgahın üzerinde oturuyordu.

Ne oldu? Jacob neden Kellan'la birlikteydi?

"Hatırlamıyor musun?" Kellan bana karşı biraz kısa konuşarak sordu.

"Neyi hatırlayayım?"

"Lanet olası bir binaya doğru sürüyorum!" Erika sesi titreyerek haykırdı. Yanındaki adam omzuna rahatlatıcı bir el koydu. Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım ama her şey bulanıktı.

"Logan." Kellan burnunun kenarını sıktı. "Seni bir verandada baygın halde bulduk. Sonra seni kontrol ettirmek için hastaneye götürmeye çalışıyorduk, panikleyip direksiyonun kontrolünü ele geçirdin ve bir binaya çarpmamıza neden oldun."

"Ne?" Boğazım kurumuştu. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ama Erika aynı fikirde değildi. "Ona kendi tarafını göster, Kellan."

"Dur, Erika."

"Hayır. Bunu görmesi gerek. Ne yaptığını görmesi gerekiyor."

Kellan başını eğdi ve ayakkabılarına baktı. "Bırak onu, Erika."

"Göster bana," diye emrettim. Kapüşonunu yukarı çekerken ensesini ovuşturdu ve baştan aşağı siyah, mavi ve mor tonlarında olan sol tarafını gösterdi. "Vay anasını. Bunu ben mi yaptım?"

"Sorun yok," dedi Kellan. "Değil," diye tersledi Erika. *Haklı, değil.*

"Kel, çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım..."

"En kötüsü bu bile değil! Neredeyse kız kardeşimi öldürüyordun!" diye bağırdı.

Kalbim karnıma düştü. Alyssa.

Yüksek.

En büyük zevkim.

"Alyssa'ya ne oldu? Nerede o?" Havladım, doğrulmaya çalıştım ama sırtımdan geçen acı yüzünden başaramadım.

"Logan, sakin ol. Doktorlar Alyssa'ya yardım ediyor. Ama şu anda önemli olan sensin. Buraya sana yardım etmesi için birini getirdik," dedi Kellan.

"Ne yardımı? Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Alyssa'ya ne oldu?" Odanın duvarlarının üzerime kapandığını hissettim. Burada ne işim vardı? Neden herkes bana hasarlı bir malmışım gibi bakıyordu? *Neden bana Alyssa'dan bahsetmiyorlardı?*

Kellan, "Hepimiz buradayız çünkü seni seviyoruz," diye açıklamaya çalıştı. Sonra kafamda bir şeyler canlandı. Papyonlu adamın neden odada durduğunu anladım. Mektuplardan birini okudum.

Kellan'ın ellerindeki paketler ve gözlerimi sıkıca kapattım. *Benim için bir müdahale düzenliyorlar. Bir hastane odasında.*

"Aşk mı?" Tısladım, yavaş yavaş neler olduğunu anladığımda sesim acıyla doldu. "Saçmalık."

"Hadi ama Logan. Bu hiç adil değil," dedi Kellan. Bana korku ve endişeyle bakan Kellan'ın ağır gözleriyle karşılaşmak için döndüm.

"Bana 'hadi Logan' deme Kellan. Ne olmuş yani?" Kıpırdayan ellerimden başımı kaldırdım. "Bu bir müdahale mi? Tehlikeli olduğumu düşündüğünüz için bir hastane odasında toplanıp beni utandıracak kadar berbat durumda olduğumu mu düşünüyorsunuz? Beni umursamayan insanları buraya getirmek zorunda mısınız? Dün gece bir hata yaptım." Jacob'ı işaret ettim. "Geçen hafta benimle kafayı bulan pisliğin burada olması oldukça ikiyüzlüce, öyle değil mi? Jacob, şu anda kafayı bulduğuna neredeyse eminim."

Jacob kaşlarını çattı. "Hadi Logan..."

"Hayır. Ve Erika, neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Bana katlanamıyorsun," dedim.

"Senden nefret etmiyorum Logan." Sertçe yutkundu. "Hadi ama, bu çok sert."

"Benden daha iyiymişsiniz gibi 'hadi' demeyi bırakmanızı gerçekten çok isterdim. Benden daha iyi değilsiniz." Biraz doğrulmaya çalışarak alaycı bir şekilde güldüm. Savunmaya geçmeye başlamıştım çünkü içten içe haklı olduklarını biliyordum. "Komik aslında. Çünkü burada, benden daha fazla olmasa da en az benim kadar berbat durumda olan insanlarla dolu bir odada otururken, benim kafamın berbat olduğundan bahsediyoruz. Kellan, avukat yerine müzisyen olmak istediğini söylemek için sik kafalı babasına karşı bile çıkamıyor. Jacob'ın içinde çatal falan olan garip pornolara bağımlılığı var. Erika bir tabağı kırar ve yerine elli tane alır, yenisi de kırılırsa diye. Onun bu kırma ve satın alma alışkanlığını başka kimse çılgınca bulmuyor mu?"

"Sanırım hepimiz senin iyileşmeni istiyoruz Logan," dedi Kellan. Kellan'ın kalp atışlarının da benimkiler kadar çılgınca olup olmadığını merak ettim. "Annemle kalırken neler yaşadığını ancak hayal edebilirim. Temiz kalmayı kolaylaştırdığından şüpheliyim."

"Kendini çok iyi hissediyor olmalısın," dedim parmağımı burnumun altına sürterek. "Çünkü sen Kellan'sın, altın çocuk. Zengin bir babası olan. Geleceği olan. En iyi avukat olmak için en iyi üniversiteye giden. Ben ise uyuşturucu satıcısı bir babası ve keş bir annesi olan boktan kardeşinim. Tebrikler, Kellan. Kazanan sensin. Sen annemin iyi bir evladısın ve kendi başına bir şeyler başardın, bense muhtemelen yirmi beşine kadar ölecek olan zavallı bir çocuğum."

Kellan acı dolu bir nefes aldı. "Neden böyle bir şey söyledin ki?" Hastane odasında volta atarken burnu alevlendi. "Neyin var senin Logan? Uyan artık. *Uyan artık.* Hepimiz sana yardım etmeye çalışıyoruz ve sen sanki düşman bizmişiz gibi bize bağırıyorsun, oysa gerçekte düşman senin kendi zihnin. Kendini öldürüyorsun. Kendini öldürüyorsun ve umurunda değil," diye bağırdı. Kellan asla sesini yükseltmedi, asla.

Bir şey söyleyecektim ama Kellan'ın bakışları beni durdurdu. Gözlerini bana dikti ve bir anlığına nefret gördüğüme yemin ettim.

Kendini sakinleştirmeye çalışırken ellerini tekrar tekrar yüzüne sürdü. Konuştuğunda ise duygularını bastırmak için burnunu çekti. Broşürleri bana doğru fırlattı ve kucağıma düştüklerinde kelimeleri tekrar tekrar okudum.

Michaels Sağlık ve Rehabilitasyon Kliniği. Waterloo, Iowa.

"Rehabilitasyon mu?" Dedim. "Rehabilitasyona ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hepiniz rehabilitasyona ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ben iyiyim."

Erika yüzüncü kez, "Arabayı bir binaya sürdün," diye tekrarladı.

"O bir kazaydı, Erika! Sen hiç hata yapmadın mı!"

"Evet, Logan. Ama neredeyse erkek arkadaşımı ve kız kardeşimi öldürecek olan değil. Sen tam bir karmaşasın ve eğer yardım almazsan, şu anda olduğundan daha fazla insana zarar vereceksin."

High nerede?

"Dinle, yoldan çıkıyoruz. Logan. Yardım etmek istiyoruz. Babam Iowa'da kalman için ödeme yapacak. Orası ülkedeki en iyi tesislerden biri. Bence ihtiyacın olan yardımı gerçekten alabilirsin," diye açıkladı Kellan.

Tekrar bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Kellan hareketimi yakaladı. Gözlerini bana dikti ve bir anlığına aşk gördüğüme yemin ettim.

Bir anlık umut.

Bir anlık yalvarış.

"Kardeşimle yalnız konuşabilir miyim?" Gözlerimi kapatarak fısıldadım. Odadaki diğer herkes çıktı ve kapıyı arkamdan kapattı. "Özür dilerim Kel," dedim parmaklarımla oynayarak. "Kazaya sebep olmak istememiştim. İsteyerek yapmadım. Ama Alyssa kürtaj yaptıracağını söyledikten sonra-"

"Ne?" Kellan araya girdi.

"Bilmiyor muydun? Alyssa hamileydi. Ama birkaç hafta önce kürtaj yaptırdı. Annesi onu aldı ve bu benim aklımı karıştırdı, Kel. Son birkaç haftadır kendimde olmadığımı biliyorum ama kafam allak bullak oldu."

"Logan..." Kellan daha da yaklaşarak yatağımın yanına bir sandalye çekti. "Kürtaj yaptırmadı."

"Ne?" Kalbim hızla çarpmaya başladı ve parmaklarım karyolanın parmaklıklarını kavradı. "Ama annesi dedi ki-"

"Alyssa bebeği doğuracağını söyleyince annesi onu evden kovdu. Sana söylemek istedi ama sen ortadan kayboldun."

Ayağa kalktım, acı içindeydim ama umut doluydum. "O yapmadı mı?" Bakışları birbirine kenetlenmiş ellerine kaydı.

"Hayır."

"Yani..." İçimden geçen duygulara boğuldum. "Baba mı olacağım?"

"Logan," dedi Kellan başını sallayarak. Ağzı aralandı ama bir an için hiçbir şey söylemedi. Ellerini şakaklarına götürdü. "Araba kazası sırasında emniyet kemerini takmamıştı. Sen direksiyonu tutmaya gittiğinde, o da seni tutmaya gitti. Çarpışma gerçekleştiğinde, kırılan arka camdan dışarı uçtu."

"Hayır." Başımı salladım.

"O iyi, ama..." "Yapma,

Kellan."

"Logan. Bebeği kaybetti."

Gözyaşlarımı tutmak için başparmaklarımı gözlerime bastırdım. "Böyle söyleme, Kel. Böyle söyleme." Onu ittim. "Bunu bana söyleme."

"Çok üzgünüm Logan."

Avuçlarımın içine hıçkırarak ağlamaya başladım, histerik bir şekilde titriyordum. *Bunu ben yaptım. Kazaya ben sebep oldum, bunu ben yaptım. Hepsi benim suçum.* Ben dağılırken Kellan kollarını bana doladı, hiçbir şey söyleyemiyor, acımı durduramıyor, nefes alamıyordum. Her nefes alışım acı verici, her nefes verişim bir angarya gibiydi.

Chapter Thirteen

Alyssa

"Hey," diye fısıldadı Logan hastane odama girerken. Üzerinde normal kıyafetleri vardı ve yüzündeki birkaç morluk o kadar da kötü görünmüyordu. Umarım o kazadan kurtulduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

"Merhaba." Geçen gün boyunca hastane yatağında oturup ona ne söyleyeceğimi düşündüm. Duygularım bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, uzun süre keder ve öfke arasında gidip geliyordu. Ona durmadan bağırmak istedim. Onu ne kadar suçladığımı, bebekle ilgili nedenlerimi sorgulamasına bile ne kadar içerlediğimi söylemek istedim. Onun hayallerini ve kalbini biliyordum. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulabileceğimizi biliyordum. Ama o ortadan kayboldu. Bir süre ondan nefret etmek istedim ama onu gördüğüm an içimdeki her şey değişti.

Kalbim kırılmıştı.

Ağzını açtı ama hemen kapattı. Parmakları saçlarını karıştırdı ve göz teması kurmadı. Her şey bir rüya gibiydi - ne kadar yakın duruyorduk ama yine de ne kadar uzak hissediyorduk. Sarsamadığım bir rüyaydı ve beni uyandıracak kişinin Logan olmasını istiyordum.

Bana bunun sadece bir rüya olduğunu ve bir şekilde iğrenç bir kâbusa dönüştüğünü ama şafak söktüğünde uyanacağıma dair söz vermesini istedim.

Uyanmak istedim. Lütfen Tanrım... Uyandır beni.

Yatağın sağ tarafına oturdum ve dizlerimi göğsüme doğru çektim. Aldığım her nefeste boğuluyordum. Odadaki hava havasızdı, zehirliydi, ölüydü. Vücudum titredikçe ağlama isteğim daha da ağırlaştı. Logan'a bakmak bile

Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı ama gözyaşı dökmedim. "Ben iyiyim," dedim sonunda, vücudumun her kemiğinde iyi olmadığımı hissederek.

"Sana sarılabilir miyim?"

diye sordu. "Hayır," dedim

soğuk bir şekilde.

"Tamam," diye yanıtladı.

Titreyen ellerime baktım, zihnim karmakarışıktı. "Evet."

"Evet?" diye sordu, sesi biraz yükselmişti.

"Evet."

Hastane yatağına tırmanıp beni kucağına almadan önce elini omzuma koydu. Uzun zamandır ilk kez parmaklarının tenime dokunduğunu hissettiğimde, parmakları beni sararken ürperdim. "Özür dilerim, High."

Dokunuşu çok sıcaktı.

Bana geri döndün.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Logan bana sımsıkı sarılmış, yakın zamanda beni bırakmayı reddederken vücudum kontrolsüzce titriyordu. Alnımız birbirine değdi ve onun ılık gözyaşları benimkilere karıştı. "Çok üzgünüm, High." İkimiz de uykuya dalana kadar birbirimize sarılmış, dünyayı omuzlarımızda hissederek kaldık.

Geri geldi.

Uyandığımda, sanki onun can simidiymişim gibi hâlâ bana sarıldığını görünce bedenimi ona doğru çevirdim. Uyuyordu; nefes alıp verişleri neredeyse bir fısıltı gibiydi. Ellerim ellerine gitti ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. Gözlerini açmadan önce biraz kıpırdandı.

"Alyssa, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben senin

-Ben yapmadım..." Sesinde hiç bu kadar kırılganlık duymamıştım. Haftalar önce evimi terk eden Logan benden, duygularından o kadar kopuktu ki. Ama şimdi, ellerini yüzüme sararken ağladığını duymak, kalbimin hâlâ atmakta olan küçük bir parçasını paramparça etti. "Derin uçtan gitmemeliydim. Kalmalıydım. Onunla konuşmalıydım.

Sen. Ama şimdi, benim yüzümden - benim yüzümden..." Kendini kaybederken başını omzuma gömdü. "Onu ben öldürdüm," dedi bebekten bahsederken. "Bu benim hatam."

Ellerimi tuttum ve onun benimkini tuttuğu gibi ben de onun yüzünü tuttum. "Logan. Bunu kendine yapma." Gözlerinden duygular dökülürken hissettiği suçlamayı neredeyse hissedebiliyordum. Başımı boynuna yasladım ve sıcak nefeslerim teninde eridi. Kapüşonlu gözlerim tükenmişti ve onları kapatıp kulağına doğru mırıldanmadan önce birkaç kez gözlerimi kırptım. "Bunu kendine yapma." Ondan nefret edemezdim. Ne olursa olsun, Logan'dan nefret etmek asla yapabileceğim bir şey değildi, ama onu sevmek? Bu sevgi her zaman orada olacaktı. Bu korkunç trajik kazadan sonra hayatımıza nasıl devam edeceğimizi birlikte bulacaktık. Dünyaya karşı bizdik, birlikte ayakta duracaktık.

"Ben gidiyorum," dedi, kendini toparlayarak ve gözlerini silerek.

Telaşla doğruldum. "Ne oldu?"

"Ben gidiyorum. Iowa'da bir rehabilitasyon kliniğine gidiyorum."

Gözlerim beklentiyle parladı. Daha önce Kellan bana rehabilitasyon kliniğinden bahsetmişti ve ikimiz de Logan'ın doksan günlük kursa katılmasını gerçekten umuyorduk. Bu ikimizin de çektiği acıyı ortadan kaldırmayacaktı ama onunla daha iyi bir şekilde başa çıkmayı öğrenmesine yardımcı olacaktı. "Bu iyi, Lo. Bu iyi bir haber. Geri döndüğünde her şeye yeniden başlayabiliriz. Yeniden biz olabiliriz," diye yemin ettim.

Kaşlarını çattı, başını salladı. "Geri dönmeyeceğim, High."

"Ne?"

"True Falls'tan ayrıldığımda geri dönmeyeceğim. Wisconsin'e asla geri dönmeyeceğim, buraya da asla geri dönmeyeceğim."

Onu hafifçe ittim. "Kes şunu."

"Geri dönmeyeceğim. Sonunda hep insanlara zarar veriyorum. Hayatları mahvediyorum, High. Ve seninkini ya da Kellan'ınkini mahvetmeye devam edemem. Ortadan kaybolmalıyım."

"Kapa çeneni, Logan!" Bağırdım. "Şunu söylemeyi kes."

"Bu tür şeylerin nasıl olduğunu gördüm. Bir rutine girdik, bir hamster çarkının içinde dönüp duruyoruz ve ben senin hayatını mahvedip duruyorum. Bunu sana yapamam. Yapmayacağım." Kendini yataktan kaldırdı, sonra ellerini ceplerinin derinliklerine soktu. Bir kez omuz silkti ve bana kırık bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, High."

"Bunu yapma Lo. Beni böyle bırakma," diye yalvardım, ellerini tuttum ve onu kendime çektim. "Beni bir daha bırakma. Kaçma. Lütfen. Sana ihtiyacım var." Bunu onsuz atlatamazdım. Yeniden ayakta durmayı öğrenmem için ona ihtiyacım vardı. Gecenin geç saatlerinde onun sesine, sabahın erken saatlerinde onun sevgisine ihtiyacım vardı. Benimle birlikte yas tutmak için benim kaybettiklerimi kaybetmiş olan tek kişiye ihtiyacım vardı. En acı verici anlarımda yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Dudakları alnımı bir kez öptü ve sonra arkasını dönüp adını haykırarak yanımdan ayrılmadan önce kulağıma fısıldadı.

Bana söylediği son şey, kafamın içinde tekrar tekrar çalan sözlerdi. Beni her şeyden daha derinden yaralayan sözler. "Boktan biri olurdum," diye fısıldadı kulağıma, tüylerim diken diken oldu. "Boktan bir baba olurdum. Ama sen?" Sertçe yutkundu. "En iyi anne sen olurdun. Çocuğumuz senin tarafından sevilmekten onur duyardı."

Ve o gitmişti.

Bu basit sözlerle ve onun solan ayak sesleriyle, bir kalbin gerçekten kırılmasının ne demek olduğunu öğrendim.

Part Two

Küllerinden doğdular ve bir kez
daha yandılar.

Onun ışıltısını hiç unutmadı,
Ve o da onu hiç unutmadı.

Mesaj #1

Selam Logan, ben Alyssa. Sadece nasıl olduğunu görmek için aradım. Ben sadece... Her şeyi nasıl bıraktığımızdan nefret ediyorum. Birbirimize yakın olduğumuz son zamanların iyi geçmemesinden nefret ediyorum. Seni özlemekten nefret ediyorum. Bunun ne kadar acı verdiğinden nefret ediyorum.

Cevap vermesen bile seni her gün arayacağım. Bu işte yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Ne kadar kötü olursa olsun. Yalnız olmadığını bilmeni istiyorum.

Yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #5

Hey, benim.

Beş gündür kliniktesin ve keşke sesini duyabilseydim. Kellan seninle konuştuğunu ve iyi olduğunu söyledi. Sen iyi misin? Umarım öyledir. Seni özledim Logan. Hem de çok.

Kendin üzerinde çalışmana sevindim. Bunu hak ediyorsun.

Yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #14

İki hafta oldu. İki haftadır oradasın ve Kellan iyi olduğunu söyledi. Yoksunlukla biraz mücadele ettiğini söyledi ama en büyük şeytanlarından daha güçlü olduğunu biliyorum.

Dün gece yatağımda uzanmış, plak çaların üzerindeki plağın birkaç saniyede bir atlamasını dinliyordum ve bu bana seni hatırlattı. İlk kez birlikte olduğumuz zamanı hatırla.

Boş ver.

Sadece seni özlüyorum, hepsi bu. Bazı günler diğerlerinden daha zor.

Yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #45

Programı yarılamışsın. Sen nasılsın? Yeterince yiyor musunuz? Zihnin açık mı? Umarım izlemeniz için belgesel DVD'leri vardır. İstersen, belki oraya gelip sana birkaç DVD getirebilirim. Beatles hakkında hoşuna gidebileceğini düşündüğüm yeni bir belgesel gördüm.

Getirmemi ister misin?

Çünkü getireceğim.

Sadece söyle.

Son kırk beş gündür sana her gün sesli mesaj bırakıyorum ve bırakmaya da devam edeceğim. Keşke sesini duyabilseydim. Keşke telefona cevap versen.

Lo... Lütfen.

Tanrım. Seni özledim.

Yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #93

Hey, ben Alyssa.

Programı bitirdiniz ve elimde olmadan ağlamak istiyorum. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Bu çok iyi. Bu en iyisi... Kellan iyi olduğunu söyledi. Sağlıklı olduğunu ve iyi ruhlar.

Sana DVD aldığını da söyledi. Neden bana sormadın? Neden onun telefonlarına cevap veriyorsun da benimkilere vermiyorsun? Neyi yanlış yaptım?

Onları sana getirirdim Logan, DVD'leri. Onları sana getirirdim.

Gerçi bunun bir önemi yok.

Yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #112

True Falls'a geri dönmeyeceğini söyledi. Iowa'da kalacağını söyledi. Bana söylediğinde sana inanmamıştım. Sana inanmak istemedim.

Küçük bir stüdyo daire ve bir iş bulduğunuzu söyledi... Bu iyi. Bir şeye ihtiyacın olursa, mobilya, yiyecek. Şirket.

Sadece seni özlüyorum, hepsi bu.

Geri gelmeyeceğine inanamıyorum. Yine de bu iyi bir şey. Bu senin için iyi. Seni seviyorum.

Yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #270

Bebeğin bu ay doğmuş olacağını biliyor musun? Hastanede olurdum ve sen de elimi tutardın. Biliyorum, muhtemelen ağlıyormuşum gibi geliyor ama ağlamıyorum.

Bu gece biraz sarhoşum.

Ben içki içmem, o yüzden fazla sürmez. Bir arkadaşım zihnimi boşaltmama yardımcı olmak için beni dışarı çıkardı.

Sesini duymak daha da yardımcı olurdu.

Ama beni aramadın.

Belki bu artık senin numaran değildir. Belki

de hayatına devam etmişsindir.

Belki de artık umurunda değildir. Umurunda olmaması bile umurumda değil!

Önemli değil.

Beni aramadığın için siktir git Logan. Bir kere bile. Beni aramadın.

Özür dilerim.

Bu gece biraz sarhoşum.

Yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #435

Yağmur yağdığında geceleri ne yaparsın?
Yatağıma uzanır ve sesini düşünürüm.
Yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #756

Senden nefret etmeye karar verdim. Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Ama yine de, umarım yakında görüşürüz, Lo.

Mesaj #1090

Beyaz bayrak sallıyorum, Logan. Yoruldum ve pes ediyorum.

Şimdi

duracağım

. Beş yıl.

Mesajları keseceğim. Seni

seviyorum.

Seni özledim.

En iyi dileklerimi sunarım.

Mesaj #1123

Logan, ben Kellan. Dinle, Iowa'da bir hayat kurduğunu ve işlerin senin için iyi gittiğini biliyorum. Ve sana gerçekten ihtiyacım olmasaydı bu berbat kasabaya geri dönmeni istemezdim.

Erika ve ben evleniyoruz. Ama kardeşim olmadan evlenemem. Yanımda sahip olduğum tek ailem olmadan nikah masasına oturamam.

Çok şey istediğimin farkındayım.

Ama başka bir şey istemeyeceğime söz veriyorum.

Ayrıca, size birkaç hafta önce konuştuğumuz NASA belgeselini aldım.

Sadece benim en iyi adamım olursan alırsın.

Evet. Sevginizi satın almaya çalışıyorum ve kendimi hiç suçlu hissetmiyorum.

Yakında konuşuruz.

Chapter Fourteen

Logan

Beş yıl sonra

Her gece bir sigara yakar ve pencere kenarına otururdum. Yandıkça geçmişimi hatırlamama izin verdim. Alevlerin filtreye çarptığı ana kadar acı çekmeme ve yas tutmama izin verdim. Sonra beynimi kapattım ve kendime unutmak için izin verdim, çünkü acı yutmak için çok fazlaydı. Beynim kapalıyken, anıların içeri sızmayacağından emin olmak için meşgul oldum. Belgeseller izledim, çıkmaz işlerde çalıştım, spor yaptım, hatırlamamak için mümkün olan her şeyi yaptım.

Ama şimdi, kardeşim beni son beş yılımı kaçarak geçirdiğim yere geri çağırmıştı. True Falls'a geri döndüğümde tren istasyonunda oturmuş, Iowa'ya tek yön bilet almak için para toplamanın bir yolunu bulup bulamayacağımı tartışıyordum.

"Geliyor musun, gidiyor musun?" diye sordu benden iki koltuk ötede oturan bir kadın. Ona döndüm, yoğun yeşil gözleri karşısında biraz şaşırmıştım. Bana küçük bir gülümseme verdi ve başparmağının tırnağını çiğnedi.

"Henüz emin değilim," diye cevap verdim. "Peki ya sen?"

"Geliyorum. Kalıyorum, sanırım." Gülümsemeye devam etti ama bunu yaptıkça daha da üzgün görünüyordu. Gülümsemenin bu kadar kalp kırıcı bir şekilde üzgün görünebileceğini bilmiyordum. "Hayatıma geri dönmeden önce biraz vakit geçirmeye çalışıyorum."

Bunu anlayabilirim.

Sandalyemde arkama yaslandım ve yıllar önce geride bıraktığım hayatı hatırlamamaya çalıştım.

"Bu gece için bir otel rezervasyonu bile yaptırdım," dedi alt dudağını ısırarak. "Sadece unutmak için birkaç saatim daha olsun diye, anlıyor musun? Gerçek dünyaya dönmeden önce." Bir kez başımı salladım. Bana iki sandalye daha yaklaştı, bacağı bacağıma sürtündü. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Başımı ona doğru eğerek bana yine o hüzünlü sırıtışını verdi ve parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi. "Öyle mi yapmam gerekiyor?"

Başını ileri geri salladı. "Muhtemelen hayır. Benim adım Sadie." Sanki adını bilmenin bana bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Her neyse. Sen de bir süreliğine unutmak isteyen birine benziyorsun. İstersen benimle motele gelebilirsin."

Ona hayır demeliydim. Davetini görmezden gelmeliydim. Ama ne kadar üzgün göründüğüne dair bir şeyler vardı, acı çeken ruhu benimki gibi yanıyor gibiydi. Bu yüzden spor çantamı aldım, omzuma attım ve Sadie'yi unutuşlar diyarına kadar takip ettim.

***

Boktan bir motel odasında yatarken Sadie, "Yıllardır aynı okullara gidiyoruz," dedi. O motele daha önce de gitmiştim, çok uzun zaman önce, pis bir küvette sızıp kalmıştım. Orada olmak çok iyi anıları canlandırmıyordu ama beş yıl sonra Wisconsin'e döndüğüm için her şeyin boktan anılarla kaplı olacağını düşünmüştüm.

Şarap lekeli dudakları, sakızını sertçe şapırdatırken kıpırdadı. "Son sınıfta her matematik sınavında benim testimi kopyaladın. Mezun olmana ben sebep oldum." Kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itti. "İngilizce kompozisyonlarından dördünü ben yazdım. Benim sayemde İspanyolca konuşabiliyorsun! Sadie? Sadie Lincoln?"

Bir ipucu yok.

"İspanyolca konuşamıyorum."

"Yapabilirsin. Beni gerçekten hatırlamıyor musun?"

Gözleri buna üzülmüştü ama üzülmemesi gerekiyordu. Kişisel bir şey değildi. Hatırlamadığım çok şey vardı.

Sonra unutmak istediğim her şey vardı.

"Dürüst olmak gerekirse, lise kariyerimin çoğunu berbat bir şekilde geçirdim."

Bu yalan değildi.

"Ya da şu Alyssa Walters denen kızla," diye belirtti.

Çenemle birlikte göğsüm de gerildi. Onun adını duymak bile zihnimin anılarla dolmasına neden oldu.

"Hâlâ şehirde mi?" İlgisiz görünmeye çalışarak sordum. Alyssa aylar önce bana mesaj bırakmayı bırakmıştı ve Kellan beni her aradığında bu konu hakkında konuşmuyorduk.

Sadie başıyla onayladı. "Hungry Harry'nin lokantasında çalışıyor. Onu Sam'in Mobilya mağazasında çalışırken de gördüm. Bazı barlarda piyano çalıyor. Bilmiyorum. Her yerdeydi. Bunu bilmemenize şaşırdım. İkiniz neredeyse birbirinize yapışmıştınız, bu da garipti çünkü hiçbir ortak noktanız yoktu."

"Pek çok ortak noktamız vardı."

Kadından alaycı bir kıkırdama yükseldi. "Gerçekten mi? A alan müzik çocuğu ile D alan -benim sayemde- uyuşturucu bağımlısı annenin pek çok ortak noktası mı vardı?"

"Bir bok biliyormuş gibi konuşmayı kes," diye tısladım, sinirlenmeye başlamıştım. O zamanlar Alyssa ve benim bu dünyadaki herhangi iki insandan daha fazla ortak noktamız vardı. Ayrıca Sadie annem hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bildiğini düşündüğü için canı cehenneme.

Motel odasından çıkıp gitmeliydim. Ona defolup gitmesini ve taciz edecek başka birini bulmasını söylemeliydim ama yalnız olmaktan gerçekten nefret ediyordum. Arada sırada ziyaretime gelen fareler dışında son beş yılımı yalnız geçirmiştim.

Sadie elinden geldiğince sessiz kaldı, ki bu hiç de uzun sürmedi. Huzurlu sessizliğin ne olduğunu bilmiyordu. "Peki doğru muydu? Rehabilitasyonda olduğun?"

Rahat olduğumdan daha fazla konuşuyordu. Rehabilitasyon hakkında konuşmaktan nefret ediyordum çünkü zamanın yarısında kliniğe geri dönmüş olmayı diliyordum. Diğer yarısında ise ara sokakta, bir çöp tenekesinin üzerinde bir ya da iki çizgi ile geri dönmeyi diliyordum. Kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu ve hala neredeyse her gün bunu düşünüyordum. Dr. Kahn gerçek dünyaya geri dönmenin zor bir geçiş olacağını söylemişti ama üstesinden gelebileceğime inanıyordu. Ona ne zaman kullanmak istesem bana verdiği kırmızı lastik bandı tenime yapıştıracağıma söz verdim, tıpkı tenime batan acı gibi yaptığım seçimlerin gerçek olduğunu hatırlatmak için.

Bantta 'güç' yazıyordu, bu garipti çünkü hiç gücüm yokmuş gibi hissediyordum.

Sadie konuşmaya başladığından beri bandı koluma vuruyordum.

"Kasabada senin öldüğüne dair bir bahis dönüyordu. Sanırım bunu annen başlattı," dedi.

"Gözlerinin ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Konuyu değiştirerek sordum. İnlemelerini dinleyerek boynunu öpmeye başladım.

"Onlar sadece yeşil."

Yanılmıştı. Eşsiz bir seladon tonuydular, biraz gri ve biraz da yeşil barındırıyorlardı. "Birkaç yıl önce Çin ve Kore çömlekçiliği üzerine bir belgesel izliyordum. Gözleriniz çömlek yapımında kullandıkları sır renginde."

"Çömlekçilik üzerine bir Çin belgeseli mi izledin?" Kıkırdayarak mırıldandı, dudaklarım köprücük kemiğinin kıvrımlarına doğru ilerlerken nefesini tutmaya çalışıyordu. Bana karşı ürperdiğini hissettim. "Oldukça berbat durumda olmalısın."

Güldüm çünkü hiçbir şeyden haberi yok.

"Batıda buna seladon diyorlar ama orada *qingci*." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. O da beni öptü,

Çünkü o kirli motel odasında bulunmamızın asıl sebebi buydu. Birkaç dakikalık dokunuşu aşk sanmak için oradaydık. Öpücükleri bir çeşit tutku sanmak için oradaydık. Yalnızlığı bütünlükle karıştırmak için oradaydık. İnsanların yaptıkları çılgıncaydı.

-insanlar ne yapardı- bu kadar yalnız hissetmemek için. "Bu gece kalabilir misin?" diye fısıldadı.

"Elbette," diye iç geçirdim, dilimi kulağına doğru yuvarlayarak.

Geceyi onunla geçirmek istedim çünkü yalnızlık berbattı. Geceyi onunla geçirmek istedim çünkü karanlık yayılıyordu. Geceyi onunla geçirmek istedim çünkü o istedi. Geceyi onunla geçirmek istedim çünkü *geceyi geçirmek istiyordum*.

Gömleğimi başımın üzerinden kaydırdı ve parmakları göğsümde yuvarlandı. "Aman Tanrım!" diye ciyakladı. "Çok yakışıklısın!" Sonra kıkırdadı. *Hay sikeyim.* Gerçekten bu gece kalmak istiyor muydum?

Cevap vermeden pantolonunu çıkardım ve kendiminkini de çıkardım. Uzanırken, dudaklarımı boynundan göğsüne, karnına doğru gezdirdim ve külotunun çizgisinde durakladım. Başparmağımı külotuna sürttüğümde inledi.

"Evet... lütfen..."

Tanrım, o gece benim bağımlılığımdı. Kendimi biraz daha az yalnız hissettim. Hatta yarın onu aramayı, motelde buluşmayı ve o berbat yatakta onu tekrar becermeyi hayal ettim.

Boxerımı çıkarmam ve onun üstüne çıkmam uzun sürmedi. Prezervatifi taktım ve içine girmeden hemen önce ıslık çaldı.

"Hayır, bekle!" Qingci'nin gözlerinden bir korku fırladı. Elleri ağzına gitti ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Yapamam. Yapamam."

Durakladım, onun üzerinde donup kaldım. Suçluluk duygusu midemi yumrukladı. Benimle seks yapmak istemiyordu. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Düşündüm ki-"

"Bir ilişkim var," dedi. "Bir ilişkim var."

Bekle.

"Ne?" Ben sordum.

"Bir erkek arkadaşım var." Erkek arkadaş mı?

Saçmalık.

O bir yalancıydı.

O bir dolandırıcıydı.

Bir erkek arkadaşı var.

Kendimi onun üzerinden kaldırdım ve yatağın kenarına oturdum. Ellerim yatağın kenarlarını kavradı ve onun hareketlerini dinledim. Çarşaf onun her hareketiyle dalgalanıyordu.

Yavaşça konuştu, "Özür dilerim. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ama yapamam. Seninle kolay olacağını düşünmüştüm, biliyor musun? Bırakıp gitmek ve gevşemek. Sadece bir süreliğine unutabileceğimi düşündüm."

Ona dönmeden omuz silktim. "Önemli bir şey değil." Kendimi yataktan kaldırarak banyoya doğru ilerledim. "Hemen döneceğim."

Kapı arkamdan kapandı ve ellerimi yüzümde gezdirdim. Prezervatifi sikimden çıkardım ve kapıya yaslanıp kendimi okşamadan önce çöp kutusuna attım.

Acınası bir durumdu.

Acınacak haldeyim.

Kendimi sarsarken kokaini düşündüm. Beni ısıtmak için verdiği o güçlü heyecanı. Tam bir huzur ve mutluluk hissi. Tüm sorunları, tüm korkuları, tüm mücadeleleri nasıl ortadan kaldırdığını hatırlayarak daha sert vurdum. Sanki dünyanın tepesindeymişim, durdurulamazmışım gibi hissediyordum. Coşku. Coşku. Aşk. Coşku. Coşku. Aşk. Coşku. Coşku. Aşk.

Nefret. Nefret. Nefret.

Derin nefes al.

Serbest bıraktım.

Kendimi mümkün olan her şekilde boş hissediyordum.

Lavaboyu açarak ellerimi yıkadım ve aynaya, kendi gözlerimin derinliklerine baktım. Önemli olmayan kahverengi gözlere. Hüzünlü kahverengi gözler. Belirsiz bir depresyonun gölgelediği kahverengi gözler.

Bu duygudan kurtuldum, ellerimi kuruladım ve ona döndüm.

Giyiniyor, gözlerini siliyordu. "Gidiyor musun?" diye sordum.

Başını salladı.

"Sen" -boğazımı temizledim- "Bu gece kalabilirsin." Tekrar söz verdim. "Sabahın üçünde seni kapı dışarı edecek bir pislik değilim. Ayrıca, burası senin motel odan. Ben giderim."

"Erkek arkadaşıma şehre döndükten sonra evde olacağımı söyledim," dedi bana, dudaklarında zoraki bir gülümsemeyle. Üzerinde sadece sütyeni ve külotu vardı, balkona doğru ilerledi, kapıyı açtı ama dışarı adımını atmadı. Tufan vardı, yağmur damlaları metal kafese çarpıyordu. Yağmur bana hep Alyssa'yı ve onun yağmur fırtınası sırasında uyumaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlatırdı. Bu gece aklının nerede olduğunu merak ettim. Pencere pervazına vuran seslerle nasıl başa çıktığını merak ediyordum.

"Uyuyamıyorum, Lo. Buraya gelebilir misin?"

Alyssa'nın sesi zihnimde bir kayıt gibi çaldı, ben onu dışarı itene kadar sesleri beynimde tekrar tekrar yolculuk etti.

Sadie parmaklarıyla uzun saçlarını taradı. Zoraki gülümsemesi yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Muhtemelen henüz eve gelmemiştir. Bekarken yalnız uyumaktan nefret ederdim. Şimdi bir ilişkim var ama hâlâ yalnız hissediyorum."

"Aldatan biri olduğun için senin adına üzülmem mi gerekiyor?" diye sordum.

"O beni sevmiyor."

"Yine de onu ne kadar sevdiğini söyleyebilirim," diye alay ettim.

"Anlamıyorsun," diye savunmaya geçti. "O kontrolcü biri. Değer verdiğim herkesi benden uzaklaştırdı. Eskiden temizdim, tıpkı şu anda senin olduğun gibi. Onunla karşılaşana kadar uyuşturucuyla hiç işim olmazdı. Beni tuzağa düşürdü ve şimdi eve geldiğinde, sahip olmadığım bir parfüm gibi kokacak. Yatağa giriyor ve bana bir kez bile dokunmuyor."

Kafamda kötü bir fikir olduğunu bildiğim düşünceler dolaşmaya başladı.

Bu gece benimle kal.

Sabah benimle kal. Benimle kal.

Yalnızlık, sadece kırık bir kalbe dayanarak kötü kararlar vermenize neden olan kafanızın arkasındaki sesti.

"Tuhaf hissediyor musun? Buraya dönmek?" diye sordu, konuyu değiştirerek. Akıllıca bir hareketti. Vücudunu yavaşça çevirdi ve tekrar birbirimizin gözlerinin içine bakmaya başladık. Yanaklarına kıpkırmızı bir renk yayıldı ve onun yalnız olduğu düşüncesiyle kalbimin kırıldığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Birazcık."

"Kellan'ı gördün mü?"

"Kardeşimi tanıyor musun?"

"Şehirdeki açık mikrofonlarda çalıyor. Gerçekten de çok iyi." Tekrar müzik yapmaya başladığını bilmiyordum. Merakla bir kaşını kaldırdı. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

"Ben beş yıldır Iowa'dayım, o ise burada Wisconsin'de."

Anlayışla başını salladı.

Boğazımı temizledim. "Evet, yakınız."

"En iyi arkadaş mı?"

"Sadece arkadaşım."

"Alyssa ile arkadaşlığınızın uzun sürmemesi beni gerçekten çok şaşırttı. Şimdiye kadar onu hamile falan bırakmışsındır diye düşünmüştüm."

Bir zamanlar ben de böyle düşünüyordum.

Alyssa hakkında konuşmayı bırak. Alyssa'yı düşünmeyi bırak.

Belki bu gece Sadie'yle kalırsam, Alyssa'nın zihnimi doldurmasına izin vermezdim. Belki de kollarımda onunla uyuyakalırsam, sevdiğim tek kızın hâlâ yaşadığı yere geri dönmüş olmayı fazla düşünmezdim. Sadie'ye yaklaşarak elimi çeneme götürdüm. "Bakabilirsin-"

"Yapmamalıyım," diye iç geçirerek sözümü kesti. Tuhaf biriydi. Bakışlarımız o yere bakarken kırıldı. "Beni hiç aldatmadı. O... O beni seviyor." Ani itirafı aklımı başımdan aldı.

O bir yalancıydı.

O bir dolandırıcıydı.

Gidiyor.

"Sadece kal." Rica ettim ve sesim istediğimden daha çaresiz çıktı. "Kanepede uyurum." Tam olarak bir kanepe değildi, minderden çok lekeleri olan kırık dökük bir şilteye benziyordu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kirli halı kaplı zeminde daha rahat ederdim. Ya da Kellan'ı arayıp onun evinde uyuyabilirdim.

Ama buna hazır değildim.

Geçmişimden birini -gerçekten hatırladığım birini- gördüğüm an eski dünyama geri döneceğimi biliyordum. Kaçtığım dünyaya. Beni neredeyse öldüren dünyaya. Hazır değildim. Bir insan geçmişinin gözlerinin içine bakmaya ve tüm acı ve ıstıraplar yok olmuş gibi davranmaya nasıl hazır olabilirdi ki?

Elbisesini giydi ve sol omzunun üzerinden bana doğru baktı. Gözleri şefkatli bir kederle doluydu. "Fermuarımı çeker misin?"

Arkasında durup vücudunun her kıvrımını saran elbisesinin fermuarını çekmem sadece üç adım sürdü. Ellerim beline dayanmıştı ve o da bana yaslanmıştı.

"Bana bir taksi çağırabilir misin?"

Yapabilirdim ve yaptım da. Ayrılır ayrılmaz bana teşekkür etti ve geceyi motelde geçirebileceğimi söyledi.

zaten ödemişti ve boşa gitmemeliydi. Teklifini kabul ettim ama bana neden teşekkür ettiğinden emin değildim. Onun için hiçbir şey yapmamıştım. Aksine, onu bir dolandırıcı yaptım.

Hayır.

İlk kez aldatan biri muhtemelen bir tür suçluluk hissetmiştir. Sadece boş hissetmiştir.

Onu bir daha görmemeyi umuyordum, çünkü diğer boş bireylerin etrafında olmak yorucuydu.

O gittikten sonra bir saat boyunca motel odasında volta attım. Dışarıda benim gibi başka insanlar da var mıydı? Kendilerini o kadar yalnız hisseden başka insanlar vardı ki, sırf bir başkasının gözlerinin içine birkaç saat bakabilmek için anlamsız geceleri anlamsız insanlarla geçirmeyi tercih ediyorlardı?

Yalnız kalmaktan nefret ediyordum, çünkü yalnız kaldığımda kendimle ilgili nefret ettiğim her şeyi hatırlıyordum. Beni yaşamak yerine sadece var olduğum noktaya getiren tüm geçmiş hatalarımı hatırlıyordum. Hayatı gerçekten yaşasaydım, yanıma gelen herkesi incitirdim ve artık bunu yapamazdım. Bu da yalnız kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

Geçmişte, uyuşturucularım - sessiz, ölümcül, yıkıcı arkadaşlarım - varken asla yalnız değildim. En iyi zamanlarımda asla yalnız değildim.

Alyssa.

Kahretsin.

Zihnim benimle dalga geçiyor, avuçlarım kaşınıyordu. Televizyon izlemeye çalıştım ama ekranda sadece gerçeklik çöpü vardı. Bir süre resim çizmeye çalıştım ama odadaki kalemin mürekkebi yoktu. Beynimi kapatmaya çalıştım ama yaşadığım en iyi kafayı düşünmeye devam ettim.

Onu ne zaman göreceğim? Onu hiç görecek miyim?

Tabii ya. Kız kardeşi kardeşimle evleniyor.

Onu görmek istiyor muydum?

Hayır.

Ben yapmadım.

Tanrım.

Ben yaptım.

Ona sarılmak ama aynı zamanda bir daha asla dokunmamak istiyordum.

I aranıyor için Öpücük Onu, henüz at ve aynı zaman onun kıvrımlarını asla hatırlamam.

Ben istedim.

Kapa çeneni, beyin.

Cep telefonumu kaldırarak iki numarayı tuşladım. Bu sefer ses farklıydı ama karşılama aynı şekildeydi. Uyuşturucu ve alkol yardım hattını aradığım için bana teşekkür ettiler. Beni mevcut mücadelelerim ve dürtülerim hakkında gizli bir ortamda konuşmaya davet ettiler.

Her zamanki gibi telefonu kapattım.

Çünkü benim gibi geçmişi olan insanlar yardımı hak etmiyordu. İnzivayı hak ediyorlardı.

Adımlarım balkona doğru ilerledi ve bir sigara yakarak onu yerdeki kuru bir noktaya dayadım. Yağmurun True Falls kasabasına vuruşunu dinledim ve gözlerim kapandı. Derin bir nefes aldım ve sigaranın yandığı kısa süre boyunca acı çekmeme izin verdim.

Alyssa'yı düşündüm. Annemi düşündüm. Tüm uyuşturucuları düşündüm.

Sonra hep içimdeki şeytanlar olmasaydı kucağıma alabileceğim çocuğu düşündüm.

Bazen sigara sekiz dakika yanardı. Diğer zamanlarda on.

Sigara ne kadar uzun sürerse sürsün hiç değişmeyen tek şey, paramparça kalbimin hala daha küçük parçalara ayrılmanın yollarını bulmasıydı.

Chapter Fifteen

Alyssa

Her gün Lori adında yetmiş yaşında bir garson olan komşumla birlikte arabayla işe gidiyorduk. İkimiz de Hungry Harry's lokantasında sabah vardiyasında çalışıyorduk ve her anından nefret ediyorduk. Lori son yirmi beş yıldır orada çalışıyordu ve bana kaçış planının şu Chris oğlanlarından biriyle evlenmek olduğunu söyledi. Evans, Hemsworth ya da Pratt, seçici değildi. Her gün arabayla oraya giderdik ve Lori her zaman beş dakika erken gelmekten şikayet eder, erken gelebileceğiniz en kötü yerin iş yeriniz olduğunu söylerdi. Onu suçlamadım.

Son beş yıldır Hungry Harry's'de çalışıyordum. İşin en kötü yanı, gül parfümü ve şeftali şampuanı gibi kokarak girip kızarmış hamburger ve mücver gibi kokarak çıkmamdı - her gün. Devam etmemi sağlayan tek şey, çalıştığım her saatin beni bir piyano bar açma hayalime yaklaştırdığını bilmekti.

Lokantanın önüne geldiğimizde Lori, "Yapabilirsin genç adam," dedi. "Hâlâ havalı ve havalısın. Bu vizyonu gerçeğe dönüştürmek için bolca zamanın var. Önemli olan etrafındakilerin dışarıdan gelen gürültülerine kulak asmamak. İnsanlar her zaman yaşamadıkları hayatlar hakkında fikir sahibi olurlar; başınızı dik tutun ve onların saçmalıklarını dinlemekten kaçının."

"İyi tavsiye," diye gülümsedim, sadece binaya giriş saatimizden bir saniye önce girmek zorunda kalmamızı engellemek için konuştuğunu biliyordum.

"Çocukken zorbalığa uğradığımda annem bana ne derdi biliyor musun?"

"O da ne?"

"Her seferinde bir gün. Her şeyin üstesinden gelmek için gereken tek şey budur. Gelecek hakkında çok fazla düşünmeyin ya da beyninizi geçmişin koşu bandında çalıştırmayın - sadece şu anda kalın. Şu anda burada olun. Hayatı yaşamanın en iyi yolu budur. Anın içinde. Her seferinde bir gün."

Her seferinde bir gün. Her seferinde bir gün.

Kaba bir müşteri yumurtalarının çok çırpılmış olduğu için bana bağırdığında ya da bir bebek bir tabak yemeği yere attığında ve ebeveynleri beni suçladığında ya da sarhoş bir adam ayakkabılarıma kustuğunda bu sözleri zihnimde tekrarladım.

Yemek servisi sektöründen nefret ederdim. Ama yine de, böyle bir yerin giriş ve çıkışlarını görmek iyi oldu, çünkü piyano barım varken, bunun büyük bir kısmı mutfağı işletmekle ilgili olacaktı.

Her seferinde bir gün.

"Birinin siparişini aldıktan sonra kalçalarını hep böyle sallar mısın?" diye alay eden bir ses, kaynağını fark ettiğimde beni gülümsetti.

"Sadece iyi bahşiş vereceklerini bildiğim zaman," diye gülümsedim ve arkamı döndüğümde Dan'in elleri dosyalarla dolu bir şekilde arkamda durduğunu gördüm. Lacivert pantolonu ve kolları kıvrılmış açık mavi düğmeli gömleğiyle çok yakışıklı görünüyordu. Gülümsemesi her zamanki gibi büyük ve parlaktı ve o sırıtışı bana da veriyordu. Kâğıt ve kalemimi önlüğümün içine tıkıştırarak ona doğru yürüdüm. "Seni bu kadar erken getiren nedir?"

"Almaktan bahsettiğimiz mülkü araştırıyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bayıldım. Gerçekten, ama bir termit sorunu var. Bazı şeyleri gözden geçirmek için bir dakikan var mı? Kontrol edebileceğimiz başka yerlerin birkaç kat planını getirdim."

Kaşlarımı çatarak lokantanın etrafına bakındım. "Sanırım piyano barlarına bakmak için çalışmayı bırakırsam patronum beni kovar."

Dan, birkaç yıl önce bir piyano barda yolumun kesiştiği bir arkadaşımdı. Şu anda eyaletin en iyi emlakçılarından biri için çalışıyordu ve ona bir piyano bar açma fikrimi söylediğimde, yer bakmama yardım etme fikrine atladı - ona o günün hayata geçmesinin uzun zaman alacağını söylesem de.

"Hayır, tabii ki. Sadece buralardaydım ve biraz mücver ve kahve için uğrayayım dedim. Zaten işe gidiyordum."

Ben genişçe gülümsedim, o da daha genişçe gülümsedi. "İşe yararsa yarın gece onlara bakabiliriz?"

"Evet, evet!" Heyecanı onu ele geçirerek haykırdı. "Onları senin evine getirebilirim. Çin yemeği sipariş edebiliriz, ben de şarap getirebilirim. Hatta senin için biftek ya da başka bir şey pişirebilirim..." Sesi biraz fazla neşeli çıkınca azaldı. Omuz silkerek ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bilirsin işte, ya da her neyse."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Yine de bir uyarı, evim hala bir parça iş. Yağmurdan dolayı çatıda birkaç sızıntı oldu."

"Evini yenilemeyi bitirene kadar bende kalman konusundaki teklifim hâlâ geçerli. Bu işlerin baş ağrıtabileceğini biliyorum."

"Teşekkürler, ama sanırım evim olan bu karmaşada yoluma öncülük edeceğim."

"Peki, tamam. İşe gitsem iyi olacak ama yarın bunları gözden geçirmek için seninle evinde buluşuruz." Dosyaları havada salladı ve bana göz kırptı.

"Bekle. Kahve ve patates kızartması için geldiğini sanıyordum?"

"Ah, evet. Yaptım, ama şimdi fark ettim..." Biraz telaşlıydı ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. "Patronum için bazı şeyleri gözden geçirmek üzere işe biraz erken gitmeliyim."

"O zaman yarın olsun. Ben alkolü temin edeceğim; siz de malları."

Bununla birlikte ortadan kayboldu. İçimi çektim. Dan son üç yıldır, neredeyse tanıştığımızdan beri bana aşıktı ama ona karşı hiçbir zaman böyle bir bağ hissetmemiştim. Yine de hayatımda önemli bir kişiydi ve her zaman sadece arkadaş olmakla yetineceğini ummuştum.

"Yemin ederim, size mal mülk getiriyor, sağlam bir işi var, sırf sizi görebilmek için mücver istediği yalanını söylüyor, 'siktir et beni' türünden bir gülümsemesi var ve size biftek pişirmeyi teklif ediyor. Ama sen onunla bir süre kalma teklifini bile kabul edemiyorsun?" Lori, içinde çırpılmış yumurta, mücver ve sosis halkaları olan bir tepsi taşıdığını söyledi.

Güldüm. "Evim gayet iyi. Hayalimdeki evi almak için bunca yıl para biriktirdim ve artık ona sahip olduğuma göre, bırakmaya hazır değilim. Sadece birkaç yara bandına ihtiyacı var, hepsi bu."

"Tatlım. Evinin yara bandından biraz daha fazlasına ihtiyacı var." Sırıttı, yemek tabaklarını beş numaralı masaya bıraktıktan sonra bir eli kalçasında, dudaklarında küstah bir ifadeyle bana doğru döndü. "Sadece söylüyorum. Eğer Dan bana bir yatak teklif etseydi, onun yanına taşınır ve bana evin her santiminde, vücudumun her santiminde kat planlarını göstermesini isterdim."

"Lori!" Onu susturdum, yanaklarım kızarmıştı.

"Sadece söylüyorum. Bağımsız bir kadın olabileceğini kanıtlamak için zaten onarman gereken bir evin parasını ödemek için üç işte çalışıyorsun. Evi *onarıp* Dan ile birlikte yaşayabilirsin, biliyorsun."

"Ev o kadar da tamir edilecek gibi değil," diye karşı çıktım.

"Aly." Elini yüzüne vurarak inledi. "En son bir şişe şarabı paylaşmak için geldiğimde banyonu kullandım ve kullanırken kapıyı kapatmadım. Neden biliyor musun? *Çünkü bir banyo kapısı yoktu.*"

Güldüm. "Tamam. Anladım. Yani bu bir tamirci. Ama meydan okumayı severim."

"Hm. Dan'in bu şekilde etrafta takıldığına göre gerçekten iyi bir kadın olmalısın."

"Ne? Dan ve ben birlikte yatmadık."

"Ciddi misin?" diye haykırdı. "Yani senin için ağzının suyu akıyor ve siz ikiniz hiç sevişmediniz mi?"

"Asla."

"Ama... O gülümseme!"

Kıkırdadım. "Biliyorum. Ama o iyi bir arkadaş. İlişkilerim için büyük bir kuralım var ve buna hiçbir arkadaşımla çıkmamak da dahil. Asla." O yoldan daha önce geçmiştim ve bir daha asla geçmeyi planlamıyordum. Bugün hâlâ Logan'ı düşünüyor, sevdiğim ve kaybettiğim arkadaşlığımın yasını tutuyordum.

Hiç aşık olmasaydık daha iyi olurdu.

"Biliyorsun, Charles ve ben çıkmaya karar vermeden önce çok iyi arkadaştık. O benim hayatımın aşkıydı ve hiç kimse onunla kıyaslanamazdı. Ben daha aşkın ne olduğunu bilmeden önce beni çok güldürürdü. Hayattaki en iyi şeylerden bazıları en güçlü arkadaşlıklardan gelir," diye açıkladı Lori. Başını eğdi ve kolyesinden sarkan, içinde düğün fotoğraflarının bulunduğu madalyonu kavradı. "Tanrım, o adamı delicesine özlüyorum." Merhum kocası Charles hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Ama ne zaman konuşsa, sanki zihni ona ilk aşık olduğu güne geri dönüyormuş gibi gözlerinde bir pırıltı olurdu.

Patronumuz bize bu kadar çok sohbet etmeyi bırakıp işimize dönmemizi söyledi, biz de öyle yaptık. Sabahları her zaman meşguldük, insani olarak mümkün görünenden daha fazla insana hizmet veriyorduk, ancak ne kadar meşgul olursak, bir şeyler düşünmek için o kadar az zamanım oluyordu.

"Kahveyle aranız iyi mi?" Pencerenin yanında oturan bir kadına sordum. Kahve doldurmak için tüm masaları dolaşırken cezveyi elimde tutuyordum.

"Evet, böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

Genişçe gülümsedim ve pencereden dışarı baktığımda kalbim göğsümde sıkıştı. Parmaklarım cama dayandı, uzanmaya ve karşıdaki figüre dokunmaya çalıştım.

bir şekilde. Gözlerimi bir kez daha kırptığımda gördüğümü sandığım şey yoktu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve dimdik ayağa kalktım.

Lori bana doğru baktı. "İyi misin, Alyssa? Sanki bir-

"Hayalet mi?" Cümlesini tamamlayarak söyledim.

"Aynen öyle." Yanıma geldi ve pencereden dışarı baktı. "Ne oldu?"

Bir hayalet.

"Yok bir şey. Önemli bir şey değildi," dedim ve kahve cezvemi yan masaya götürdüm.

Bu benim hayal gücümdü, hepsi

bu. Ne eksik ne fazla.

Chapter Sixteen

Logan

Müşterilere yardım etmek için lokantada dolaşan Alyssa'ya bakışlarımı dikmiştim. Onun bulunduğu yerden görülemeyecek şekilde arka köşede oturuyordum. *Burada olmamalıydım.* Zihnim o gün lokantaya girmemem için tüm nedenleri biliyordu ama kalbim ona doğru bir çekim hissediyordu.

Hâlâ aynı şekilde gülümsüyordu. Bu beni aynı anda hem mutlu etti hem de üzdü. Kaç gülümsemeyi kaçırmıştım? Bugünlerde kimin için gülümsüyordu?

"İşte omletiniz," dedi garson kız tabağı önüme koyarken. Yüzü biraz solgundu ve alnından ter damlıyordu. Gülümsemeye zorlamak için ileri geri sallanıyordu. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Portakal suyu harika olur," dedim.

Cevap olarak başını salladı ve uzaklaştı.

Tuzluğu elime aldım ve omletime biraz eklemeye başladım. Lokantadan yüksek sesli bir kıkırdama yükseldi ve derin bir nefes aldım. Alyssa'nın kahkahası. Hiç değişmemişti. Gözlerimi kapattım ve göğsümün sıkıştığını hissettim. Anılar bir kasırga gibi üzerime hücum etti ve onun yanında yattığım, kahkahasının ruhumda dalgalanışını dinlediğim tüm zamanları hayal ettiğimde beni geriye doğru savurdu.

"Yanında omletle birlikte bir tabak tuz isteseydin, sorabilirdin," diyen bir ses zihnimi geçmişten koparıp aldı. Bakışlarım son beş dakikadır üzerine akılsızca tuz attığım omlete kaydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, tuzluğu masanın üzerine koyarken.

"Üzülmenize gerek yok. Hepimizin tercihleri var," diye söz verdi ses. "Her neyse, garsonlar çok yoğun, Jenny az önce grip olduğu için eve gönderildi ve ben de size portakal suyu getirip masanızı devralmakla görevlendirildim."

Gözlerim konuşan kıza kaydı. Dolgun, gül rengi dudakları ve mavi gözleri bana tanıdık gelmekten çok öteydi; o kasabaya dair şaşırtıcı olan tek şeydi. Bu gözler kendi başlarına gülümseyebilme yeteneğine sahipti. Sarı saçları düzdü ve kaşlarının üzerine düşen perçemleri vardı.

İkimiz de tek kelime
konuşmamıştık. O bakmaya devam
etti.
Başka tarafa
bakmazdım. Alyssa.
Yüksek.
Benim en büyük High'ım.

Çok güzel görünüyordu ama bu şaşırtıcı değildi. Güzel olmadığını hatırladığım tek bir gün bile yoktu. Gözlerimi açamayacak kadar bitkin düştüğüm günlerde bile, ona geri dönmem, nefes almaya devam etmem için bana yalvaran yumuşak sözlerinin güzelliğini hatırladım.

"Logan," diye fısıldadı, elindeki portakal suyu bardağını masaya bırakırken. Bana doğru bir adım atınca sandalyemden kalktım. İlk başta bana sarılacağını, beni kucaklayacağını, ben olduğum ve aramalarına geri dönmediğim için beni affedeceğini düşündüm. Ama gerçekte bana sarılmayacaktı. Avucu açıktı ve onu gördüğüm anda bana tokat atacağını anladım. *Sertçe.* Alyssa ne zaman bir şey yapsa, tüm gücüyle yapardı, hiçbir şey yarım yamalak olmazdı.

Kolu kalktı, hızla üzerime geldi ve hak ettiğim acıya hazırdım. Beklentiyle gözlerimi kapattım ama dokunuşunu hiç hissetmedim. Tanrım, onun dokunuşunu hissetmeyi ne çok isterdim. Gözlerimi açtığımda, titreyen elinin havada, yanağımdan santimetrelerce uzakta durduğunu gördüm. Gözlerimiz kilitlendi ve gözlerinin arkasında yanan yaşları, kafa karışıklığını, kalp kırıklığını gördüm.

"Merhaba Alyssa," dedim usulca. Yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. Eli havada kaldı ve ben de kendi elimi tutarak parmaklarını yanağıma yasladım. Teni benimkine değerken dudaklarından küçük bir acı iniltisi kaçtı. Onu kendime doğru çekip sarıldım ve sanki dünmüş gibi hissettim. Teni her zamanki gibi çok soğuktu ve benim bedenim onunkini ısıtıyordu. Parmakları yanağımdan çekildi ve iki kolunu boynuma doladı, sanki tüm cevapsız aramalarım ve sessizliğim için beni affetmiş gibi bana sarıldı.

Parmakları bana yapıştı, sanki tutmazsa kaybolacak bir tür serap olduğumu düşünüyormuş gibi neredeyse etime saplanıyordu. Onu suçlamadım, daha önce de kaybolmuştum.

Saçlarını içime çektim.

Şeftali.

Tanrım, o güne kadar şeftaliden nefret ederdim.

Yazın uykuya daldığı ve sonbahar olarak uyandığı günler gibi kokuyordu. Yumuşak, tatlı, mükemmel.

Lanet olası High'ım.

"Özledim..." diye kulağıma doğru konuştu. "Biliyorum," diye cevap verdim.

"Sen gittin..." diye başladı.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Ne cüretle..." diye başladı.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

Vücudu gerildi ve benden uzaklaştı. Gözlerindeki hüzün gitmişti. Sadece öfke kalmıştı.

Bu doğru görünüyor.

"Biliyor musun?" diye tısladı, dimdik duruyordu ama hâlâ çok küçüktü. Kollarını kavuşturdu ve alt dudağını ısırdı. Gözlerinin köşelerindeki küçük kırışıklıklar derinleşti ve yıllar önce geride bıraktığım kız olmadığı açıktı. O artık yetişkin bir kadındı ve ruhunun derinliklerinde yanan bir ateş vardı. "Seni ben çağırdım."

"Biliyorum."

Kızın kaşları çatıldı. "Hayır. Seni aradım Logan. Seni aradım ve beş yüzden fazla mesaj bıraktım."

Bin doksan mesaj. Onu düzeltmek istemedim.

"Ortadan kayboldun. Beni terk ettin. Bizi. Kellan'ı. Hepimizi terk ettin," dedi. "Kendi alanına ihtiyaç duymanı anlıyorum ama beni terk ettin. Yaşadığımız onca şeyden sonra - olanlardan sonra - beni bununla baş başa bıraktın."

"İyiye gidiyordum. Annemle ve seninle yaşadığım sorunları atlatmaya çalışıyordum ve evet, berbat bir haldeydim ama sadece zamana ihtiyacım vardı."

"Seni rahat bıraktım ama yine de gittin."

"Beni her gün aradın, Alyssa. Bu beni rahat bırakmıyor."

"Kellan ve ben senin hayatını kurtardık ve geri döneceğini düşündük. Burada olduğumu, beklediğimi bilmen için seni her gün aradım. Benim için geri döneceğini düşündüm. Bizim için."

"İnsanların hayatını kurtaramazsın ve insanların senin için geri dönmesini bekleyemezsin, Alyssa. Olanlardan sonra bunu bilmen gerekirdi-" Dilimi ısırdım, konuşmamı durdurdum ama sözlerimi geri alamayacağımı biliyordum. Ne söyleyeceğimi biliyordu. *Babanla olanlardan sonra bunu bilmen gerekirdi.*

"Bu çok kabaydı."

"Ben bir şey söylemedim."

Başını ileri geri salladı. "Hiçbir şey söylemeyen biri için, kesinlikle çok fazla iletişim kurdu." Sesi çatallaştı. "Beş yüzden fazla mesaj ve tek bir cevap bile yok."

Bin doksan mesaj. Hala onu düzeltmedi.

"Sana söyleyecek bir şeyim yoktu," diye yalan söyledim. Kasabaya gelirken inşa etmem gerektiğini bildiğim duvarı örüyordum. Alyssa'nın hayatına geri dönmemek için duygularımı ve zihnimi uzak tutmalıydım. Son kez onun hayatına girdiğimde, her şeyi mahvetmiştim. Bunu ona tekrar yapmama izin veremezdim. Bu yüzden soğuk, hatta sert olmak zorundaydım.

Çünkü telefonunun başında benim gibi birinin onu aramasını beklemekten daha iyisini hak ediyordu.

"Hiçbir şey mi?" Şaşkınlıkla geri adım attı. "Tek bir şey bile mi? Bir merhaba bile mi?"

"Vedalaşma konusunda her zaman daha iyiydim." "Vay canına..." diye keskin bir nefes verdi.

Yıllar boyunca ona karşı hissettiğim her duygu, her zamankinden daha güçlü bir şekilde bana geri dönüyordu. Onu aramadığım için kendime kızgındım, üzgündüm, mutluydum, kafam karışıktı, aşıktım. Alyssa'nın bana hissettirdiği her şeydim.

Zihnimin patlamasına saniyeler kalmıştı.

"Biliyor musun?" Boğazını temizledi ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Bunu yapmayacağız."

"Ne yapmak?"

"Kavga. Tartışmak. Çünkü bunu yaparsak, ne anlama gelir biliyor musun? Aramızda bir tür ilişki olduğu anlamına gelir ki böyle bir şey yok. Iowa'nın mısır tarlalarında kaybolduğun an bir yabancıya dönüştün."

Dudaklarım aralandı ama ben daha konuşamadan topuklarının üzerinde döndü ve başka bir masaya yardım etmek için hışımla uzaklaştı. Müşterilerle konuşurken yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırmıştı. Ayakları kareli zemine durmadan vuruyor ve vücudunda hafif bir ileri geri sallanma vardı. Bireylerle konuşurken gözlerini bana dikti.

"Sanırım b e n yumurta alacağım ve,"-bir müşteri konuştu ama Alyssa'nın hışımla geri dönmesiyle kesildi "Pastırma."

"Kellan burada olduğunu biliyor mu?! Yoksa ona da iş yerinde sürpriz bir saldırı mı yapacaktın?" Ellerini kalçalarına vurdu ve bir kaşını kaldırdı.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Evet. Burada olmamın sebebi o. Düğün için."

"Ne?" diye sordu, telaşla.

"Düğün... Biliyorsun, erkek kardeşim kız kardeşinle evleniyor."

"Ama..." diye durakladı, siniri azaldı. "Düğüne daha bir ay var. Sırf bu konuda yardımcı olmak için bir ay erken mi döndün?"

"Kellan bu hafta sonu olduğunu söyledi."

"Bu benim için kesinlikle yeni bir haber olurdu. Ama olan biten her şeyi göz önünde bulundurursak şok olmam."

"Bu ne anlama geliyor? Neler oluyor?"

Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Alt dudağını dişleyerek tekrar denedi. "Kullanıyor musun Logan?"

"Ne?" Savunmaya geçerek sordum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ne anlama geldiğini biliyorsun. Ben sadece..." Titremeye başladı, sinirleri onu ele geçirmişti. "Temiz olup olmadığını bilmem gerek. Bir şey kullanıp kullanmadığını."

"Bu seni ilgilendirmez. Sana bir şey söyleseydim, bu bir tür ilişkimiz olduğu anlamına gelirdi ve daha önce de belirttiğin gibi biz-"

"Lo," diye fısıldadı. Dudaklarından dökülen bu lakap, kızgınlığımı ve savunmacı yaklaşımımı yeniden düşünmeme neden oldu.

Gözleri.

Dudakları

.

Alyssa.

Yüksek.

En büyük zevkim.

"Öyle mi?" Ben de

fısıldadım. "Kullanıyor

musun?"

"Hayır."

"Ot bile mi?"

"Sadece ot," diye cevap verdim. Dudaklarından ağır bir iç çekiş döküldü. "Hadi ama Alyssa, beni rahat bırak. Ot bazı eyaletlerde yasal."

"Iowa'da değil." Endişeliymiş gibi konuşmaya başlamıştı, bu da hala umursadığı anlamına geliyordu, bu da umut anlamına geliyordu. Umuttan bana ne ki? Alyssa'yı Dışarıda Tut duvarı inşa edilmişti ve ben onu yıkmayacaktım.

yakında. Eğer bir düğün olmasaydı buradan kalkan ilk trende olurdum. "Sadece ot mu?"

"Sadece ot."

"Söz mü?"

"Söz

veriyorum."

İki kez ileri adım atmadan önce bir kez geri adım attı. Serçe parmağını bana doğru uzattı. "Serçe parmağını mı?"

Bir süre serçe parmağına baktım, küçükken parmaklarımızı birbirine kenetleyerek verdiğimiz tüm sözleri hatırladım.

Serçe parmağım onunkinin etrafına dolandı, küçük dokunuş içimi doldurdu. "Pinky."

Tutuşumuzu bıraktığımızda, bir kez öne çıkmadan önce iki kez geri adım attı. Elleri bana doğru uzandı ve hiç düşünmeden onu tuttum. Beni oturduğum yerden çekti ve kollarını bana doladı. Bana öyle sıkı sarılmıştı ki, içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

"High, ne oldu?"

Beni kendine çekti, ben bırakmayı reddederken tutunmaya devam etti. Dudakları kulağıma bastırıyor, sıcak nefesleri tenimde dans ediyordu. "Bir şey yok. Bir şey yok." Ayrıldığımızda ellerini dua pozisyonuna getirip dudaklarına bastırdı ve başını hafifçe eğdi. "Lo..."

Parmaklarım saçlarımda gezindi ve başımı salladım.

"Yüksek..." "Evine hoş geldin," dedi.

"Burası evim değil. Tekrar ayrılmadan önce uğrayacağım."

Omuz silkti. "Ev her zaman evdir. Öyle olmasını istemesen bile. Peki ya Logan?" dedi topuklarının üzerinde hafifçe ileri geri sallanarak.

"Öyle mi?"

Başka bir şey söylemedi ama ben onu net bir şekilde duydum.

Ben de seni özledim, High.

Chapter Seventeen

Logan

Kapıyı çalmadan önce spor çantamı Kellan ve Erika'nın verandasına bıraktım. İkisini de bu kadar uzun süre sonra görmenin nasıl olacağını bilmediğim için midem düğümlendi. Zaman insanları bir şekilde değiştiriyordu ve onları ne kadar değiştirdiğini merak ediyordum. Kapıyı çalmak için cesaretimi toplamadan önce birkaç saniye daha geçmesine izin verdim.

Kapı açıldığında, ağır bir iç çekiş beni terk etti. Kellan beni sıkıca kucaklamadan birkaç saniye önce bana ağabey sırıtışını verdi. "Treninin dün gelmesi gerekiyordu. Kayboldun mu kardeşim?"

Güldüm. "Uzun yoldan geldim."

"Pekâlâ, sana bir bakayım." Geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve kıkırdadı. "Çok güçlü görünüyorsun. Peter Parker olarak şehri terk ettin ve Örümcek Adam olarak geri döndün."

"Iowa'daki radyoaktif örümcekler dalga geçmiyor dostum. Şu haline bak!" Şakayla karışık karnına yumruk attım. "Fıstığa benziyorsun. Belki şimdi tersi yerine kıçını tekmeleyebilirim."

"Ha, buna güvenme. Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir kadın gibi saçlarına derinlemesine bakım yapıyorsun," dedi ve mükemmel saçlarımı karıştırdı.

"Kıskançlık yedi ölümcül günahtan biridir kardeşim."

"Bunu aklımda tutacağım," diye kıs kıs güldü. Lanet olsun. Onu görmek güzeldi. Her zamanki gibi harika görünüyordu. Bir insanı uzun zaman sonra tam karşınızda durana kadar ne kadar özleyebileceğinizi asla fark edemezsiniz.

"Kellan, kapıda kim var?" Erika banyodan çıkarken saçlarını havluyla kuruluyordu. Beni görünce şoka girdi. "Burada ne işin var?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim Erika."

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu.

Gözlerim Kellan'dan Erika'ya ve tekrar Kellan'a kaydı. "Ben de aynı şeyi merak etmeye başladım. Neler oluyor, Kel? Daha önce Alyssa'ya rastladım ve-"

"Alyssa'ya mı rastladın?!" Erika haykırdı. Komikti... onun aşırı dramatik halini ne kadar az özlemiştim.

"Ben de öyle dedim. Her neyse, düğünün bu hafta sonu olmadığını mı söyledi?"

"Gelecek ay," diye düzeltti. "Gelecek ay. Neden yanında bir spor çantası taşıyorsun?"

"Bana sizinle kalacağım söylenmişti. Düğün için bu gerçekleşmeyecek gibi görünüyor."

"Gelecek ay!" diye bir kez daha yineledi. "Gelecek ay. Geleceğinizi bile bilmiyordum. Bizimle mi kalacaksın?" Boynunu kaşımaya başladı, soluk teni tahrişten kızarmıştı. Kız kardeşine çok benziyordu ama kişilikleri o kadar farklıydı ki yabancı bile olabilirlerdi. "Bebeğim, seninle bir dakika yatak odasında konuşabilir miyim?"

Onu takip etmek için bir adım öne çıktım ve Erika sinirle homurdanırken Kellan'ın sırıtmasına neden oldum. "Ah? Özür dilerim. Bebeğim dediğinde benimle konuştuğunu sanmıştım. Ama şimdi kardeşime yönelik olduğunu görüyorum. Benim hatam."

Kellan kıkırdadı. "Hıyarlık etme."

"Elimde değil. Benim de bir tane var, o yüzden öyleyim."

İkisi aceleyle yatak odasına girdiler ve kapı çarpıldı. Kanepeye oturdum ve tam elimi cebime attığım anda yatak odasının kapısı açıldı.

"Logan?" Erika söyledi.

"Evet?"

"Hiçbir şeye dokunma."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım ve bir başka gürültüyle yatak odasına yeniden girdi.

"Onun geleceğini bana söylemediğine inanamıyorum Kellan!" sözleri evin içinde yankılandı.

Kıkırdama. Şu anda neden tüm şeytanlarımı yaratan kasabaya geri döndüğüm hakkında hiçbir fikrim olmasa da, Erika'nın derisinin altına girmek her zaman ev gibi hissettirdi.

Cebime uzanıp sigara paketimi çıkardım ve çakmağımla bir tane yaktım. Evin etrafına bakarken Erika'nın ne kadar temizlik hastası olduğunu hatırladım ve Kellan'ın ona nasıl tahammül edebildiğini bir an bile anlayamadım. Her günün dırdırla geçtiğinden emindim.

Sigaranın ucunda küller oluşmaya başladığında paniğe kapıldım, Erika'nın muhtemelen fazla pahalı olan sehpasına bulaşırsa çıldıracağını biliyordum. Sanki büyük bir akşam yemeği partisi veriliyormuş gibi düzenlenmiş yemek masasına doğru aceleyle ilerledim ve bir fincan tabağı alarak külleri üzerine bıraktım. Tabağı kanepeye geri götürdüm ve biraz rahatladım.

"Kellan, ben sadece... zaten çok fazla stres altındayız. Senin işle ilgili çok şeyin var. Ben yüksek lisansımı yapıyorum. Ayrıca, düğün için her şeyi bir araya getirmeye çalışıyoruz. Sence Logan'ın burada olması iyi bir fikir mi?" diye sordu, ben ince duvarların arasından dinlerken.

"O benim kardeşim."

"Sen... Biz... Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." "O benim kardeşim."

"Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Seni kendi çılgın hayatına sürükleyecektir, bunu hep yapar."

"Erika, o temiz. Yıllardır temiz." Kellan'ın sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum ve içimi bir hayal kırıklığı kapladı. O her zaman benim temizlenebileceğime inanan birkaç kişiden biri olmuştu. O ve Alyssa. Diğer herkes beni ümitsiz vaka olarak görüyordu.

Sesinde de aynı saldırganlık vardı. "Ya da o öyle diyor. Cidden, bunu ondan kaç kez duyduk? Ona ve annene ebeveynlik yapma ihtiyacı duyuyorsun. Onların hayatlarından sen sorumlu değilsin, bebeğim. Ve sen Logan'ın

Baba. Tanrım, o senin öz kardeşin bile değil! O senin üvey kardeşin."

Gürültülü bir çarpma sesi duydum ve içim daraldı. Kanepeden kalkıp onları kontrol etmeye gitmeme saniyeler kalmıştı. Yatak odasına doğru yürürken kül dolu fincan tabağı elimde kaldı ama Kellan'ın sesini duyunca durakladım.

"Bir daha böyle bir şey söylersen, buradan çıkıp giderim ve arkama bakmakta zorlanırım. Evet, Logan geçmişte her şeyi berbat etti. Sizinle ve bir sürü başka insanla arasındaki köprüleri yaktı. Birçokları için affedilemez biri. Ama o benim kardeşim. "Yarım" falan değil. Yüzde yüz, o benim kardeşim. Ona göz kulak olacağım ve ondan asla vazgeçmeyeceğim. O köprüyü asla yakmayacağım, Erika. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, bu muhtemelen bir sorun olacaktır."

Sesleri alçaldı ve Erika'nın özür dilediğini duymak için çok dikkatli dinlemem gerekti, ardından seni seviyorum ve daha fazla özür geldi.

Kapı açıldığında, sigaram dudaklarımın arasında asılı duruyordum. İkisi bana baktı, beni bu kadar yakında gördükleri için şok olmuşlardı. "Dinleyin çocuklar," diye başladım.

"Evde sigara mı içiyorsun?" Erika nefes nefese sigarayı dudaklarımın arasından çekip aldı. "Ve güzel porselenlerimin üzerine kül mü döküyorsun?!" diye sızlanarak tabağı elimden kaptı. "Aman Tanrım. Annem birkaç saat içinde burada olacak ve şimdi her yer duman kokuyor!"

Erika'nın annesi. Dünya üzerinde Erika'nın kendisinden daha dramatik ve sinir bozucu olan tek kişi. *Alyssa'nın bu insanlarla nasıl bir akrabalığı vardı?*

Aceleyle lavaboya gitti ve sigaramı boğarak çöp öğütücüye gönderdi. Tabağı tekrar tekrar ovmaya başlarken kendi kendine mırıldandı.

Kellan ve ben beş yüzüncü seviyede görünen nişanlısına bakarken odayı garip bir sessizlik kapladı

O gün delirmiştim.

"Yani..." Kellan ileri geri sallanarak konuştu. "Jacob'ın restoranına gidip bakmak ister misin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım, ışık hızından daha hızlı bir şekilde. Jacob, porno koleksiyonu yüzünden onu terslediğimden beri konuşmadığım eski bir arkadaşımdı. Yeniden buluşmanın nasıl geçeceğinden emin değildim ama Erika ile yeniden bir araya gelmekten daha iyi olacağını umuyordum.

Erika daha fazla sinirlenmeden kapıdan aceleyle çıktık.

"Son dairesini neredeyse yakmamı hâlâ unutamadığını mı düşünüyorsun?" Yüzümde bir sırıtışla sordum.

Kellan gülerek, "Neredeyse dairesini yakmanı kesinlikle atlatamadı," dedi.

"Beni rahat bırak. Bu bir hataydı."

"Bu ona dört bin dolara mal oldu, evet. Pahalı bir hata. Ama bunu atlatacaktır, endişelenmeyin."

"Kellan, ben neden buradayım?"

O daha cevap veremeden ön kapı açıldı. "Misafir odalarından birinde kalabilirsin," dedi Erika, Kellan'a doğru başını sallayarak. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve eskisinden daha sakin görünüyordu. Belki de yoğun temizlik seansı onun enerjisini dengelemişti. "Çantanı şuraya koyayım."

"Teşekkürler, Erika. Benim için anlamı çok büyük," diye cevap verdim.

Kellan onun yanağını öperek, "Akşam yemeği için zamanında döneceğiz," dedi.

"Biz mi?" diye sordu, sesi endişeyle yükseliyordu. "Biz," dedi, kendini ve beni işaret ederek. Kadın denedi Yaltaklanmamak için elinden geleni yaptı ama kesinlikle yaltaklandı.

"Oh, harika. Bir şekilde köfteyi üç kişi yerine dört kişiye yetecek kadar büyük yapacağım. Ve fazladan bir servis altlığı koyarım." Kızgınlığının havada uçuştuğunu hissedebiliyordum ama gülümsedi ve yavaşça içeri girip kapıyı kapattı.

"Sanırım o ve ben resmen en iyi arkadaş olduk," diye güldüm.

"En iyi arkadaşlar," diye kabul etti. "Konu açılmışken...

Alyssa'yı görmek nasıldı?"

"İyi," diye yalan söyledim. "Elimden geldiğince ondan uzak durmayı planlıyorum." "Güzel," dedi ön verandaya doğru yürürken. "Bu
Muhtemelen geçmişten gelen o duyguların gitmesi en iyisi, değil mi? Belki artık affedebilir, unutabilir ve her ikiniz de hayatınıza devam edebilirsiniz."

"Evet. Aslında onun yanındayken hiçbir şey hissetmedim. Yani, bu iyi bir şey." Bu da gerçekti. Ve 'gerçek' derken en çirkin yalanı kastediyordum. Alyssa'nın daha önce lokantada söylediği sözleri hatırladım.

"Ev her zaman evdir. Öyle olmasını istemeseniz bile."

Aradan geçen onca zamana, onca mesafeye rağmen Alyssa Marie Walters bana hâlâ bir şekilde evim gibi geliyordu.

Bu gerçekle nasıl başa çıkacağımdan emin değildim ve tam da bu yüzden True Falls, Wisconsin'den tek yönlü bir bilete ihtiyacım vardı.

Hızlı.

Chapter Eighteen

Alyssa

"Bir ile on arasında bir puan verirsen, beni aramayı düşünmeden önce Logan'ın şehirde olduğunu ne kadar zamandır biliyordun? Bir; hiçbir fikrin yoktu, on; 'Kız kardeşimden gizliden gizliye nefret ediyorum'," diye sordum Erika'ya telefonda, evime girmeye çalışırken anahtarlarımla hokkabazlık yapıyordum. Logan'la restoranda yollarımız kesiştiğinden beri sinirlerim bozulmuştu. Düzgün düşünemiyordum, midem bulanıyordu, öfke hissediyordum... Rahatlama mı hissediyordum?

Kellan arada sırada bana bilgi verse de, bir parçam bazen Logan'ın hâlâ hayatta olduğundan şüphe ediyordu.

"İnan bana, hiçbir fikrim yoktu," dedi Erika. Sonunda ön kapımı açtım ve saniyeler içinde kanepeme uzandım. "Kellan onun için bir S.O.S. gönderdi sanırım. Tam bir karmaşa. Bir süre bizimle kalması gerekiyordu."

"Bir süre mi?" Canlanarak sordum. "Ne kadar uzun bir süre? Şimdi orada mı?" Yüzünü görmek için evine gitmeyi düşündüm. Gerçek olduğundan emin olmak için.

"Aly," diye azarladı, sesi annemin çocukken bizi terbiye ederkenki sesine çok benziyordu. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"O yola geri dönme. Logan Silverstone hayatından çıktı. Ve bence bu şekilde kalması en iyisi."

Benden birkaç blok ötede kız kardeşimle kalırken nasıl hayatımdan uzak durabilir ki?

"Sadece merak ettim, Erika. Cidden." Telefondan gelen sesi dinleyerek durakladım. Bütün evi yeniden düzenliyordu; bunu biliyordum. Mobilyaları itip kaktığını duyabiliyordum. Erika ne zaman gergin ya da üzgün olsa

Her zaman eşyaların yerini değiştirir ya da yanlışlıkla kırdığı eşyaları hemen dükkana koşup değiştirirdi. Bu onun tuhaf bir özelliğiydi ama neredeyse beş yıl boyunca her gün bir çocuğa mesaj bıraktım -herkesin tuhaf özellikleri vardı. Bir ruj tüpü çıkarıp tekrar tekrar sürerken, "Vay canına, seni çok etkilemiş olmalı," dedim. "Bir şeyleri hareket ettirdiğini duyabiliyorum."

"Beni suçlayabilir misiniz? Sanki geçmiş Noel'in hayaleti ortaya çıkıp 'Stres altında mısın? Gelip senin için işleri biraz daha berbat edeyim' demesi gibi."

"Şimdiye kadar kaç tabak kırdın?"

"Neyse ki sadece bir tane," diye iç geçirdi. "Gerçi dolapta fazladan vardı." Tabii ki vardı. Neredeyse her türlü olaya karşı her zaman hazırdı. "Sigara içiyor ve tabağımın üzerine kül bırakıyordu, Alyssa! Kim yapar bunu?"

Kıs kıs güldüm. "Beş yüz dolarlık sehpandan daha iyi."

"Sence bu komik mi?"

Birazcık.

"Hayır, hiç komik değil. Özür dilerim. Bak, eminim birkaç gün sonra her şey normale dönecektir. Muhtemelen Logan'ın orada olduğunu bile fark etmeyeceksin."

"Sence hâlâ kullanıyor mudur?" diye fısıldadı telefonda. "Kellan inkar ediyor ama ben bilmiyorum. Bence bu korkunç, çok korkunç bir fikir. Zamanlama daha kötü olamazdı."

"İyi görünüyordu," diyerek banyoya doğru yürüdüm ve aynada yakut kırmızısı rengini fazlasıyla almış dağınık dudaklarıma baktım. Islak bir mendil alıp ruju silmeye başladım ve Logan'ın bana dünü hatırlatan gözlerini düşündüm. "Aslında gerçekten harika görünüyordu. Sağlıklı."

"Yine de endişelenmiyor musun? Tekrar kötüleşeceğinden? Tüm sorunlarının başladığı bu yere geri dönmek iyi bir şey olamaz."

"Bence her şeyi fazla düşünmemeliyiz. Her seferinde bir gün. Her seferinde bir kırık tabak, Erika."

Kıs kıs güldü. "Akşam yemeğinde bize katılmak istemediğine emin misin? Annem Logan'ı karşılamak için burada olacak."

Olamaz. Zavallı Logan.

Annem onun en büyük hayranı olmaktan çok uzaktı. Ve Logan onu son gördüğünde, ona küçümseyici bir canavar demişti.

"O tren enkazının bir parçası olmayı ne kadar istesem de, sanırım pas geçmek zorundayım." Logan'ı daha önce görmek başımı döndürmüştü. Onu tekrar görmeyi kaldırabileceğimden emin değildim. Kalbimin büyük bir kısmı gerçek olduğundan emin olmak için ona bakmak istese bile. "Her neyse, bu gece iyi eğlenceler ve felaketle ilgili tüm ayrıntıları bana mesaj at."

"Olur. Peki ya Alyssa?" "Evet?"

"Logan tavşan deliğine geri düşme. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Yapmayacağım. Peki ya Erika?" "Evet?"

"Lanet olası lambayı kırma."

"Anlaştık."

***

Kutuyu çıkardım.

Yıllar önce yok edilmesi gereken kutu. Erika'nın, ona bıraktığım milyonlarca sesli mesajdan sonra gitmesine izin verdiğim için kurtulduğumu sandığı kutu. Ama içinde tüm anılarımızla birlikte yatağımın altında duruyordu.

Kapağı çıkardım ve gençliğimize ait tüm fotoğrafları gözden geçirdim. Beni ilk öptüğünde bastırılmış papatyayı kaldırdım. Lunaparktan çaldığı oyuncak ayıyı çıkardım, adam beni kandırıp büyük ödülü aldığında.

Gittiğimiz filmlerin bilet koçanları. Bana her zaman el yapımı doğum günü kartları. Çakmağı.

"Neden bana bunu yapmak zorundaydın?" İlk takıldığımızda bana verdiği kırmızı kapüşonluyu kaldırarak fısıldadım. Kokladım ve kumaşta bıraktığı sigara dumanı izlerinin kokusunu neredeyse hâlâ alabiliyordum. "Neden geri gelmek zorundaydın?"

Kutunun dibinde çerçeveli gümüş bir çatal vardı. Onu ellerimde tutarken gözlerimi kapattım. Kutuyu paketleyip yatağımın altına geri koyma vakti gelene kadar anılar yığınının içinde oturdum.

Bir gün onlardan kurtulacaktım, bundan emindim. Sadece bugün değil.

Chapter Nineteen

Logan

Jacob'ın restoranı Bro's Bistro'ya girdiğimizde çok şaşırmıştım. Jacob'ın hayatını nasıl değiştirdiğini görmek çok güzeldi. Gençken ot içer ve ikimizin de şef olmak ve restoran sahibi olmak istediğimizle ilgili şakalar yapardık. Onun hayalini canlı olarak görmek çok güzeldi.

"Vay canına! Bakın kedi ne getirmiş," diye bağırdı Jacob büyük barın arkasından. "Logan Silverstone. Seni şehrin bu taraflarında tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim." Saçları kısacık kesilmişti ve yüzünde geçmişte hep sergilediği o kocaman, şapşal gülümsemesi vardı.

Gülümsedim. "Uzun zaman oldu dostum, orası kesin."

"İyi görünüyorsun," dedi ve bana doğru koşarak bir ayı gibi sarıldı. "Sağlıklı."

"Deniyorum dostum. Deniyorum. Burası harika bir yer Jacob."

"Evet, evet. Henüz erken," dedi. "Yedi ya da sekize doğru biraz acele edeceğim. Yarın da açık mikrofon gecesi var, kardeşini orada sahne alırken bulacaksın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin? Uzun zamandır gitar çalıp şarkı söylediğini duymamıştım Kellan."

"Evet. Sevdiğim şeylere geri dönmeye çalışıyorum, anlıyor musun?
Hayat sizi mutlu eden şeyleri yapmamak için çok kısa."

"Gerçek bu. Burası gerçekten harika bir yer Jacob. Birinin bir hayali olması ve bunu gerçekleştirmesi her gün olan bir şey değil," dedim o bana her yeri gezdirip her şeyi gösterirken. "Ama sen bunu yapıyorsun. Hayalini yaşıyorsun."

"Deniyorum," diye güldü. "Kendi restoranını işletmenin gerçekten zor olduğu ortaya çıktı."

"Bunu düşünmek bile yorucu."

"Söylentilere göre Iowa'dayken aşçılık diploması almışsın?" diye sordu, Kellan ve beni bara götürürken.

"Gerçekten de öyle. Yapabileceğimi düşünmemiştim ama..." *Alyssa her zaman biliyordu.* "Ama ben yaptım."

Kocaman gülümsedi. "Vay be. Bu harika dostum. Bizim gibi iki berbat çocuğun üniversiteye gidebileceği kimin aklına gelirdi? İkinize ne getireyim? Bira? Girly martini?" Jacob barı silerken sordu.

"Ben bir su alayım," dedi Kellan.

Güldüm. "Hala seni tanıdığım vahşi parti hayvanı, kardeşim. Ben bir Bud Light alayım," dedim Jacob'a.

Kellan kaşlarını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla sen de benim kadar vahşi ve çılgınsın."

Jacob içecekleri alıp önümüze koyduktan sonra dirseklerini tezgâhın üzerine koydu. Parmaklarını birbirine kenetledi ve başını yumruklarının üzerine koydu. "Demek Iowa, ha? Iowa'da yapacak ne var ki?"

"Kesinlikle yapılacak bir şey olduğunu düşünüyorsunuz.

Hiçbir şey.

Çalış, uyu, kadınlar ve ot. Yıka, durula, tekrarla."

Kellan da Alyssa gibi ottan bahsedilince yüzünü buruşturdu. "Beni rahat bırak, Kellan. Başka bir şey kullanmıyorum. Sadece orada burada biraz ot."

"Sadece hata yapmanı istemiyorum, hepsi bu."

"Yıllardır yapmadım. Ben iyiyim." Boğazımı temizledim. "Bu arada, geçen ayın kirasını ödememe yardım ettiğin için teşekkürler. Ondan önceki ay da..." Sözlerim bir fısıltıya dönüştü. "Ve ondan önceki ay..." Diplomam olmasına rağmen gerçek bir iş bulmak oldukça zor olmuştu.

"Ne zaman istersen," diye gülümsedi, konuyu değiştirdiğimi biliyordu ama buna izin verdi. "Ama bundan Erika'ya hiç bahsetmediğimizden emin olalım, tamam mı?"

Jacob güldü. "Bu garip olmalı, Kellan."

"Neymiş o?" diye sordu.

"Taşaklarının bir kadın tarafından bu kadar sıkı kavranması."

Kıs kıs güldüm. "Hâlâ taşaklı olmasına şaşırdım."

"Siktirin gidin çocuklar. Yani Erika biraz..." Kellan doğru kelimeyi bulmak için burnunu kıvırdı.

"Kontrol manyağı mı?" Jacob teklif

etti. "Baskıcı mı?" Dedim.

"Dramatik mi?"

"Son derece dramatik

mi?!" "Annelik mi?"

"Küçümsemek mi?" Şaka yaptım.

"Stabil," dedi Kellan, suyunu içerken. "Erika istikrarlı biri. Beni ayakta tutan her şey o. Ele avuca sığmaz biri, evet, ama güçlü olduğu için her gün onun elini tutmayı tercih ederim. O benim dayanağım."

Jacob ve ben sustuk, biraz afalladık.

"Vay canına," dedi Jacob derin bir iç çekerek. "Bu sadece..." Gözleri yaşardı. "Bu çok sevimsiz."

Güldüm. "Nihai peynir."

"Sanki gouda ve brie'nin bir bebeği olmuş ve içinden Kellan çıkmış gibi." Jacob sırıttı.

"Siktir git. İki bekâr aptalın ilişkiler hakkında bir şey anlamasını beklemezdim," dedi Kellan. "Burayı beğendin mi?"

"Beğendin mi? Muhteşem bir yer. Eminim yemeklerin tadı da burada göründüğü kadar güzeldir. Burada yaşıyor olsaydım, her gün burada olurdum."

Kellan'ın yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi ve çok geçmeden Jacob'ın yüzünde de aynı zevk ifadesi belirdi. "Bundan bahsetmen çok komik, çünkü Jacob'la konuşuyorduk... Eğer şehirde kalırsan, yerleşik bir işin olacak. Bir şef arıyor," diye teklif etti Kellan.

"Maaşı iyi. Yani, baş patron tam bir pislik ama iyi bir iş," diye ekledi Jacob.

Güldüm, çünkü bu çok saçma bir fikirdi. İkisinin de ne kadar ciddi olduğunu görünce gülmeyi bıraktım. "Alınma Kellan. Ama yakın zamanda bir düğün olmayacağına göre, ilk trenle Iowa'ya dönüyorum."

"Öyle mi? Dönüş için tren biletini karşılayabilir misin?" Kellan bana sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne? Bileti karşılayacağını söylemiştin."

"Doğru değil. Sana buradan çıkış biletini alacağımı söylemiştim. Seni geri göndermekle ilgili bir şey söylemedim."

"Siktir git," diye homurdandım bir kez. Kardeşimin yüzüne döndüm, bakışlarımda şaşkınlık vardı. "Ciddisin, değil mi?" Jacob'a baktım. "Çok ciddi, değil mi?"

"Sadece söylüyorum, kardeşim. Burası senin evin. Ve sen her zaman evinde hoş karşılanırsın."

"Beni rehin tutuyorsun," diye cevap verdim şaşkınlıkla.

"Sana bir iş teklif ediyoruz," diye cevap verdi. "Dinle, eğer gerçekten Iowa'ya tek gidişlik bir bilet istiyorsan, sabah alırım. Ama bu teklif senin için her zaman geçerli." Kellan kalmam için beni gerçekten zorluyordu ve nedenini bir türlü anlayamıyordum. True Falls artık evim olarak gördüğüm bir yer değildi. Sadece hayatımın geçmiş iblisleriydi.

"Tek yön bileti alacağım. Alınma Kellan. Seni seviyorum, gerçekten. Ama bu şehir? Burada kalıp aklımı başımda tutamam. Yapamam işte."

Anlayışla başını salladı. "Anlıyorum. Sadece teklif edeyim dedim."

Ona teşekkür ettim.

"Alyssa'yla mı karşılaştın? Bu tekrar olursa saldırı planın nedir?" Kellan sordu.

"Onu görmezden geleceğim ve kendimden uzaklaştıracağım. O ve ben geriye gidemeyiz. Ben artık o yola giremem ve o da bensiz kesinlikle daha iyi. Ama," dedim konuyu değiştirerek, "temizlendiğini görmek güzel, Jacob."

Başını salladı. "Aslında sen kasabadan ayrıldıktan çok sonra değildi. Bir gün uyandım ve artık yapamıyordum. Rehabilitasyona gitmedim ama bir süre kiliseye gittim, bunun da yardımı oldu. Yıllardır kiliseye gitmiyorum ama bu durum beni o kadar etkiledi ki papaz oldum."

Kıkırdadım. "Yok artık."

Başparmağıyla göğsünü işaret ederek sırıttı. "Eğer evlenmek istersen, bu yakışıklı adamı aklında tut." Birdenbire Jacob daha önce gördüğüm en ciddi yüz ifadesiyle öne doğru eğildi. "Logan, ciddi bir not olarak, sana gerçekten önemli bir şey sormak zorundayım..."

İçimi çektim, muhtemelen pek çok insanın bana yönelteceği sorulardan kaçamayacağımı biliyordum. Sadie'nin motelde bana yönelttiği sorularla aynı türden sorular. *Rehabilitasyon nasıldı? Hata yaptın mı? Hâlâ kullanmayı düşünüyor musun?* "Evet, Jacob?"

"Saçlarını nasıl bu kadar mükemmel tutabiliyorsun? Gördüğüm her şeyden daha parlak. Ve bu hacim! Kahretsin. Benim saçlarımda da azalma var ve sırf yarı düzgün görünmek için kestirmek zorunda kaldım."

Kellan gözlerini devirerek, "Aman Tanrım," diye inledi. "Sakın saçından bahsetmesin."

"Sana kıskançlığın günah olduğunu söylemiştim Kel." Kıs kıs güldüm. "Ayda bir kez yumurta sarısı ve avokado ile derinlemesine bakım yapın."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama kırk beş dakika sonra yıkadığınızda sıcak su kullanmayın. Aksi takdirde saçınızda bir hafta boyunca parçalarını ayıklayacağınız çırpılmış yumurtalar olur. Ayrıca, soğuk su saç köklerinize iyi gelir, daha sağlıklı ve güçlü uzamasına yardımcı olur. İsterseniz size kullandığım tüm ürünlerin bir listesini yapabilirim."

"Bok yok mu? Bunu yapacak mısın?" "Tabii, önemli değil."

"Bu konuşmanın şu anda ciddi ciddi yapıldığına inanamıyorum," diye iç geçirdi Kellan, gözlerini öyle bir devirdi ki kafasının arkasına sıkışacaklarını sandım. Büyürken benden daha iyi bir hayatı olmuş olabilirdi ama bugünlerde şaka onun üzerindeydi - çünkü en azından benim saçlarım harikayken onunkiler yok oluyordu.

Restoranda bir süre daha kaldık, geçmiş hakkında konuşmadık, gelecek hakkında konuşmadık, sadece

Şu anın tadını çıkarmak.

Kellan, "Bu buluşmayı bölmekten nefret ediyorum ama Erika'nın akşam yemeği için hazırlık yapmasına yardım etmek üzere geri dönsek iyi olacak," dedi.

Kabinden kalkıp elimi Jacob'a doğru uzattım, o da elimi sıkıca kavradı. "Seni görmek güzel, Jacob."

"Sen de Logan. İyi görünüyorsun. Gerçekten iyi, dostum."

"Sen de öyle. Ve bunu hiç söyleyemedim ama uzun zaman önce söylediklerim için özür dilerim. Porno bağımlılığın ve çatal yorumun hakkında."

Güldü. "Seni affediyorum dostum. Çatal olmasa da soğuk bir kaşıktı. Ve hey! Bana o saç ürünleri listesini getirmeyi unutma!"

Bunun daha normal mi yoksa daha garip mi olduğunu bilmiyordum ama her iki durumda da tanıdık bir yüzün etrafında olmak güzeldi.

Chapter Twenty

Logan

"Geç kaldınız!" Eve girdiğimizde Erika mızmızlandı; ev gittiğimizden tamamen farklı görünüyordu. Her şey yer değiştirmişti, yemek masası, kanepeler, televizyon. Kendimi alacakaranlık kuşağına girmiş gibi hissediyordum. "Annem birazdan burada olur."

"Yemekten önce duş almaya gidiyorum," dedim.

"Güzel. Misafir odasına bir takım havlu ve ihtiyacınız olabilecek ekstra eşyalar bıraktım." Erika başıyla arka odayı işaret etti. "Şimdi Kellan, gel de yaptığım patates püresinin tadına bak."

"Bekle, mola. Erika yemek mi pişiriyor?" Boğazımda korkuyla sordum. Kellan'dan bir bıçak darbesi daha yedim ama bunu içimde tutamadım. "En son onun yaptığı yemeği yediğimde tavuk hâlâ gıdaklıyordu, Kellan!"

"Dostum. Sadece... Git duş al."

Odama doğru yürürken, Erika'nın beni öldürmemek için gerçekten çok çalışacağını söylediğini duyunca kıs kıs güldüm. Yatağın üzerinde temiz havlular, diş fırçası, diş ipi, kulak çubuğu, çengelli iğne, vücut yıkama suyu, deodorant ve bir insanın ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyin bulunduğu bir kutu duruyordu.

Markete gitmediğini biliyordum, yani gerçekten de bu şeyler ortalıkta duruyordu. Bazen biraz deli olmak işe yarıyordu.

Duş suyu üzerimden güzel ve sıcak bir şekilde aktı. Zihnim Alyssa ile karşılaştığım her anı yeniden canlandırmaya çalışırken saçlarımı şampuanladım ve kremledim. Kokuları, dokunuşları, gülümsemeleri, kaş çatmaları.

Sadece onunla karşılaşmak için şehirde kalma fikri aklımdan geçti. Ama çok şey olabilirdi

Beş yıl içinde değişti, özellikle de ondan aldığım tüm cevapsız aramalardan sonra.

Onu geri aramalıydım. Telefona cevap vermeliydim.

Birkaç dakika sonra ön kapının çalındığını duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Duşu kapattım, havluyla kurulandım ve üzerime bir kot pantolon ile beyaz bir tişört geçirdim.

"Burada biri sigara mı içiyordu?" Erika'nın annesi Lauren, sesi koridorda yankılanarak yüksek sesle sordu.

"Ne? Hayır, içeri gel anne."

"Duman gibi kokuyor," dedi Lauren, sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

Diğer odada Lauren mırıldandı, şehre döndüğümü duyunca şok olmuştu. Derin bir nefes aldım ve bileğimdeki bandı çıkardım. *İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil. Gittiğimde olduğum kişi değilim.* Onların düşünceleri beni tanımlamaz.

Rehabilitasyon kliniğindeyken Dr. Khan'ın bana söyledikleri karmakarışık şeylerdi ama o anda bu karmakarışık şeyler bana banyodan çıkma ve geçmişimden daha fazla kişiyle yüzleşme gücü verdi.

"Hâlâ uyuşturucu kullanıyor mu?" Ben köşeyi dönerken Lauren yüksek sesle merak etti.

"Bugün değil," diye cevap verdim, parlak, sahte bir gülümseme takınarak. *Başarana kadar numara yap, Lo. Sadece bir akşam yemeği ve sonra Iowa'ya giden bir trene bineceksin.* "Lauren, seni görmek güzel." Elimi sıkmak için ona uzattım ama elimi reddetti ve çantasını yanına çekti.

"Akşam yemeğinde sadece ikimiz olacağız sanıyordum," dedi Lauren, sesi kızgınlıkla yükselmişti. "Ben de yemek için bir restorana gideceğimizi sanıyordum?" Lauren gülümsediğinden çok daha fazla kaşlarını çatmıştı ve Alyssa'nın gözlerine sahip olsa da onun nazik ruhuna sahip değildi.

"Restoranın gürültüsü olmadan küçük bir akşam yemeği yemenin daha iyi olacağını düşündük. Haydi.

masada açık şarap şişeleri var ve Erika harika bir yemek pişirdi," diye cevap verdi Kellan kocaman bir gülümsemeyle. Onun sırıtışının da benimki kadar sahte olup olmadığını merak ettim.

Yemeğe oturmadan önce kapı bir kez daha çalındı. Erika kapıyı açtığında, Alyssa'nın elinde iki şişe şarapla orada dikildiğini görünce içim daraldı.

Ne zaman bir odaya girse, zihnim biraz erirdi.

Duvarı yüksek tut, Logan.

"Hâlâ bir kişilik daha yeriniz var mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet, kesinlikle, yer açabiliriz," dedi Erika, bir tabak daha hazırlamak için acele ederken.

Lauren ofladı pufladı. "Birinin evine gidip yemek masasında fazladan yer istemek son derece kaba bir davranış."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne," diye şımardı Alyssa.

Bakışlarım Alyssa'da kaldı ve gözleri benimkileri buldu. Bana küçük bir gülümseme verdi ve ben de zihnimde kaybolmadan önce bakışımı kesmek zorunda kaldım. Buraya dönmek, onun yanında olmak, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım her şeyden çok daha zordu.

Ve bir sürü zor şey yaptım.

Hepimiz yemek için oturduk, benim koltuğum da Lauren'ınkinin hemen yanındaydı, Lauren daha gergin görünüyordu. Kellan herkese şarap doldurdu. Hemen kadehimi kaldırdım ve büyük bir yudum aldım.

"İçki içmeli misin?" Lauren sordu.

"Hayır, muhtemelen olmaz," dedim ve ilk bardağımı bitirip bir tane daha doldurdum. Hepimiz Erika'nın iğrenç yemeklerini yemeye başladık, yutmak için normalden beş kat daha fazla çiğnemek zorunda kaldım ama şikâyet etmedim.

"Hukuk bürosunda sana nasıl davranıyorlar, Kellan?" Lauren sordu. Kızların annesi bir avukattı ve Kellan'la ilgili en sevdiği şeylerden biri hukuk okuyup iyi para kazandığı ve ruhundan nefret ettiği başarılı bir iş bulmasıydı.

Kellan boğazını temizledi ve peçeteyle ağzını sildi. "Aslında bir ay önce bıraktım."

Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Bok yok mu?"

"Ne?" Lauren şaşırarak sordu. Erika'ya döndü. "Bunu bana söylememiştin. Neden bana söylemedin?"

"Bana pek uygun gelmedi anne."

"Ama neden? Neden istifa ettin?" diye sordu.

"Sanırım kalbimin bir parçası değildi," dedi Kellan, Erika'nın elini sıkarak. Birbirlerine gülümsediler ve bir an için bunu gördüm - Kellan'ın her zaman hissettiğini söylediği sevgiyi. Bu ikisi birbirlerine gerçekten değer veriyorlardı. "Şirketten ayrılmak bana diğer tutkularımın peşinden gitme şansı veriyor."

"Ne gibi?" Lauren sordu.

"Benim müziğim. Gitarımı çalıyorum."

"Bu bir hobi, iş değil." Lauren kaşlarını çattı. O olumsuz bir Nancy'ydi.

"Anne. Geçimimi sağlamak için bir piyano barda çalıştığımı biliyorsun, değil mi?" Alyssa bahsetti.

"Ah, tatlım." Lauren kaşlarını çattı. "Bir lokantada, bir mobilya mağazasında çalışıyorsun ve geceleri kirli barlarda piyano çalıyorsun. Bu, dünyaya bir tür başarı olarak duyurmak isteyeceğin bir şey değil."

Gördüğüm kadarıyla hala bir sürtüksün.

Kellan, "Bence müzik gerçekten çok önemli," diyerek söze girdi. "Eğlenceli bir şey. Aldığım konserler de iyi para kazandırıyor. Bu sevdiğim bir şey. Ve hayat sevdiğin şeyi yapmamak için çok kısa."

"İşte, işte!" Daha fazla şarap içerek alay ettim. "İşte bu yüzden bu kadar çok şarap içiyorum," diye sırıttım ve Lauren'a göz kırparak onu ne kadar rahatsız ettiğimi sevdim.

"Gösteriyi yarın göreceksin. Arkadaşım beni restoranında sahneye çıkaracak."

Lauren, Erika'ya dönerek, "Ne? Yarın tiyatroya gideceğimizi söylemiştin," dedi.

"Hayır... Bir gösteriye gideceğimizi söyledim," diye cevap verdi kızı. İkisi birbirine o kadar benziyordu ki, neredeyse

Alyssa'nın bu denkleme nasıl uyduğunu görmek imkansız.

"Endişeye gerek yok, gerçekten. Her şey eğlenceli olacak. Ayrıca, gösteriden sonra gelecek ayki düğün için resepsiyon salonuna uğrayabiliriz," diye açıkladı Kellan.

"Ne?" Lauren sorguladı.

Erika boğazını temizlemeye çalışarak sertçe öksürmeye başladı. "Biraz daha şarap isteyen var mı?"

"Ne demek düğün gelecek ay?"

"Ona söylemedin mi?" Kellan kaşlarını çatarak nişanlısına sordu. "Neyi söylemedim?" Lauren sordu.

"Unutmuşum," diye yanıtladı Erika. Vay canına. Kötü bir sitcom'un önümde gelişmesini izliyormuşum gibi hissettim. "Düğünü gelecek aya erteledik. Ama merak etme! Gelmek dışında bir şey yapmana gerek yok."

"Hayır. Düğün gelecek yıl. Sen yüksek lisansını bitirene kadar bekleyeceğimizi sanıyordum, Erika. Ayrıca, düğünün parasını ödeyen benim. Bunu bilmeye hakkım olduğunu düşünmedin mi? Resepsiyon salonunun peşinatını çoktan ödedik! Şimdi de yeni bir yer bulduğunu mu söylüyorsun?"

"Peşinatı size geri ödeyeceğiz. Son dakikada bir değişiklik oldu."

"Son dakika değişikliği mi? Bana bir sebep söyle. Bunu aceleye getirmemiz için iyi bir neden. Halledilmesi gereken çok şey var. Çiçekler, pasta, yemek. Elbiseler, davetiyeler, her şey. Yeterince zamanımız yok." Lauren sızlanmaya devam etti.

"Bütün bu şeylere ihtiyacımız yok anne. Sadece basit tutacağız."

Arada sırada Alyssa'yı bana bakarken yakalıyordum ve o da hızla gözlerini kaçırıyordu. Arada bir o da beni kendisine bakarken yakalıyor, ben de hızla başka tarafa bakıyordum. Masadaki konuşmalara pek dikkat etmek istemiyordum. Daha çok Alyssa ve benim birbirimizden kaçmaya çalışmamızı izlemekle ilgileniyordum.

"Beş yaşından beri hayalindeki düğünü planlıyorsun, Erika Rose. Ve şimdi sadece umursamıyorsun

Bu detayları? Hayır. Bir planımız vardı. Plana sadık kalacağız. Ayrıca, Kellan'ın şu anda bir işi bile yok!"

"Bu gece bir konseri var," diye sırıtarak söze girdim. Alyssa güldü. Sesi beni öldürdü. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki? Şehre döndüğümde kokarca gibi görünüp kokacağını umuyordum.

Şansımız yok.

"Bu aceleyi anlamıyorum. Planladığımız gibi gelecek yıla kadar bekletmelisin," diye önerdi annesi. "Plana sadık kalmalıyız."

"Planlar değişir, anne. Sorun değil."

"Bana nedenini söyle. Neden şimdi? Bu çok radikal bir değişiklik. Kellan'ın işsiz olduğu gerçeğine daha fazla odaklanman gerektiğini düşünmüyor musun? Bu evin geçimini nasıl sağlayacaksınız? Ne? Bunları h i ç düşündün mü? Bu mahallede bu büyüklükte bir evin emlak vergileri yüksek olmalı. İkinize de bu kadar büyük bir ev almayın dedim ama dinlemediniz. Planınız nedir?" Annesi tekrar tekrar sorup duruyordu. Erika için kötü hissettim. Yüzü kızarmış ve sinirleri bozulmuştu.

"Onu seviyorum! Onu seviyorum anne. Bugün ya da yıllar sonra evlenmemizin ne önemi var? Onunla birlikte olmak istiyorum."

"Bu hiç mantıklı değil. Sesin kız kardeşin Erika'ya çok benziyor."

Alyssa dudaklarından küçük bir nefes üfledi. "Buradayım anne."

"Evet, bu doğru. Sen her zaman söndüremediğim vahşi bir alevdin. Her yerdeydin, hala öylesin, Alyssa. Ama Erika, sen evcil olansın. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa olan sensin. Ama şimdi hiç aklın yokmuş gibi davranıyorsun."

Alyssa'nın gözlerinin dolmasını izledim ama dilini ısırdı. Lauren'a onun hakkında böyle konuştuğu için çıkışacaktım ama Alyssa'nın yapmamam için başını hafifçe salladığını görünce duraksadım.

Neden umurumda o l s u n ki? Onunla savaşmak benim işim değildi.

Erika konuşmak için ağzını açtı ama önce Kellan'ın sözleri çıktı ve odayı susturdu. "Ben kanserim."

Bekle.

Ne?

Hayır.

Kalbim mideme indi ve o konuşmaya devam ettikçe boğazıma asitin tırmandığını hissettim. "Bir süredir bu haberle uğraşıyorduk, hepinize söylemeyi nasıl başaracağımızdan emin değildik. Bir tümörü almak için ameliyat oldum ve yakında ilk kemoterapi tedavime başlayacağım, ama-"

"Özür dilerim. Yavaşla. Geri çekil. Ne dedin?" Sözünü kestim. Kanım kaynıyordu ve kendimi bir çöküşün eşiğinde hissediyordum. Vücudum titremeye başlarken parmaklarım sandalyemin kenarına gömüldü. Neden bahsediyordu bu adam? Kellan kanser değildi. Kellan sağlıklıydı. Her zaman sağlıklıydı. Ailemizde dağınık olmayan tek kişi oydu. Hasta olamazdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Hayır.

Hayır.

Alyssa'nın gözleri bu habere üzüldü ve neredeyse elimi tutmak için uzanacaktı ama ben başımı salladım. Konuşmaya başladı ama ben ayağa kalktım, açıklamasıyla ilgilenmiyordum. Başka bir şey söylemesini istemiyordum, çünkü sözleri şu anda zehirliydi ve ruhumu zehirliyordu. Havaya ihtiyacım vardı. Bol bol havaya. Avlu kapısına yöneldim ve dışarı çıktım. Serin hava buharlı yüzüme çarptı ve acı dolu bir nefes verdim. Karanlık gökyüzüne bakarken ellerimle parmaklıkları kavradım, derin nefesler aldım ve dağılmamak için elimden geleni yaptım.

Gözlerimi kapattım ve bileğimdeki bandı bir kez çıtlattım.

Bu gerçek değil.

Gözlerimi açamadım.

O iyiydi. Sağlıklıydı.

Bileğimdeki bandı iki kez kopardım.

Bu gerçek değil. Gerçek değil.

Sürgülü kapı balkona açıldı ve ayak seslerinin yaklaşmasını dinledim. Kellan yanımdaki korkuluğa yaslandı.

"Bana tuzak kurdun," dedim.

"Sana bu şekilde söylemek istemedim. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Ne tür?"

"Kolon."

Kahretsin.

"I-" Sesim başladı ama sonra kesildi. Bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum ama doğru kelimelerin ne olduğunu bilmiyordum. Böyle bir durumda doğru kelimeler var mıydı?

Parmaklarım korkuluğu daha sıkı kavradı. "Gidip TJ'i görmeliyiz. Yüzüme karşı söyleyene kadar inanmayacağım." TJ, Kellan ve benim çocukken sürekli gittiğimiz doktordu. Kellan'ın babasının iyi bir arkadaşıydı, bu yüzden doktora gidecek param ya da sağlık sigortam olmamasına rağmen TJ beni her zaman ücretsiz muayene ederdi. Tuhaf bir adamdı ama iyi bir adamdı ve kardeşimin teşhisi hakkında bana doğruyu söyleyeceğine güvendiğim tek doktordu.

"Logan." Kellan'ın sesi yumuşadı. "TJ ile zaten konuştum. Ayrıca, o bir onkolog değil."

"Ona güveniyorum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Ona güveniyorum, Kellan. Ve sadece ona."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Tamam. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen yarın TJ'i görmeye gideriz."

"Olacak." Boğazımı temizledim. "O zamana kadar bana bildiğin her şeyi anlat. Hangi aşamadasın? Tedavi edilebilir, değil mi? Ondan nasıl kurtulacağız? Ben ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim? Bunu nasıl düzeltebiliriz?" *Seni nasıl düzeltebilirim?*

"Bu üçüncü aşama." *Hayır. Bu iyi değil.* "Ama şimdilik bekleyeceğiz. Dediğim gibi, tümörü ve iki lenf düğümünü almak için ameliyat oldum. Bir hafta içinde kemoterapiye başlayacağız ve işe yarayıp yaramadığını görmek için zamana ihtiyacımız var. Kemoterapi yardımcı olacak

sistemimde başka yerlere yayılmış olabilecek potansiyel hücreleri durdurmak."

"Başka bir yere yayılırlarsa ne olur?"

Sessizleşti.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Dilimi ısırdım. "Bana söylemeliydin."

"Biliyorum."

Yüzümüzü eve döndük. Erika annesine bağırırken o da ona bağırıyordu. Alyssa durumu etkisiz hale getirmek için elinden geleni yaptı ama hiç şansı yoktu.

"Kanser olan biriyle evlenemezsin, Erika. Bu hiç mantıklı değil! Aklın yerine kalbinle düşünüyorsun."

Bir insana söylenecek ne kadar korkunç bir şey.

"Tanrım. Anneleri delirmiş. Ne kadar deli olduğunu unutmuşum. Erika'yı normal mi gösteriyor?"

"Zor biri olduğu kesin." Kellan başını biraz eğdi ve ayakkabılarına baktı. "Yine de tamamen haksız değil."

"Ne?"

"Erika panik modunda. Bir şey olursa diye benimle evlenmek için acele ediyor. İşler ters giderse diye. Beni yanlış anlamayın, onun kocası olmak istiyorum ama..." Sözleri kayboldu ve tekrar patlamasına saniyeler kalmış gibi görünen evine baktı.

Erika'yla evlenme konusundaki düşüncelerini derinlemesine incelemek istiyordum ama vücut dilinden havasında olmadığını anlayabiliyordum.

Evin içinde devam eden konuşma kaynama noktasına ulaşmış olmalıydı çünkü Lauren hışımla çıkıp gitti. Erika hızla yemek masasını toplamaya, lavabodaki tabakları kırmaya ve sandalyeleri yeniden düzenlemeye başlarken Alyssa arkada durmuş izliyordu.

"Gidip ona yardım edelim mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu onun sürecinin bir parçası. Bırakın olsun."

Bandımı bir kez daha kopardım. Ya da iki kez. Belki on beş kez.

"Çılgınca olan ne biliyor musun? Ben sigara içiyorum ve sen kanser oluyorsun." "Senin olan benimdir..."

"Benim olan senindir," diye cevap verdim.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, sigara içerek kolon kanseri olamazsınız. Ama sigarayı bırakmalısınız."

Onun ebeveynlik sesine öfkelendim. Ama haksız değildi.

"Büyükbabam kolon kanseriydi," dedim sesim çatlayarak. Hayatına son veren şey buydu.

"Evet." Kellan başını salladı. "Biliyorum."

Hayatımda beni ağabeyim gibi seven tek kişi büyükbabamdı. Hayatının elinden alınışını izlemek, tanık olmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Daha da kötüsü, bunun ne kadar hızlı olduğuydu. Bir gün oradaydı, birkaç ay sonra ise yoktu. Veda etme şansım bile olmadı, çünkü çok uzakta yaşıyordu.

"Dinleyin. Belki de bir süreliğine buraya geri taşınmalıyım. Iowa'da gerçekten hiçbir şeyim yoktu."

"Öyle mi?" diye sordu burnunu çekerek ve ellerini başının arkasına koyarak.

"Evet. Önemli bir şey değil. Yakında annemi görmeye bile gidebilirim. Nasıl olduğuna bakarım."

"Bu hiç iyi değil," dedi. "Bu hafta içinde gidip onun yemek kuponu kartını alacak ve ona yiyecek bir şeyler götürecektim."

"Yarın alabilirim."

Yüzü buruştu. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum Logan. Bilirsin... temiz olduğun için falan. Ayrıca, yeni öğrendiğin şeyle birlikte. O dünyaya geri dönmeni istemiyorum."

"Sorun yok," diye güvence verdim ona.

"Ben halledebilirim." "Emin misin?"

Güldüm ve onu ittim. "Dostum. Kanserli olan sensin ve burada oturmuş benim için endişeleniyorsun. Kes şunu. Hayatımız boyunca annem ve benimle ilgilendin. Şimdi sıra bende, tamam mı?" Kanser kelimesi dudaklarımdan döküldüğünde öleceğimi hissettim.

"Tamam," diye iç geçirdi kollarını kavuşturarak. "Yarın TJ'i görmeye gittikten sonra yapmam gereken birkaç şey var ama Erika seni bırakabilir."

"Bunu yapacak mı?"

"Eğer sorarsam, evet. Ama öncesinde birkaç yere uğramak zorunda kalırsanız şaşırmayın."

Sol omzumu silktim. O da

sağ omzunu silkti.

Erika'nın evi tekrar bir araya getirmeden önce yıkmasını izledik ve ben tüm bu süre boyunca geçmişimle tekrar yüzleşecek kadar güçlü olup olmadığımı merak ettim. Annemle yüz yüze gelmenin nasıl hissettireceğini bilmiyordum.

Ne kadar güçlü olduğumu bilmiyordum.

Chapter Twenty-One

Alyssa

"Logan?" Yatak odasının kapısını çalarak fısıldadım. Son otuz dakikadır odasındaydı ve Kellan'ın kanser olduğunu öğrendikten sonra aklının nerelere gittiğini ancak tahmin edebiliyordum. Kapı açılmadan önce odanın içinde dolaşmasını dinledim. Biraz burnunu çekti ve gözlerini bana dikmeden önce elini yüzünde gezdirdi.

"Öyle mi?"

Gözleri kızarmış ve hafifçe şişmişti. Ona uzanmak ve kollarımı ona dolamak, onu kendime çekmek, acıları ve ıstırapları için özür dilemek istedim.

Ağlıyordun.

"Sadece kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim," diye usulca konuştum.

"Ben iyiyim."

Kapı aralığına doğru biraz adım attım, ona yaklaştım, iyi olmaktan çok uzak olduğunu biliyordum. Kellan Logan'ın dünyasıydı. Iowa'ya gittiğinde sadece kardeşiyle iletişim halindeydi. Benim tüm aramalarımı görmezden gelirken, Kellan'ın her bir aramasına cevap veriyordu.

"İyi değilsin."

"Öyleyim," diye başını salladı, gözlerinde soğuk bir bakış vardı. "Ben iyiyim. Dağılıp gitmeyeceğim, Alyssa. İnsanlar her gün kansere yakalanıyor. Ve insanlar her gün kanseri yeniyor. O iyi. Ben de iyiyim. Her şey yolunda."

Normal bir insan alt dudağındaki küçük titremeyi fark etmezdi ama ben fark etmedim. Ben gördüm, kalbinin şu anda acıyla nasıl alevlendiğini. "Lo, hadi ama. Benim. Benimle konuşabilirsin."

"Peki sen benim için tam olarak kimsin?" diye tısladı, ses tonuna acı bir hava yayılmıştı. "Ne zamandır biliyordun? Hasta olduğunu ne zamandır biliyordun?"

Dudaklarım aralandı ama o konuşmaya devam etti.

"Yani biliyor muydun? Bin doksan mesaj, Alyssa. Bana bin doksan mesaj bıraktın. Telefonumu bin doksan kez aradın ama zaman ayırıp kardeşimin kanser olduğunu, büyükbabamızı öldüren kanserle aynı kanser olduğunu söyleyen tek bir mesaj bırakamadın mı?" diye tısladı ve elini kaldırıp kapı kolunu tuttu. Kapıyı çarparak kapattı ve ben hiç şaşırmadım. Söylediği her şey sertti ama gerçek dışı değildi. Kellan'ın kanser olduğunu bir süredir biliyordum ama bir şey söylemek bana düşmezdi. Kellan söylemeyeceğime dair bana yemin ettirdi.

Parmaklarım kapıya dayandı ve gözlerimi kapattım. "Cherry Sokağı ile Wicker Bulvarı'nın köşesindeki son evde oturuyorum. Ön verandasında piyano şeklinde bir çiçek saksısı olan sarı bir ev. İhtiyacın olursa uğrayabilirsin Logan. Biriyle konuşmak istersen. Ne zaman istersen, ne zaman ihtiyacın olursa gelebilirsin."

Kapı açıldı ve öne doğru adım atıp üzerime doğru gelirken hafifçe nefes aldım. Yüzü sertti ve birkaç dakika önce kızarmış olan gözlerinin yerini öfkeli bir bakış almıştı. "Neyi anlamıyorsun lan?" diye tısladı. Ben geri çekilirken o da bana doğru adım attı. Sırtım koridorun duvarına dayanana ve vücudu benimkinden birkaç santim uzaklaşana kadar bu şekilde devam ettik. Dudaklarımız o kadar yakındı ki, eğer eğilseydim, her zaman benimkilere değmesini istediğim dudakları hissedebilirdim. Kelimeleri dilinden dökülüyor, her hecede beni bıçaklıyordu. "Sana ihtiyacım yok, Alyssa. İhtiyacım yok. İhtiyacım yok. Sana ihtiyacım yok. Bu yüzden bana bir iyilik yapıp arkadaşmışız gibi davranmayı bırakırsan harika olur. Çünkü değiliz. Bir daha asla arkadaş olmayacağız. Sana ihtiyacım yok. Ve senin destekleyici omzuna da ihtiyacım yok."

Odasına geri döndü ve kapıyı kapattı. Birkaç derin nefes aldım, sinirlerim sarsılmıştı. Ceketimi almak ve tenis ayakkabılarımı giymek için oturma odasına doğru yürürken kalbimin göğsümde yıkıcı bir şekilde çarpması durmamıştı.

Kimdi o?

Bu, yıllar önce tanıdığım çocuk değildi. O benim en iyi arkadaşım değildi.

Bana tamamen yabancı gibi geldi.

"Sen iyi misin?" Erika kaşlarını çatarak bana doğru baktı.

Omuzlarımı silktim. "Ona karşı biraz yumuşak olabilir misin, Erika?"

"Ciddi misin?" diye kızgınca homurdandı. "Az önce seni tersledi, kelimenin tam anlamıyla tersledi. Ve sen benden ona karşı yumuşak olmamı mı istiyorsun? Ona evimden defolup gitmesini söylememe iki saniye kaldı."

"Hayır," dedim çabucak, başımı sallayarak. "Hayır. Yapma. Çok şey yaşıyor. Yani, hayal bile edemiyorum... Eğer sen olsaydın..." Kelimelerim soluklaştı. Kız kardeşimin kanser olduğunu öğrendiğimde bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. "Onu biraz rahat bırak."

Duruşu hafifledi. "Tamam." Bana sarıldı ve fısıldadı. "Onunla arana mesafe koyman senin için sorun değil Aly. Bunu biliyorsun, değil mi? Onu tekrar görmenin sana zarar verdiğini biliyorum."

"Sorun değil." Ayaklarımı kaydırdım ve omuz silktim. "Benim için sorun yok."

"Evet, ama güvenli bir mesafeyi korumak daha iyi olabilir. İkinizin de kalbi için." Ben de aynı fikirdeydim. Ayrıca, yakın zamanda bana ulaşabileceğini de sanmıyordum.

Chapter Twenty-Two

Logan

Alyssa'nın gittiğini duyana kadar sırtım yatak odasının kapısına dayalı kaldı. Şehirde kaldığım sürece onu uzaklaştırmak zor olacaktı çünkü büyük bir parçam her zaman onu kendime çekmek istiyordu.

Yatak odamda oturmuş, cep telefonumun web tarayıcısını açmış, kolon kanseri hakkında bilgi arıyordum. Gözlerim sayfalar dolusu bilgi arasında dans ediyor, beni kaldırabileceğimi düşündüğümden daha fazla panikle dolduruyordu. Bir süre hayatta kalanların hikayelerini okudum ama sonra bir şekilde kolon kanserinden hızla ölenlerin hikayelerinin bulunduğu internetin karanlık dünyasına yolculuk ettim.

Doğal çareler buldum. Sıradan yalanlar buldum. Güneş doğup ışığı penceremden içeri gönderene kadar gözlerim açık kaldı.

Gözlerim kalbim kadar ağırlaşırken telefonumu kapattım.

O gece öğrendiğim tek şey WebMD'nin şeytan olduğuydu ve Kellan muhtemelen geceyi atlatamayacaktı.

Bir sigara çıkardım ve çakmağımla yaktım. Pencereyi açtım, sigarayı pervaza oturttum ve kendime acı çekmem için birkaç dakika izin verdim.

Chapter Twenty-Three

Logan

Doktor James Petterson'ın ofisi soğuktu. Olması gerekenden daha soğuktu. Elbette, dışarısı muhtemelen doksanlara yakındı -ki bu Wisconsin havası için sıcaktı- ama odasının buz küpü gibi olmasına gerek yoktu. James -ya da uzun, sıska vücudu nedeniyle kasabadaki herkesin ona taktığı isimle Kürdan Jimmy (TJ)- tanıdığım ve güvendiğim tek doktordu. Yine de normal bir doktor gibi görünmüyordu. Çoğu zaman TJ'in gerçek bir doktor olup olmadığını ya da bir Cumartesi gecesi canı sıkılıp bir stetoskop alıp beyaz bir önlük giydiğini ve onu hiç çıkarmadığını merak ederdim. O da ofisinin hemen üstündeki dairede yaşıyordu.

Ofisi bile sahte bir doktor muayenehanesi gibi görünüyordu. Masasının arkasındaki şöminenin üzerinde, yıllar önce gözleri kapalı vurduğuna yemin ettiği kocaman bir geyik kafası duruyordu. Geyik kafasının yanında siyah bir ayının kürkü olması gereken bir şey vardı, ama aslında muhtemelen Walmart'tan indirimde bulduğu bir halıydı. Ayıyı sağ elinde bir bira kutusu ve sol elinde bir av tüfeğiyle nasıl öldürdüğünü anlatıyordu.

TJ'in masasının köşesinde bir kavanoz jelibon ve sağ tarafta siyah meyan kökü duruyordu.

Bir doktorun hastalarının yüzüne bu kadar çok şeker atması aklımı başımdan almıştı ama TJ'e göre mantıklı bir şeydi, çünkü karısı Effie kasabanın sayılı diş hekimlerinden biriydi ve her zaman yeni hastalar arardı.

TJ ve karısı şekerleri seçerken daha sağduyulu davranmalıydılar çünkü aklı başında hiç kimse siyah meyan kökü yemez.

Kollarımı kavuşturdum ve ısınmak için vücuduma bastırdım. *Kahretsin*. Donuyordum. Gözlerim hemen yanımda Kellan'ın oturduğu sandalyeye kaydı.

TJ'e baktığımda dudaklarının hala oldukça hızlı hareket ettiğini gördüm. Durumu tekrar tekrar anlatmaya devam etti. En azından ben öyle yaptığını düşünüyordum. Yine de emin olamıyordum, çünkü artık dinlemiyordum.

Dilinden dökülen kelimeleri duymayı bıraktığım anı tam olarak bilmiyordum ama son beş on dakikadır sadece ağzının hareketini izliyordum. Dudaklarından anlamsız sesler dökülüyordu.

Ellerim sandalyemin kenarını kavradı ve sıkıca tutundum. Şok en kötü kısmıydı, teşhise gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Sinirlenip bir duvarı yumruklamam gerektiğini bilememek. Kardeşimle ne kadar zamanım kaldığını bilmemek. Ezici yalnızlık hissi nefesimi kesiyordu. Sistemimde dolaşan panik kalp atışları dehşet vericiydi ama yabancı değildi. Korku ve Öfke her anı dayanılmaz hale getiriyordu.

"Logan," dedi TJ, beni tekrar konuşmanın içine çekerek. "Bu kardeşin için bir son değil. Eyaletteki en iyi doktorlarla çalışıyor. En iyi tedaviyi görüyor."

Kellan parmaklarını onun boynuna bastırdı ve başını salladı. "Bu benim sonum değil Logan. Bu sadece bir hıçkırık." Başını sallaması ve kelime seçimi kafamı karıştırdı. Eğer bu bir son olmasaydı, başını sallamak yerine başını sallamaz mıydı?

Sağ elim yanağıma değdi ve boğazımı temizledim. "İkinci bir görüşe ihtiyacımız var." Küçük verandada volta atmaya başladım ve ellerim saçlarımda gezindi. "Ve sonra üçüncü bir görüş istiyoruz. Ve dördüncü."

İnsanlar böyle yapar, değil mi? Daha hoş bir cevap mı aradılar? Daha umut verici?

Daha iyi bir cevaba ihtiyacımız vardı.

"Logan..." TJ yüzünü buruşturdu. "İkinci bir görüş almak bizi sadece yavaşlatır. Biz zaten bu konuya kafa yoruyoruz ve umutluyuz-"

Yine oldu. Dinlemeyi bıraktım.

Toplantının geri kalanı devam etti ama ben başka bir şey söylemedim. Artık söylenecek bir şey yoktu.

Kellan'la birlikte evine dönerken yol boyunca sessizce araba kullandık ve zihnim kanser kelimesini defalarca tekrarlayarak susmak bilmedi.

Kardeşim, kahramanım, en iyi arkadaşım

kanserdi. Ve ben artık nefes alamıyordum.

***

Kellan bana Erika'nın beni anneme bırakmadan önce bir yerde durmak istediğini söylediğinde, bir mağazanın beşinci koridorunda yirmi dakikadan fazla oturacağımızı hayal bile edemezdim. Logan'ın bana sağlık haberini vermesinden bu yana tam bir gün geçmişti ve başa çıkmak için her dakika uyuşturucu kullanmayı düşünüyordum - ki bu her saniyeden daha iyiydi. Erika'nın stresle başa çıkmasına yardımcı olan farklı bir bağımlılığı vardı, adı Pottery Barn'dı.

"Burada ne kadar kalacağız?" Pahalı tabakların sergilendiği bir vitrinin önünde dururken Erika'ya sordum. En az yirmi dakikadır orada duruyorduk, çünkü evlerindeki porselenlerin neredeyse tamamını kırdığı için hangi yeni tabak takımlarını alacağını düşünüyordu.

"Susar mısın?" diye emretti, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmıştı ve belli ki aklı hâlâ tamamen deliydi. "Bu zaman alır."

"Pek sayılmaz." Bir seti işaret ettim. "Bak. Tabaklar. Oh, bak, daha fazla tabak. Burada neyimiz var Erika? Sanırım tabak."

"Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın? Bu beş yıl boyunca gerçekten büyümeni umuyordum.

biraz yukarı."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama cidden, artık gidebilir miyiz?"

Bana sinirli bir bakış attı. "Anneni görmeye gitmek için neden bu kadar acele ediyorsun? Beş yıldır yoktun ve her şeyi Kellan'a bıraktın. Annen dağıldığında onun orada olması gerekiyordu ve sen onu kontrol bile etmedin. Onu hiç aramadın ya da başka bir şey yapmadın, peki neden şimdi?"

"Çünkü kardeşim kanser, annem bir bağımlı ve ben de ayrılıp bir daha geri dönmediğim için kendimi boktan bir evlat ve kardeş gibi hissediyorum. Duymak istediğin bu mu, Erika? Anlıyorum, ben berbat biriyim. Ama iki saniyeni ayırıp bunu yüzüme vurmaktan vazgeçersen gerçekten çok iyi olur."

Bir kez ofladı, topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. Bakışları benden önümüzde duran tabaklara döndü ve sessizliğimize geri döndük.

Beş dakika. On dakika. On beş lanet dakika.

"Şuradaki," diye başıyla önünü işaret etti. "Bunu ben alıyorum. İki set al Logan."

Topuklarının üzerinde dönerek kasaya doğru yöneldi ve beni şaşkınlık içinde bıraktı. "Neden iki set alıyorum?!" diye bağırdım. Bana cevap verme zahmetine girmedi, sadece aceleyle uzaklaştı.

İki takımı kollarımda taşıyarak sendeleyerek dükkânın önüne gittim ve kutuları kasiyerin önüne bıraktım. Kasiyer tabakların son fiyatını söyleyene kadar Erika ve ben sessiz kaldık.

"Yüz sekiz dolar ve yirmi üç sent." "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye yutkundum. "Sen plakalar için yüz dolardan fazla ödeyecek misin?"

"Paramla ne yaptığım seni ilgilendirmez." "Evet, ama hadi, Erika. Kolayca biraz satın alabilirsin Bir dolar dükkanından ya da başka bir yerden ucuz tabaklar al, nasıl olsa yarın onları kıracaksın."

"Kellan'ın parasını neye harcadığını sorgulamıyorum, ya da *kime* harcadığını mı demeliyim? Bu yüzden senin de

harcama tercihlerimi sorguluyorum."

"Kellan'ın bana para verdiğini biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum Logan. Kellan'ın olduğu bir şey varsa o da kötü bir yalancı olduğudur. Sana para veriyor olması umurumda değil ama," diye içini çekti ve bana doğru dönerken gözleri yumuşadı. Döndüğümden beri ilk kez yenilmiş görünüyordu. "Onu hayal kırıklığına uğratma Logan. O yorgun. Yorgunmuş gibi davranmıyor ama yorgun. Çok yoruldu. Senin burada olman onu mutlu ediyor. Şu anda ona iyi geliyorsun. Sadece iyi kal, tamam mı? Lütfen onu hayal kırıklığına uğratma."

"Yemin ederim kullanmıyorum, Erika. Bu sadece söylediğim bir saçmalık değil. Gerçekten temizim." İkimiz de birer kutu aldık ve arabasına doğru yürüdük, arabaya atlamadan önce onları bagaja koyduk ve o da annemin dairesine doğru sürmeye başladı.

Başını salladı. "Sana inanıyorum. Ama anneni görmeye gitmek üzereyiz ve onun senin için ne kadar tetikleyici olduğunu biliyorum."

"Eskiden olduğum çocuk değilim."

"Evet. Seni anlıyorum. Ama güven bana. Annen o zamanlar neyse şimdi de aynı kişi. Bazen insanların gerçekten değişmediğini düşünüyorum."

"Öyle," dedim. "Eğer onlara bir şans verilirse, insanlar değişebilir."

Sertçe yutkundu. "Umarım haklısındır."

Ma's'a vardığımız anda Erika'ya yukarı gelip gelmeyeceğini sordum, o da etrafına bakınarak reddetti. "Ben burada kalacağım."

"İçerisi daha güvenli."

"Hayır. Sorun değil. Bu tür bir yaşam tarzını görmekten pek hoşlanmıyorum."

Onu suçlamadım. "Birazdan aşağıda olurum." Gözlerim karanlık sokaklarda gezindi ve tıpkı çocukluğumda olduğu gibi sokak köşelerinde takılan birkaç insan gördüm. Belki de Erika biraz haklıydı. Belki de bazı insanlar, şeyler ve yerler hiç değişmiyordu.

Ama bazılarının öyle olduğunu ummak zorundaydım.

Aksi takdirde, kendimle tam olarak ne yapıyordum?

"Sadece sonsuza kadar sürmesin, tamam mı? Kellan'ın gösterisi kırk beş dakika içinde başlayacak." Erika söyledi.

"Sanırım iki saatimizi tabakların önünde dikilerek geçirmemeliydik, değil mi?"

Beni tersledi. Eminim bir sevgi ifadesi. "Çabuk çıkacağım. Burada iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece acele et."

"Hey, Erika?" Arabadan inerken söyledim.

"Öyle mi?" Gözlerim bir kez daha köşelerde bize doğru bakan insanlara takıldı.

"Kapılarınızı kilitleyin."

***

Neyin içine girdiğimi bilmiyordum. Kötü olacağını biliyordum ama sanırım annemin ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum. Kellan bu konuşmaları hep kısa tutar, benim annemin iyi olduğundan emin olmak için endişelenmem yerine kendimi daha iyi hale getirmek için endişelenmem gerektiğini söylerdi.

Şimdi kendi tavsiyesini dinleme sırası ondaydı.

Ama bu, birinin öne çıkıp onu kontrol etmesi gerektiği anlamına geliyordu ve bu ben olmalıydım. Ve Kellan'ın bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu yüzüstü bırakamazdım.

Ön kapı kilitli değildi, bu da beni içimi daraltacak kadar endişelendirdi. Daire bira kutuları, votka şişeleri, boş hap şişeleri ve kirli kıyafetlerle tamamen darmadağınıktı.

"Tanrım, anne..." Şok olmuş bir şekilde kendi kendime mırıldandım.

Aynı kırık dökük kanepe, aynı iğrenç sehpanın önünde duruyordu. Masanın üzerindeki kola poşetini fark etmedim desem yalan olur.

Bilekliğimi kopardım.

Sadece nefes al.

"Çekil!" Mutfaktan bir çığlık duydum, annemin sesi yüksek ve korkutucuydu. Kalbim karnıma düştü ve cehenneme geri döndüm. Aceleyle odaya daldım, babamı ondan uzaklaştırmaya hazırdım, ne zaman çığlık atsa, babamın yumruklarının ruhuna giden yolu bulduğunu biliyordum.

Ama odaya girdiğimde yalnızdı ve panik atak geçiriyordu. Cildini agresif bir şekilde tırmalıyor ve kızarmasına neden oluyordu. "Bırakın beni! Bırakın beni!" Gittikçe daha yüksek sesle bağırıyordu.

Ellerimi kaldırdım ve ona doğru yürüdüm. "Anne.
Ne yapıyorsun?"

"Her tarafımdalar!" diye bağırdı. "Her
yerinde ne var?"

"Hamam böcekleri! Her yerdeler! Hamam böcekleri her yerimi sardı. Yardım et Kellan! Çıkarın şu pisliği üstümden!"

"Benim, anne. Logan."

Donuk gözleri bana doğru baktı ve bir an için bana Sober Ma'yı hatırlattı.

Sonra tekrar kaşınmaya başladı.

"Pekâlâ, pekâlâ. Gel hadi. Sana bir duş
aldıralım.
Tamam mı?"

Biraz uğraştıktan sonra, üzerine duş yağarken küvetin içinde oturmasını sağladım. Ben kapalı tuvalet kapağının üstüne otururken o da cildini keselemeye devam etti.

"Kellan bana kullanmayı azaltacağını söyledi anne."

"Evet." Hızla başını salladı. "Kesinlikle. Kesinlikle. Kellan beni rehabilitasyona göndermeyi teklif etti ama bilmiyorum. Bunu kendi başıma yapabilirim. Ayrıca, bu tür şeyler çok para tutuyor." Benimle göz göze geldi ve gülümseyerek ellerini bana doğru uzattı. "Eve geldin. Eve geleceğini biliyordum. Baban senin
ama ben biliyordum."

"Hâlâ bazen bana satıyor." Yere baktı ve ayaklarını yıkamaya başladı. Sırtındaki ve bacaklarındaki çürükler neredeyse öğürmeme neden oluyordu. Onların beleşçi babamdan olduğunu biliyordum. Araya girmek için orada olmadığım gerçeği

İkisi bana sanki ben de onun kadar kötü biriymişim gibi hissettirdi.

"Sence ben güzel miyim?" diye fısıldadı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama ağladığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

"Çok güzelsin anne."

"Baban bana çirkin sürtük dedi."

Ellerim yumruk oldu ve birkaç derin nefes aldım. "Siktir et onu. Onsuz daha iyisin."

"Evet. Kesinlikle. Kesinlikle." Tekrar hızla başını salladı. "Sadece beni sevmesini diledim, hepsi bu."

Neden insanlar olarak sevgiyi hep böyle bir duygudan yoksun olan insanlardan istedik?

"Saçımı şampuanlayabilir misin?" Diye sordu.

Ben de kabul ettim. Cildindeki morluklara hafifçe dokundum ve o hiç tepki vermedi. Bir süre oturduk ve suyun sesini dinledik. Onunla nasıl iletişim kuracağımdan emin değildim. İstediğimden bile emin değildim ama bir süre sonra sessizlik dayanılmayacak kadar fazlaydı. "Yarın senin için markete gidecektim anne. Bana yemek kartını vermek ister misin?"

Gözlerini kapattı ve ellerini birbirine vurdu. "Kahretsin! Oh, kahretsin. Geçen gece arkadaşımın dairesinde bırakmış olmalıyım. Hemen alt sokağımda oturuyor. Gidip alabilirim," diyerek ayağa kalkmaya çalıştı ama onu durdurdum.

"Saçında hâlâ sabun var. Yıka, havluyla kurula ve benimle oturma odasında buluş. Yemeği başka bir gün hallederiz."

Ayağa kalktım ve çıktım. Oturma odasına gittiğimde gözlerim masanın üzerindeki kokain torbasına takıldı. "Siktir..." Fısıldadım, bandımı şaklattım.

Odaklan. Bu senin hayatın değil. Bu senin hikayen değil.

Dr. Khan, rehabilitasyondan çıktıktan sonra, kendimi tekrar ayağa kalkmaya saniyeler kala bulduğum anlar olacağını söyledi.

ama sonra bunun artık benim hikayem olmadığını söylerdi.

Ellerim terlemişti ve kanepeye oturdum. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde kokain torbası ellerimdeydi. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes aldım. Göğsüm yanıyor, zihnim çıldırıyordu. Şehre geri dönmek benim için çok fazlaydı ama Kellan'dan ayrılmak da bir seçenek değildi.

Nasıl hayatta kalacaktım?

"Bak, geç kalacağız-" Erika apartmana daldı ve elimde kokainle beni görünce durakladı. Hızlıca bir kokaine bir de Erika'ya baktım. İç çekti. "Anlaşıldı."

Topuklarının üzerinde döndü ve aceleyle odadan çıktı. *Kahretsin.* Aceleyle onu takip ettim, adını seslendim ama arabaya kadar beni görmezden geldi. Arabaya bindiğimizde motoru çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı. Birkaç dakika hiç konuşmadan geçti.

"Dinle, orada gördüğün şey," diye başladım ama başını salladı.

"Konuşma."

"Erika, düşündüğün gibi değil."

"Bunu yapamam Logan. Yapamam. Seni bu eğlence gezilerine götüren kişi ben olamam. Kardeşini hayal kırıklığına uğratmanı izleyemem."

"Kullanmıyoru
m." "Yalan
söylüyorsun."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırarak ağır bir iç geçirdim. "Seninle uzaktan nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum."

"O zaman yapma."

"Tamam. Yapmayacağım."

Erika'nın parmakları direksiyonu sıkıca kavramıştı ve ben de oda spreyinin dikiz aynasında ileri geri sallanışını izliyordum.

"O hasta ve senin ya da annen için endişelendiğini belli etmemeye çalışıyor ama çok korkuyor. Bence onunla yüzleşmeliyiz.

Gerçek şu ki, seni az önce elinde uyuşturucuyla gördüm. Kellan'ın ihtiyacı olan son şey senin onu daha fazla strese sokmandır."

"Aklından neler geçiyor? Tüm bu çılgın hikayeleri uyduruyor ve insanları hiç olmamış şeyler için yargılıyorsun. Kafayı yemiş annene çok benziyorsun, bunu biliyor musun?"

Restorana yanaştı ve arabayı park etti. Sert bir ses tonuyla bana döndü ve "Sen de seninkinin karbon kopyasısın" dedi.

Chapter Twenty-Four

Logan

"*Ben annem gibi değilim!*" Fısıldayarak Erika'yı Jacob'ın restoranına kadar kovaladım.

"*Seni gördüm!*" diye fısıldayarak karşılık verdi *ve* göğsümü sertçe dürttü. "*Seni gördüm, Logan!*"

"*Bir şey gördüğünü sanıyorsun ama görmedin. Görmeyecektim.*"

"*Bana yalan söyleme, seni pislik! Bunu nasıl yaparsın?! Söz vermiştin! Söz vermiştin!*"

Ben cevap veremeden Kellan yanıma geldi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. Erika'nın kaşları çatılmıştı ama nişanlısının gözlerindeki endişeyi görünce kaşları zorla yön değiştirdi.

"Yolda bir yerde durmam gerekti," dedi ve onun yanağını öptü. "Ama işte buradayız! Ve seni izlemek için sabırsızlanıyorum!"

Kellan'ın bakışları bana kaydı ve endişeli gözleri öylece kaldı. Omuzlarımı hafifçe silktim, kardeşime asla gerçekten yalan söyleyemezdim.

Kaşları anlayışla aşağı indi. Ön kapıya doğru başını salladı. "Benimle biraz hava almak ister misin, Lo? Setimin başlamasına daha on beş dakika var."

"Evet, kesinlikle," diye cevap verdim. Erika'nın dakikalar önce arabada benimle konuşma şeklinden dolayı ellerim hâlâ yumruk halinde kot pantolonumun cebindeydi. Yine de bu konuda ona gerçekten kızamadım bile. Yıllar önce kasabayı terk ettiğimde olduğum kişi, onun beni tanıdığı tek kişiydi. Onun gözünde, hayatlarını mahveden ve bir daha aramadığımda kız kardeşinin kalbini kıran uyuşturucu bağımlısı bir pisliktim.

Onun gözünde, kafamın güzel olduğu ve direksiyonu elime aldığım gece Kellan ve Alyssa'yı neredeyse öldüren pislik bendim. Alyssa'nın çocuğumuzu kaybetmesinden sorumlu olan kişiydim. Erika'nın gözünde ben Alyssa'nın ve Kellan'ın boşaltmayı hak ettikleri yükleriydim.

Onun gözünde, bir daha asla olmamak için çok çabaladığım bendim.

Kellan ve ben dışarı çıktık ve sonbahar gecesinin soğuğu hemen yüzümüze vurdu. Barın tuğla duvarına yaslandı, sol ayağını taşlara dayadı ve gözleri kapalı, başı gökyüzüne doğru eğikti. Bir sigara almak için elimi cebime attım ve durakladım.

Kahretsin.

Sigara içilmez.

Yanındaki duvara yaslandım. "Sen nasılsın?" Çakmağımı çıkarıp açıp kapatarak sordum.

"Dürüstçe

mi?" "Evet."

Gözlerini açtı ve gözyaşlarını tutmak için verdiği mücadeleyi gördüm. "Gitar çalışıyordum ve ellerim titremeye başladı. Geçen gün de aynı şey oldu ve ellerimin titremesi durmadı. Sanırım hepsi kafamın içinde, çünkü kemoterapiden korkuyorum. İnternette kemo beyin hakkında çok şey okudum. İnsanın bazı bilişsel fonksiyonlarını kaybettiği bir durum. Yani artık gitar bile çalamayabilirim. Ya da şarkı sözü yazamayabilirim. Yani..." Alt dudağını ısırdı ve derin bir nefes aldı. Benim sert, her zaman güçlü kardeşim yavaş yavaş çatırdıyordu. Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. "Yani... müzik... o benim. Bu benim hayatım. Ondan kaçmak için çok zaman harcadım ve şimdi gitar çalamıyorsam..."

"Senin için çalacağım," dedim ve bunda ciddiydim.

Kıs kıs güldü. "Lanet olası vücudunda müzikle ilgili tek bir kemik bile yok Logan."

"Öğrenebilirim. Babam elimi kırdıktan sonra yemek yapmayı öğrendiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Bir yıl Şükran Günü için hindi yaptığım zaman mı?"

Kıkırdadım. "Ve sen de hindiyi kesmeye çalışırken 'Lanet bir hindinin dört saatten fazla çözdürülmesi gerektiğini kim bilebilirdi ki?' diye bağırdın."

"Ama cidden! Bunu kim bilebilirdi?"

"Beyni olan herkes mi? Hakkını vermek gerekirse, daha önce dışı tamamen yanmış ve içi tamamen çiğ bir hindi görmemiştim. Bu yetenek ister. Annem bu konuda ne dedi?" Paylaştığımız birkaç güzel anıyı hatırlayarak sordum.

Hep bir ağızdan, "Bu ne biçim bir pislik?! Beni öldürmek istiyorsan kasap bıçağı kullanabilirdin. Bu lanet hindiden daha az acı verici olurdu."

Kellan ve ben bu sefer ikimiz de güldük. O kadar komik bile değildi ama gülmekten kırılıyorduk, birlikte o kadar çok gülüyorduk ki kaburgalarımız ağrımaya başladı. Anıların gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu.

Durduğumuzda, boşluğu soğuk bir sessizlik doldurdu, ama en azından bu sessizlik yalnız değildi, çünkü kardeşim yanımdaydı.

"Bugün nasıldı?" Kellan annemi sordu.

"Seni ilgilendirmez, Kel. Ciddiyim. Geri döndüm, onu ben hallederim. Başında bir sürü bela var. Yardım etme sırası bende."

Başını bana doğru eğdi. "Evet, peki ya sen? Sen nasılsın?"

İçimi çektim.

Kullanmaya ne kadar yakın olduğumu ona söyleyemedim.

Annemi o halde gördüğüm için ne kadar üzüldüğümü ona anlatamazdım.

Bana en çok ihtiyacı olduğu anda dağılamazdım.

Onun için güçlü olmak zorundaydım, çünkü onun tüm hayatı beni kurtaran kişi olmakla geçti. Ben bir kahraman değildim.

Bir kurtarıcı değildim ama onun kardeşiydim ve bunun yeterli olacağını umuyordum.

"Ben iyiyim Kellan," dedim. Bana inanmadı. "İyiyim, söz veriyorum." Bunun bir yalan olduğunu biliyordu ama bana bunu söylemedi.

"Annem için gerçekten endişeleniyorum. Ve ona nasıl yardım edeceğimden emin değilim... Ve eğer ben gidersem..." İçindeki şeytanlar ve korkular yanlışlıkla dudaklarının arasından dökülürken sözlerine ara verdi.

Kendimi duvardan iterek onun önünde durdum. "Hayır. Hayır. Böyle şeyler söyleyemezsin, tamam mı? Bak, buradasın. Kemoterapi alacaksın. İşe yarayacak. Tamam mı?"

Şüphesi bakışlarından tamamen anlaşılıyordu.

Onu omzundan hafifçe ittim. "Ölmüyorsun, Kellan. Tamam mı?"

Çenesi titredi ve hafifçe başını salladı. "Tamam."

"Hayır, içinden geldiği gibi söyle. Ölmüyorsun!" Sesimi yükselterek söyledim.

"Ben ölmüyorum."

"Yine mi!"

"Ölmüyorum!" diye konuştu serin havaya
doğru. "Tekrar!"

"*Ölmüyorum lan!*" Son kez bağırdı, kolları zaferle uzanıyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Yüzümden düşmeye başlayan gözyaşlarımı sakladım ve başımı hafifçe sallayarak fısıldadım. "Ölmüyorsun."

Restoranın içine geri döndük ve onun performansını izledim, elleri kabul etmek istediğimden daha titriyordu ama müziği şimdiye kadar duyduğumdan çok daha iyiydi. Erika sanki bir adamın ruhundaki sonsuzluğa bakıyormuş gibi ona bakıyordu. Onu seviyordu. Bu da benim onu sevmem için yeterli bir nedendi. Benden nefret etse bile, büyük bir parçam onu sevdi, onu özüne kadar sevdiği için.

Kellan setini bitirdikten sonra Erika, "Kağıtlarımı notlandırmak için geri dönmem gerekiyor," dedi. Hepimiz ellerimizde içkilerle barda durduk, Jacob'la gülüştük ve gelecek günlerimizin gerçekliğini bir süreliğine unuttuk.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Kellan ona. Elini cebine attı ve arabasının anahtarlarını bana uzattı. "Arabamı geri sürebilirsin Logan." Bu sözler başkası için pek bir şey ifade etmeyebilirdi ama bana güvendiği anlamına geliyordu.

Bana her zaman güvenmişti -güvenilmez olduğum zamanlarda bile. "Seninle arabanda buluşuruz, Erika. Ben sadece

gitarım." Başını salladı ve gitti. O uzaklaşır uzaklaşmaz, Kellan gözlerinde en içten bakışla Jacob'a doğru eğildi. "Hey dostum, sadece bilmeni istedim. Eğer bana bir şey olursa,"- durakladı, bana doğru döndü ve sırıttı-"ki olmayacak, çünkü ölmüyorum. Ama bir şey olursa, Erika'ya göz kulak olman benim için sorun olmaz, anlıyor musun? Benim için sorun olmaz."

Jacob öne doğru eğildi ve iki dirseğini de tezgâhın üzerine koydu. "İşte şimdi sana böyle bir şey düşündüğün için bile defolup gitmeni söyleyeceğim an geldi."

Kellan kıkırdadı. "Hayır, ama gerçekten. Onunla ilgilenecek misin?" Jacob, "Bunun hakkında konuşmuyoruz," diye cevap verdi.

"Evet, Kel. Dramatik olmayı bırak," diye kabul ettim. "Dostum. Ben kanserim."

Jacob ona bir bez parçası fırlatarak, "Sakın bana kanser kartını oynama," diye kıs kıs güldü. "Umurumda değil," dedi şakayla karışık.

"Ama ona göz kulak olacağına söz verir misin?" diye sordu son bir kez.

Jacob burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Sana hiçbir şey olmayacak olsa da, eğer geceleri daha rahat uyuyacaksan, Erika'nın icabına bakılacak. Söz veriyorum."

Kellan gözle görülür bir şekilde hafiflemiş, omuzları gevşemişti ve nişanlısının yanına gitmeden önce başını salladı.

Gitmek için ceketimi giyerken Jacob'ı yanıma çağırdım. Ona doğru eğilerek beyaz tişörtünü kavradım ve göz göze geldik. "Eğer bir daha Erika'ya herhangi bir şekilde baktığını görürsem, yemin ederim taşaklarını koparıp sana yediririm."

Yüzümdeki sert ifadeyi görene kadar gülerek homurdandı. "Dostum. Erika benim kardeşim gibidir. Bu iğrenç bir şey. Öte yandan, şu Alyssa denen kız..." Sırıttı ve kaşlarını oynattı.

"Sen korkunç bir insansın," dedim kuru bir sesle.

Güldü. "Şaka yapıyorum! Hadi ama. Bu çok komik. Güven bana, Walters kızları yasak bölge."

"Güzel. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim."

"Öleceğiz. Ayrıca, Kellan ölmüyor."

Başımı sallayarak onayladım.

Çünkü Kellan ölmüyordu.

Chapter Twenty-Five

Logan

Ellerimi ceplerime soktum ve Alyssa'nın verandasında ileri geri sallandım. Kendimi orada nasıl bulduğumu bilmiyordum. Ben olduğumu fark ettiğinde kapıyı açık tutacağından bile emin değildim.

Ama gidecek başka yerim yoktu. Gidecek kimsem yoktu.

Kapıyı açtı ve beyaz atleti ve dar mavi kot pantolonuyla dururken gözlerim vücudunda dans etti. Gözleriyle karşılaştığımda neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum çünkü sadece onun yanında olmak bile bana yalnız olmamanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu.

Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun Logan? Hâlâ bana bağırmak mı istiyorsun? Kendimi bok gibi hissettirmek için mi? Çünkü saat neredeyse sabahın biri ve bunu gerçekten duymak istemiyorum." Güçlü duruşu beni neredeyse güldürecekti ama kıkırdamak için ağzımı açtığımda nefesim kesildi.

Gözlerinin yumuşadığını gördüm. Verandaya çıktı. "Ne oldu?" diye sordu, tetikteydi, endişesi
her zaman yüksek sesle ve net bir şekilde konuşur.

Başım ileri geri sallandı. Midem düğümlendi. "O..." Boğazımı temizledim. Ellerimi ceplerimin derinliklerine soktum. Bakışlarım verandasının yıpranmış tahtalarına kaydı. "O..."

"Lo. Konuş benimle." Rahatlatıcı elini göğsüme, kalbimin üzerine koydu. Ve hiç düşünmeden kalbim onun dokunuşuyla hızlanmaya başladı. "Neyin var?"

Ağzımı açtım ama nefesim tıkandı. Kelimelerin dilimden çıkması için zorlarken vücudum titremeye başladı. "On bir yaşımdayken babam beni sağanak yağmurun altında oturttu.

Çünkü ona yanlış bakmışım. Orada dört saatten fazla kaldım, bir süt kutusunun üstünde oturdum ve o da penceresinden beni izledi, hareket etmediğimden emin oldu. Ve... Kellan bazı şeyleri bırakmak için geldi. Sadece on beş yaşındaydı ama annemin en kötü dönemlerinden birini yaşadığını biliyordu, bu yüzden her gün beni kontrol etmek için uğrardı. Bana yemek getirirdi. Eskiyen kıyafetlerini. Bloğun etrafından dolaşıp beni orada sırılsıklam otururken gördüğünde yüzünün kızardığını ve sağ elinin yumruk haline geldiğini gördüm.

"Ona sorun olmadığını söyledim ama beni görmezden geldi. Beni daireye çekti ve babama bağırmaya başladı, ona beleşçi ve beleşçi dedi. Bu çılgınca, değil mi, çünkü babamı tanıyorsunuz. İnsanlar ona karşılık vermez, gözlerinin içine bile bakmaz. Ama Kellan baktı. Göğsünü kabarttı, orospu çocuğunun gözlerinin içine baktı ve eğer bana bir daha elini sürerse ya da yağmur altında durmak gibi çılgınca bir şey yaptırırsa onu öldüreceğini söyledi. Ciddi değildi, biliyorsun. Kellan karıncayı bile incitmez. Ama en büyük korkuma karşı durdu. Ben yapamazken o benim için savaştı. Ve babam ona vurdu." Hatırlayarak derin bir nefes aldım. "Ona da çok sert vurdu. Ama Kellan ayağa kalktı. Defalarca ayağa kalktı. Benim için. Benim için ayağa kalktı. Bana hep göz kulak oldu, anlıyor musun? O benim ağabeyim. O benim..."

Başım ileri geri sallandı. Midem düğümlendi, acıdı. "O..." Boğazımı temizledim ve ellerimi ceplerimin derinliklerine soktum. Bakışlarım yırtık pırtık ayakkabı bağlarıma kaydı. "O... O ölüyor." Başımı salladım, bu kelimeler dudaklarımdan çıktığında gerçek olduklarını fark ettim. Kardeşim, kahramanım, dünyam ölüyordu. "Kellan hasta. Ölüyor, High. Ölüyor." Kontrolsüzce titriyor, gözlerimin arkasında biriken yaşlarla savaşmaya çalışıyordum. Susmak istedim, konuşmayı kesmek istedim ama dünyanın en korkunç kelimelerini tekrarlamaktan kendimi alamadım. "O ölüyor. Ölüyor. Kellan ölüyor."

"Oh, Logan..."

"Ne zamandır biliyordun? Hasta olduğunu ne zamandır biliyordun? Neden beni aramadın? Neden... O ölüyor..." Hıçkıra hıçkıra ağladım. Tanrım, berbat haldeydim. Elimden kayıp gitmesine saniyeler kalmıştı. Ama sonra bana uzandı. Bana sarıldı. Kollarıyla beni sardı ve hiç konuşmadı. O yaz gecesi onun verandasında kendimi kaybederken bana sıkıca sarıldı.

Bir anlığına yine biz olduk. Bir anlığına o, geceleri soğuk kalbimi ısıtan ateş oldu. Bir anlığına benim kurtarıcım oldu. Güvenli sığınağımdı. Benim parlak, güzel High'ım.

Ancak yükseklerden sonra her zaman düşükler gelir.

"Neler oluyor?" diye sordu derin bir ses evden çıkan Alyssa'nın arkasından. Tekrar konuştuğunda başımı kaldırdım. "Kimsiniz?"

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek, pantolon ve pahalı görünümlü ayakkabılar giymişti. Ben şaşkın bir şekilde Alyssa'dan uzaklaşırken o da verandaya çıktı.

"Dan bu Logan, benim..." Tereddüt etti, çünkü ne olduğumuzu bilmiyordu, iyi bir nedeni vardı. Gerçek şu ki biz hiçbir şey değildik. Bir zamanlar var olan bir şeyin geçici hatıralarıydık. Ne daha fazlası, ne de daha azı. "O eski bir arkadaş."

Eski bir arkadaş mı?

Seni sevmiştim.

Eski bir dost mu?

Beni değiştirdin.

Eski bir arkadaş

mı?

Seni çok özledim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Dan gözlerini kısarak Alyssa'ya yaklaştı. Elini koruyucu bir tavırla Alyssa'nın omzuna koydu ve bir an için ona dokunduğu için onu dövmeyi düşündüm. Elini kızımın üzerine koyduğu için, ama sonra hatırladım.

O benim değildi.

Yıllardır gitmemişti.

Adamın elini silkti. Başka tarafa

baktım.

"Ben gidiyorum," diye güldüm ama hiçbir şey komik değildi. Bileğimdeki bandı çıkardım, merdivenlerden aşağı indim ve Alyssa'nın arkamdan seslenişini dinledim.

Onu görmezden geldim.

Ruhumdaki yanmayı da görmezden geldim.

Dünya asla söz vermezdi, ama beni her zaman mahvedeceğinden emindim.

***

Reklam panosunda oturup gökyüzünde parlayan yıldızlara baktım. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ama Kellan'ın evine geri dönemezdim. Onu göremezdim. Uykuya ihtiyacım vardı ve bir süre gökyüzünde kalıp güneş beni uyandırana kadar kestirmeyi düşündüm. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam, birkaç saat önce TJ'in hayatımın en kötü haberini verdiğini hatırlıyordum.

Kalbim, kalplerin izin vermesi gerekenden daha fazla acıdı.

O benim kardeşim.

Onun orada olmadığını hayal bile edemiyordum. Ve o anda kendimden nefret ettim. Kendimden nefret ettim çünkü büyük bir parçam kaçmak ve uyuşturucu bulmak istiyordu. Büyük bir parçam cep telefonumu çıkarıp bir daha asla görmemem gereken insanların numaralarını çevirmek, bana bir şeyler ayarlamak istiyordu. Büyük bir parçam tavşan deliğine düşmek istiyordu, çünkü o tavşan deliğinde duygular yoktu. Bir insan tavşan deliğindeyken hiçbir şey gerçek değildi, bu yüzden gerçekliğin acısı asla yüzeye çıkmazdı.

Bacaklarım büküldü ve kollarımı dizlerime doladım.

Dua etmedim. Tanrı'ya inanmıyordum. Ama bir an için, ikiyüzlü olmayı düşündüm.

Gece.

Gözlerim kapandı ve başımı gökyüzüne doğru kaldırdım.

Ayak sesleri ilk başta sessizdi. Sonra o tepeye doğru ilerlerken metal merdiven hafifçe ileri geri sallanmaya başladı.

Elinde plastik bir çanta, dar kot pantolonu ve atleti vardı ve gözlerindeki endişe hâlâ devam ediyordu.

Biraz omuz silkti, söze gerek yoktu ama bana katılmak için izin istediğini biliyordum. Ben de omuz silktim ve o da bunun bir evet olduğunu anladı. Ayak sesleri yaklaştıkça gözlerimin dolduğunu ve kalbimin küt küt attığını hissettim. Sol tarafıma oturdu, bacaklarını büktü ve kollarını dizlerine doladı, tıpkı benim yaptığım gibi. Başlarımız birbirimize doğru döndü ve gözlerimiz buluştu.

Plastik torba açıldı ve içinden bir paket Oreos, plastik bir sepet ahududu, bir galon %2'lik süt ve iki kırmızı Solo bardak çıkardı.

Kurabiyelerin üzerindeki mührü geri çekip geçmişimizin küçük bir parçasını ortaya çıkarırken paketin kırışmasını dinledim.

Süt kapağını açtım, sonra iki bardak döktüm.

Bir kurabiyeyi çözdü, içine bir ahududu yerleştirdi, sonra tekrar birleştirdi ve bana doğru uzattı.

En son ne zaman ahududulu Oreo yediğimi hatırlamıyorum.

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü ve bir kez başını salladı. Ben de cevap olarak bir kez başımı salladım.

"İyisin Logan Francis Silverstone," dedi. "Ben iyiyim, Alyssa Marie Walters," diye cevap verdim.

Birbirimize sırtımızı döndük, iki koli ahududulu kurabiye yedik ve ateşin aydınlattığı gökyüzüne baktık.

Üşüdüğünde ona kapüşonumu verdim.

Kalbim kırıldığında, elimi tuttu.

Chapter Twenty-Six

Alyssa

"Hey, uyan." Ellerimi gözlerime sürterken yan tarafımda hafif bir dürtme hissettim. Yavaşça açtığımda yüzümde parlak bir güneş ve başımda duran Logan'la karşılaştım. "Hey, kalk."

"Tanrım... Saat kaç?" Esneyerek sordum. O gece uyumak gibi bir planım yoktu. Eve gidip sıcak yatağıma geri dönmek ve Logan artık benim dünyamda yokmuş gibi davranmak istiyordum ama dün gece çok kırgın görünüyordu.

"Gitme vaktin geldi," diye tısladı. Tavrına şaşırarak biraz doğruldum. Aldığım tüm eşyaları plastik torbaya geri attı ve bana doğru itti. "Bir daha buraya gelme, tamam mı?"

"Neden bu kadar kaba davranıyorsun?"

"Çünkü seni burada istemiyorum. Kapüşonumu da bana ver." "Peki," diye homurdandım, ayağa kalktım ve kapüşonunu ona fırlattım. Gitmek için merdivene doğru yürürken kalbim hızla çarpıyordu. Yine de aşağı inmek yerine Logan'a döndüm. "Ben yanlış bir şey yapmadım. En son sen bana geldin. gece. Tam tersi değil."

"Buraya gelmeni ben istemedim. Eski günlerdeki gibi kurabiye falan getirmeni de söylemedim. Flaş haber, artık eskisi gibi değiliz. Tanrım. Erkek arkadaşın dün gece nerede olduğunu biliyor muydu?"

Şaşırmış bir şekilde kıs kıs güldüm. "Yani bu benim bir erkek arkadaşım olmasıyla mı ilgili? Logan. Dan değil-"

Gözlerini devirdi. "Erkek arkadaşın olması umurumda bile değil. Ama bence senin hakkında çok şey söylüyor.

başka bir adamla gece. Şu anda nerede olduğunu biliyor mu? Yani, Tanrım, Alyssa. Bu seni gerçek bir slu-"

Sözünü kestim, önüne geçtim ve o daha bir şey söyleyemeden elimi ağzının önünde tuttum. "Canının yandığını anlıyorum. Korktuğunu ve kolay bir hedef olduğum için hıncını benden çıkardığını anlıyorum. Sorun değil. Senin hedefin ben olacağım. Tüm nefretini bana kus. Bana seni hatırlatan tek yere, buraya bir daha gelmememi söyle. Siktirip gitmemi söyle. Ama benimle böyle konuşamazsın Logan Francis Silverstone. Ben senin yanında olmaya çalıştığım için küçümseyebileceğin bir kız değilim. Ben senin sürtük dediğin kız değilim."

Yüzü bir an için düştü, gözlerinde hafif bir suçluluk duygusu belirdi ve sonra sıkıntıyla ofladı. "Bir süre şehirde olacağım, tamam mı? Birbirimizden uzak durmak için elimizden geleni yapabilir miyiz? Başından beri evine gelmek benim hatamdı ama artık bitti. İletişim kurmamız için bir sebep yok, gerçekten. Açıkçası, artık birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok."

"Bunu sizin için zorlaştırdıysam özür dilerim. Yolundan çekileceğim. Ama bana ihtiyacın olursa, ben de orada olacağım. Tamam mı? Bana haber ver yeter. Ve bilgin olsun, Dan benim erkek arkadaşım değil. Hiç olmadı, olmayacak da. O sadece bir mülk edinmeme yardım eden bir arkadaşım. Biraz fazla içti ve sonunda kanepemde yattı. Bir ilişkim yok. Uzun zamandır da olmadı. Geçmiş ilişkilerimin hiçbiri iyi bir eşleşme olmadı. Ve şimdi anlıyorum, neden yürümediklerini." Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Çünkü bunca zamandır bir zamanlar beni sevdiğine inandığım bir çocuğu bekliyordum."

"Kahretsin, Alyssa, umurumda değil! Hayatında olan şeyler umurumda değil. Ve bir şeyin farkına varmalısın: Sen ve ben asla tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Biz mutlu son değiliz." Bana sırtını dönerken sözleri çok derindi.

"Hiç bizi düşündün mü? Beni hiç düşündün mü?" Parmaklarımı boynumda gezdirerek fısıldadım. "Hiç bebeği düşünüyor musun?"

Dönüp bana bakmadı ama omuzları çökmüştü. Bir santim bile hareket etmedi. *Bir şey söyle! Bir şey söyle!*

"Sadece git, Alyssa. Ve geri gelme."

Sertçe yutkundum, boğazım kurudu.

Bunun dışında bir şey söyle.

Chapter Twenty-Seven

Logan

Kellan'la birlikte olmak için eve geldiğimden beri birkaç hafta geçmişti. İki tur kemoterapi görmüştü ve biraz huysuz olsa da kendinde görünüyordu. Erika'nın ona ilaçları konusunda yardım etmesine ve her gün her saniye onu kontrol etmesine biraz sinirlenme eğilimindeydi. Erika'nın nefesi ensesindeydi ve dürüst olmak gerekirse bunun için minnettar olduğumu söyleyebilirim. Erika'nın durmadan dırdır etmesinin onu rahatsız ettiğini biliyordum ama ona bu kadar iyi bakıldığını bilmek beni bir nebze olsun rahatlatıyordu.

Düğünün geçen hafta sonu yapılması gerekiyordu ama önümüzdeki aya ertelediler. Ne kadar sık yer değiştireceğini ve yeniden düzenleneceğini merak ediyordum. Hastalığıyla ilgili çekinceleri yüzünden düğünü erteleyen kişinin Kellan olduğunu biliyordum.

Perşembe günü, anneme yiyecek bir şeyler almam için bana para verdi. Evine gittiğimde yanımda temizlik malzemeleri de götürdüm. Ev darmadağındı. Annem kanepede sızmıştı ve onu uyandırmaya zahmet etmedim. Eğer uyuyorsa, kullanmıyordu.

Uyurken bu kadar melek gibi görünmesi bana çılgınca geliyordu. Sanki zihnindeki şeytanlar dinlenmeye çekilmiş ve gerçek benliği ortaya çıkmıştı. Buzdolabını ve dolapları çabuk bozulmayacak yiyeceklerle doldurdum. Ne kadar yiyeceğinden emin değildim ama bu şekilde çok çabuk bozulmadan bir şeyler yiyebilirdi.

Ona lazanya da yapmıştım. Onunla ilgili en sevdiğim anılarımdan biri, temizlenmek istediğine karar verdiği ve rehabilitasyona yatmadan önce ona bir kutlama yemeği hazırlamamı istediği zamandı. Güldük, yedik ve

İkimiz de temiz olsaydık, hayatlarımızın nasıl olabileceğine dair bir an.

Evden çıktığında babamla karşılaştı ve rehabilitasyon onun için uzak bir anı haline geldi.

Daireyi baştan aşağı temizledim, hatta halıyı fırçalamak için dizlerimin üzerine çöktüm. Tüm kıyafetlerini çamaşırhaneye götürdüm ve onlar yıkanırken ben de dairesine geri dönüp biraz daha temizlik yaptım.

Ben eve dönüp yerde otururken temiz kıyafetlerini katlayana kadar uyanmadı. Oturduğu yerden kalkarken esnedi. "Geçen gün burada olmanın bir rüya olduğunu sanıyordum."

Ona yarım bir gülümseme verdim. O da ince kollarını ovuştururken bana diğer yarısını verdi.

"Burayı temizledin mi?"

"Evet. Biraz yiyecek aldım ve kıyafetlerini de yıkadım."

Gözleri yaşlarla doldu ve gülümsemeye devam etti. "İyi görünüyorsun oğlum." Tekrar tekrar başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözyaşlarını silmedi, çenesine düşmelerine izin verdi. "Çok iyi görünüyorsun." Cildini kaşırken suçluluk duygusu onu ele geçirdi. "Bunu yapabileceğini biliyordum Logan. Temizlenebileceğini biliyordum. Bazen keşke..." Sözleri kayboldu.

"Çok geç değil, biliyorsun anne. Seni bir programa dahil edebiliriz. Seni de temizleyebiliriz." İçimde hala var olduğunu bilmiyordum - onun için her zaman beslediğim o umut kıvılcımı. Onun tüm bu dünyadan uzaklaşmasını istiyordum. Ruhumun küçük bir parçası hala ikimize de bir ev almak istiyordu, ikimiz için de bu kadar dehşet yaratan yerden uzakta.

Bir an için o da bunu düşünüyor gibi göründü. Ama sonra gözlerini kırpıştırdı ve tekrar kendini kaşımaya başladı. "Ben yaşlıyım Logan. Yaşlıyım. Gel buraya." Ona doğru yürüdüm ve yanındaki kanepeye oturdum. Ellerimi avuçlarının içine aldı ve gülümsedi. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Sağ ol anne. Aç mısın?"

"Evet," dedi. Biraz şaşırmıştım.

Lazanyayı fırına attım ve bittiğinde yemek masasına oturup tepsiden yemeye başladık. Keşke bu anı kalbime kilitleyebilseydim ve asla gitmesine izin vermeseydim.

Yemeğini yerken gözyaşları yüzünden akmaya devam ediyordu. "Ağlıyorsun," dedim.

"Öyle miyim?" Yüzünü sildi. Bana bir gülümseme daha verdi. Ama çok kırık bir sırıtıştı. "Kellan nasıl?" diye sordu.

"Biliyor muydunuz..." Başını salladı.

"O iyi. Gelecek hafta onunla bir terapi toplantısına gelmemi istedi. Bunu yenecek, biliyorsun. O güçlüdür."

"Evet," diye mırıldandı, uzun zamandır onu yerken görmediğim kadar çok yiyordu. "Evet. O güçlü. O güçlü." Gözyaşları yanaklarından aşağı daha hızlı süzülmeye başladı ve ben de onları sildim. "Yine de benim hatam, biliyorsun. Bunu ona ben yaptım... Berbat bir anneydim. Sizin için orada değildim çocuklar."

"Anne. Hadi ama." Ne diyeceğimi, gözyaşlarını nasıl durduracağımı bilemiyordum.

"Bu doğru. Bunu biliyorsun. Her şeyi berbat ettim. Bunu ben yaptım." "Onu kanser yapmadın."

"Ama ben sizin hayatınızı kolaylaştırmadım. Rehabilitasyona gittin, Logan. Rehabilitasyona. On altı yaş gününde seninle oturdum ve kokain çektik. Seni bağımlılığımla besledim..." Başını ileri geri salladı. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm."

Çok kırılmıştı. Kaybolmuştu. Gerçek şu ki, kendimi bildim bileli zihninde kaybolmuş bir şekilde dolaşıp duruyordu. Uzun zamandır ona çok kızgındım. Yaptığı seçimlerden dolayı ona çok kızgındım ama bu onun suçu değildi. O sadece kendi hamster çarkında dönüp duruyor, aynı hataları tekrarlamaktan kendini alamıyordu.

"Hepimiz iyi olacağız anne. Merak etme." Elini elime aldım ve sıkıca tuttum.

Tam o sırada ön kapı açıldı ve Ricky içeri daldı.

Onu gördüğüm anda ona olan nefretimin hâlâ devam ediyor olması inanılmazdı.

"Julie, ne oluyor lan?" diye tısladı. Onu beş yıl önce son gördüğümden çok daha farklı görünüyordu. Yıkılmış gibiydi. Yaşlı. Yorgun. Eskiden giydiği şık takımların yerini eşofman ve tişörtler almıştı. Şık ayakkabıları artık spor ayakkabıydı. Bir zamanlar kaslı olan kolları eskisi kadar güçlü ve belirgin değildi.

Sattığı malı kullanıp kullanmadığını merak ettim.

"Bana elli dolar borcun var," diye bağırdı ve beni görünce durakladı. Başını sola eğdi, bakışlarında şaşkınlık vardı. "Az önce yolumu bir hayalet mi kesti?" Ne zaman karşıma çıksa göğsüm her zamanki gibi geriliyordu. Şaşkınlığının sinsi bir sırıtışa dönüşmesi sadece bir an aldı. Sanki geri döneceğimi biliyormuş gibi, geri dönmemden memnun olmuş gibiydi.

"Biliyor musun," göğsünü dışarı çıkararak bana doğru yürüdü. "Senin geri döndüğüne dair söylentiler dolaşıyordu ama ben bunun sadece bir saçmalık olduğunu düşündüm. Artık döndüğüne göre, gelip aile işinde bana katılabilirsin."

"Bunu asla yapmayacağım. Bir daha asla o yola girmeyeceğim."

Gözleri kısıldı ve ben onun ciddi nefes alıp verişlerini izledim. Sonra güldü. "Bunu sevdim. Gerçekten temiz kalabilecek kadar güçlü olduğunu düşünmene bayılıyorum." Benimle burun buruna geldi ve ben geri çekilmek yerine dik durdum. Artık ondan korkmuyordum. Korkamazdım. Beni geri çekmeye çalışarak göğsümü göğsüyle itti. "Ama seni tanıyorum Logan. Gözlerinde annenin içindeki zayıf kaltağın aynısını görüyorum. Uzak durmayı başarabilmenin hiçbir yolu yok."

O bunu söylerken annemin gözlerinde yaşların oluşmasını izledim. Bu onun ruhuna bir hançer gibi saplanmış olmalıydı, çünkü hayatı boyunca tek yaptığı onu sevmek olmuştu. Kendisini kontrol etmeyi ve küçümsemeyi seven bir adamı severek onca yılını boşa harcamıştı.

"Annem hakkında konuşma," dedim, onu savundum çünkü kendini nasıl savunacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Kıs kıs güldü. "Anneni seviyorum. Julie, seni sevmiyor muyum?

O benim biriciğim. Benim için o sensin, bebeğim."

Annem sanki ona inanmış gibi gülümsedi. Asla anlayamayacağım bir şey.

Beni hasta etti. "Onu sevmiyorsun. Onu kontrol etmeyi seviyorsun çünkü bu senin lanet bir sıçandan başka bir şey olmadığın gerçeğini gizliyor."

Yumruğunun gözüme değdiğini hissettiğimde irkildim. "Bu lanet sıçan hala kıçını tekmeleyebilir, küçük çocuk. Yine de seninle daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Julie. Paramı ver bana."

Sesi korkuyla titriyordu. "Ricky, şu anda yanımda değil. Ama bulacağım. Sadece yapmam gereken..." Ona vurmaya gitti ve ben onun önüne geçerek bu sefer vuruşunu engelledim.

"Ne yani, havalı bir rehabilitasyon merkezine gittin ve buraya geri adım atabileceğini düşünerek geri mi döndün Logan?" diye sordu sinirlenerek. "Güven bana, beni düşmanın olarak görmek istemezsin."

Elimi cebime attım ve cüzdanımı alıp elli dolar saydım. "Al. Al ve git."

Bir kaşını kaldırdı. "Elli mi dedim ben? Yetmiş demek istemiştim."

Pislik herif. Bir yirmilik daha çıkardım ve ona doğru ittim. Paraları isteyerek kabul etti ve cebine doldurdu. Lazanyanın önüne eğildi. "Bunu sen mi yaptın oğlum?" diye sordu, bana oğlum demenin beni kızdıracağını biliyordu. Yemekten bir kaşık aldı, sonra tükürüp tencereye geri attı ve her şeyi mahvetti. "Tadı göt gibi."

"Ricky," dedi annem, beni savunacaktı ama Ricky ona

susturan bir bakış fırlattı.

Sesini çok uzun zaman önce çalmıştı ve onu nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Seninle ilgilenmiyormuşum gibi davranıyorsun Julie. Bu gerçekten çok kırıcı. Bu çocuk seni terk edip gittiğinde yanında kimin olduğunu unutma. Bir de seni sevmemin neden bu kadar zor olduğunu merak ediyorsun. Her fırsatta bana ihanet ediyorsun."

Başını eğdi.

"Peki ya bu? Sana yiyecek ve market alışverişi mi getiriyor? Bu seni önemsediği anlamına gelmez Julie." Dolapları ve buzdolabını açtı, annem için aldığım tüm yiyecekleri aldı, her birini açtı ve yere bir yığın halinde döktü. Onu durdurmak istedim ama annem sessiz olmamı söyledi. Bir kutu mısır gevreğini açtı, benimle göz göze geldi ve yavaşça yerdeki her şeyin üzerine döktü, ardından bir galon sütü açtı ve aynı şeyi yaptı.

Sonra spor ayakkabılarıyla üzerinden geçti ve ön kapıya yöneldi. "Bazı işleri halletmeye gidiyorum," dedi sırıtarak. "Peki ya Julie?"

"Öyle mi?" diye fısıldadı, vücudunda bir titreme vardı. "Ben eve dönmeden önce şu pisliği temizle."

Kapı çarptığında kalp atışlarım normale dönmeye başladı. "İyi misin anne?"

Vücudu gergindi ve bana bakmıyordu. "Bunu sen yaptın."

"Ne?"

"O haklı. Sen beni terk ettin ve o benim için oradaydı. Bu karmaşayı yaratmasının sebebi sensin. Sen benim için orada değildin. O benimle ilgilendi."

"Anne..."

"Defol!" diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bana doğru gelmeye başladı, tıpkı küçükken yaptığı gibi bana vuruyordu. Beni suçluyordu çünkü şeytan onu sevmiyordu. "Defol! Defol! Defol! Hepsi senin suçun. Onun beni sevmemesi senin suçun. Bu karmaşanın burada olması senin suçun. Kellan'ın ölmesi senin suçun. Bizi bırakıp gittin. Bizi terk ettin. Bizi terk ettin. Şimdi git, Logan. Git. Git buradan. Git!"

diye bağırdı, göğsüme vurdu, sözleri kafamı karıştırdı, canımı acıttı, beni yaktı. Histerikti, bana bir zamanlar tanıdığım ve nefret ettiğim Ma'yı çok fazla hatırlatıyordu. Sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Bu sizin suçunuz. Bu karmaşanın burada olması senin suçun. Kellan'ın ölmesi senin suçun. Bizi terk ettin. Bizi terk ettin. Bizi terk ettin... Kellan ölüyor...

Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırıp dağılmamaya çalışırken göğsüm yanıyordu. Buraya nasıl geri dönmüştüm? Kendimi nasıl oldu da beş yıl önceki konumumun aynısında buldum? Nasıl oldu da uzun zamandır kaçtığım hamster çarkına geri döndüm?

Bana vurmayı bırakmadı. Beni suçlamayı bırakmadı.

Ben de eşyalarımı topladım ve oradan ayrıldım.

***

Logan, on bir yaşında

"Rahat görünmüyor musun?" Babam salona girdiğinde ben salonda oturmuş Cartoon Network izliyordum. Elimden geldiğince onu görmezden geldim ve bir kâseden Captain Crunch mısır gevreğimi yemeye devam ettim. Bir sigara içiyordu ve orada değilmiş gibi davranma çabama sırıttı.

Saat daha öğleden sonra dörttü ve şimdiden tökezlemeye başlamıştı. Çoktan sarhoş olmuştu.

"Sağır mısın, evlat?" Bana doğru yaklaştı ve elinin tersiyle kafama vurdu, sonra da sert bir tokat attı. Dokunuşuyla ürperdim. Ama görmezden gelmeye devam ettim. Kellan babamın ne kadar kötü olabileceğini biliyordu ve cevap vermememin en iyisi olduğunu söyledi. Kellan başka bir babası olduğu için çok şanslıydı. Ben de başka bir babam olsun isterdim.

Annemin eve dönmesini bekleyemedim. Birkaç günlüğüne gitmişti, ama geçen hafta sonu beni aradığında

Onu yakında göreceğimi söyledi. Babamın sonsuza dek gitmesini diledim.

Eli kürek kemiğime değdiğinde tekrar irkildim ve mısır gevreği kasemi elimden düşürdüm. Tedirginliğimden memnun olmuş gibi hınzırca güldü. Elini kaldırdı ve kulağıma bir tokat attı. "Topla şu pisliği. Öğleden sonra dörtte mısır gevreği yiyerek ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Acıkmıştım ve elimizdeki tek şey buydu. Ama bunu ona söyleyemedim. Ona hiçbir şey söyleyemedim.

Ayağa kalktım, mısır gevreği parçalarını kaseye geri koymaya başlarken titriyordum. Babam çizgi filmimden bir melodiyi ıslıkla çalmaya başladı ve kalbim çarpmaya başladı. "Acele et evlat. Topla şu pisliği. Sanki hiç aklın yokmuş gibi evimi dağıtıyorsun."

Gözlerim yaşarmaya başladı ve onun beni etkilemesine izin verdiğim için nefret ettim. On bir yaşındaki bir çocuğun daha sert olması gerekirdi. Kendimi zayıf hissediyordum.

"Seç. Onu. YUKARI!"

Sarhoş öfkesine, bana karşı bariz hoşnutsuzluğuna daha fazla dayanamadım. Mısır gevreği kasesini aldım ve ona fırlattım. Kafasını ıskaladı ve duvara çarptı, kase milyonlarca parçaya ayrıldı. "Senden nefret ediyorum!" Tısladım, gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu. "Annemi geri istiyorum! Senden nefret ediyorum!"

Gözleri büyüdü ve ben panikledim, patlamamdan pişmanlık duydum. Kellan çok hayal kırıklığına uğrardı. Karşılık vermemeliydim. Cevap vermemeliydim. Her zamanki gibi kendimi odama kilitlemeliydim.

Ama yatak odamda hiç çizgi film yoktu.

Sadece bir günlüğüne de olsa çocuk olmak istiyordum.

Babam arkasını döndü ve kolumu kavradı. "Kayganlaşmak mı istiyorsun? Ha?" Beni odanın diğer ucuna çekerek kendi ayaklarıma takılmaya zorladı. "Bir şeyleri kırmak mı istiyorsun?!"

Beni mutfağa doğru sürükledi ve lavabonun altındaki dolabı açtı. "Hayır. Özür dilerim baba! Özür dilerim!" I

ağladı, onun elinden kurtulmaya çalıştı.

Kıs kıs güldü ve beni dolabın içine itti. "İşte lanet mısır gevreğin," dedi, kutuyu kaptı ve hepsini kafama boşalttı." Dolabın kapağını kapattığında, açmak için elimden geleni yaptım ama hareket etmedi. Kilitli kalması için önüne bir şey koymuştu.

"Lütfen, baba! Özür dilerim!" Ağladım. "Beni bırakma." Özür dilerim.

Yine de dinlemiyordu ve bir süre sonra ayak seslerini bile duymadım.

Dolabın içinde kilitli kaldığımdan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama iki kez uyuyakaldım ve altıma işedim. Annem beni bulduğunda gergin görünüyordu ve başını salladı, beni hayal kırıklığına uğratmış gibiydi.

"Oh, Logan." İçini çekti ve ellerini saçlarında gezdirdi. Bir sigara yaktı. "Bu sefer ne yaptın?"

Chapter Twenty-Eight

Alyssa

"Kafamı ne kadar karıştırdığının farkında mısın Logan?" Siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolonla verandamda dikilirken kollarımı kavuşturarak sordum. Üzerimde sadece büyük boy bir tişört ve diz üstü çorap olduğu için üzerime vuran serin esinti beni üşüttü. Verandanın kenarına geçip parmaklarını korkuluklara doladığında sırtı bana dönüktü. Gözlerini karanlığa dikti. Kolları kaslıydı ve tahta parmaklığa tutunurken aldığı her darbeyi görebiliyordum. Gençken yakışıklıydı ama yapılı değildi. Şimdi, sadece ona bakarak bile bacaklarımın karıncalanmasına neden olan bir Yunan tanrısına benziyordu.

"Biliyorum. Sadece... Nereye gideceğimi bilmiyorum."

Yüzünü bana döndü ve morarmış gözünü görünce nefesim kesildi. Aceleyle yanına gidip gözüne hafifçe dokundum ve yüzünü buruşturmasını izledim. "Baban mı?"

Başını salladı. "Kellan'a bu şekilde gidersem çıldırır."

Oh, Lo...

"Sen iyi misin? Annen iyi mi?" diye sordum ve durakladım. Sanki zamanda geriye gitmiş, eskiden yaptığımız rutinleri yeniden yaşıyorduk. Bunun daha yaygın anılardan biri olmamasını diledim.

"O iyi değil. Ama o iyi."

Déjà vu.

"İçeri gel," dedim elini elime alarak.

Başını salladı ve elini benimkinden çekti. "Son konuştuğumuzda bana bir şey sormuştun ve ben

cevap verin."

"Ne?"

"Bana bebeği düşünüp düşünmediğimi sormuştun." Parmakları ensesini ovuşturdu. "Yaz sonunda nasıl anaokuluna başlayacağını düşünüyorum. Belki de senin gülüşüne ve gözlerine sahip olacağını düşünüyorum. Muhtemelen yakasını çiğneyeceğini ve gergin olduğunda hıçkıracağını düşünürüm. Kalbinin nasıl atacağını düşünürdüm. Seni nasıl seveceğini. Nasıl yürüyeceğini, konuşacağını, gülümseyeceğini, kaşlarını çatacağını. Bunları düşünürdüm. İstediğimden daha fazla. Ve sonra..." Boğazını temizledi. "Sonra seni düşünüyorum.

"Gülümsemeni düşünüyorum. Gergin olduğunda gömleğinin yakasını nasıl çiğnediğini ve utangaç olduğunda da aynı şeyi yaptığını. Öfkelendiğinde nasıl üç kez hıçkırdığını ve annen seni her yere bıraktığında bunun hala acı verdiğini düşünüyorum. Geceleri fırtına çıktığında aklının nerede olduğunu ve bir saniye bile olsa beni düşünüp düşünmediğini düşünüyorum."

"Lo." İçimi çektim. "İçeri gel."

"Beni içeri davet etme," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Ne?"

"Beni içeri davet etme dedim."

"Konuşmak istemiyor musun?"

"Hayır." Gözlerini bana kilitledi. "Hayır. *Konuşmak istemiyorum*. Unutmak istiyorum. Zihnimin tüm bu saçmalıkları hatırlamasını engellemek istiyorum. İstiyorum... Yüksek..." Nefesi kesildi ve kelimeleri titredi. Sesindeki titreme Logan'ı tanımayan biri tarafından fark edilmeyebilirdi. Ama ben duydum, onu tanıyordum ve zihni yine o karanlık yerlere gidiyordu. Yaklaştı ve ben hareketsiz durdum. Daha yakın olmasını istedim. Onun bu kadar yakın olmasını özlemiştim. Eli yanağıma değdi ve nazik dokunuşu karşısında gözlerimi kapadım. "Seninle konuşmak istiyorum ama yapamam. Çünkü o zaman yıllar önceki halimize geri döneriz ve ben o hale geri dönemem,

Alyssa. Sana tekrar aşık olamam. Seni tekrar incitemem."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bu yüzden mi bana bu kadar kötü davranıyorsun?" Yavaşça başını salladı. "Logan. Sadece arkadaş olabiliriz. Bir ilişki içinde olmak zorunda değiliz. Sadece içeri gel ve konuşalım."

"Ben senin arkadaşın olamam. Seninle konuşmak istemiyorum, çünkü konuştuğumda inciniyorum. Ve artık incitmek istemiyorum. Ama... Senden uzak duramıyorum. Deniyorum ama yapamıyorum. Seni istiyorum, High." Sözleri tüylerimi diken diken etti ve zihnimi bulandırdı. "Ellerimi saçlarında gezdirmek istiyorum," diye fısıldadı, parmaklarını kulağımın arkasına götürüp buklelerimi taradı. "Dilimi boynunda gezdirmek istiyorum. Seni hissetmek istiyorum." Eli yanağımda gezindi. "Seni tatmak istiyorum." Ağzı yavaşça boynumun kıvrımını yaladı. "Seni emmek istiyorum." Dudakları kulak mememi yuttu, hafifçe emdi. "Seni... sikmek istiyorum..." İç çekerek beni kendine yaklaştırdı. "Seni istiyorum, Alyssa. Seni o kadar çok istiyorum ki. Seni o kadar sert ve derin istiyorum ki aklım başka bir şey düşünemiyor. Bu yüzden lütfen, aramızda daha fazla karışıklık olmaması için," diye tısladı kulak mememi hafifçe emmeden önce. "Beni içeri davet etme."

Kalbim hızla çarpıyordu ve evimin duvarına dayanana kadar geriye doğru birkaç adım attım. Yaklaştı, kolları beni içine aldı. Gözleri benimkilerle kilitlenirken büyüdü, ihtiyaçla, istekle, umutla doluydu...? Ya da belki de onun bakışlarında hâlâ var olması için dua ettiğim kendi umudumdu. Kalçalarım titriyordu, zihnim karmakarışıktı. Bir yanım rüya görüp görmediğimi merak ederken, daha büyük bir yanım umursamıyordu. Bu rüyayı istiyordum. Bu rüyayı özlemiştim. Geçtiğimiz beş yıl boyunca bu rüyayı özlemle bekledim. Onun bedenini benimkine yaslanmış hissetmek istedim. Beni ne kadar özlediğini hissetmek istedim. Daha yakına eğilip onu öpmek istedim.

Onu hissetmek istedim... Tadına bakmak...

Em onu.

Lo...

"Logan," diye mırıldandım, bakışlarımı neredeyse benimkilere değecek olan dudaklarından alamıyordum. Logan o muhteşem vücudunu bana yaklaştırdı, çenemi kaldırarak birbirimizin gözlerinin içine bakmamızı sağladı. Dudakları bana tek yaptığımız şeyin öpüşmek olduğu o yazı hatırlattı. Bana sevdiğim ilk erkeği ve kalbimi kırmayı başaran ilk ve tek erkeği hatırlatıyordu. "Bu gece üzgünsün." Başımı sola doğru eğdim ve onun her yerini inceledim. Saçlarını, ağzını, çene çizgisini, ruhunu. Gözlerinin derinliklerinde her zaman var olan karanlık gölgeleri. Nefesleri ağırdı, benimkiler gibi kararsızdı.

"Bu gece üzgünüm," diye kabul etti. "Her gece üzgünüm. Alyssa, telefonlarına cevap vermeyerek seni asla incitmek istemedim."

"Önemli değil. Çok uzun zaman önceydi. Çocuktuk." "Ben artık o çocuk değilim, Alyssa. Yemin ederim değilim."

Başımı salladım. "Biliyorum, ben de artık aynı kız değilim."

Ama ruhumun bir parçası dünlerimizi hatırlıyordu. Ruhumun bir parçası Logan'la yıllar önce inşa etmeye başladığımız ateşi hâlâ hissediyordu. Ve bazen, gün ışığı ile gece arasındaki sessiz anlarda, onun sıcaklığını hâlâ hissettiğime yemin edebilirdim. "İşte bu yüzden bu gece içeri gelmeni istiyorum. Çünkü ben de üzgünüm. Bağlılık yok. Söz vermek yok. Sadece birlikte unutmak için birkaç dakika."

Parmakları tişörtümü kaldırmaya başladı ve bu basit hareketin bana verdiği zevkten gözlerim kapandı. Başparmağı külotumun kumaşına sürtünürken küçük bir inilti çıktı içimden ve sonra daha sert bastırarak başparmağını aşağı yukarı kaydırdı. Sertçe emmeden önce dili kulak mememde dans etti. Sağ eli kıçımı kavrarken sol eli külotumu yana kaydırdı ve bir parmağını içime sokmasına izin verdi.

Tek parmak. İki parmak.

Üç parmak.

Pantolonum ağırdı, ihtiyaçlarım daha da güçlüydü. Kalçalarım ona doğru eğildi, sertliğini içimde hissetmek istiyordum. Parmaklarına sürtündüm, çok özlediğim dokunuş için yalvardım.

"İçeri gel," dedim, sessizce inleyerek, onu daha yakına çekerek, ona daha çok ihtiyaç duyarak.

"Beni içeri davet etme."

Parmakları derinleşti. Kalp atışlarım hızlandı. O anlarda her şeyi hissettim. Her korkuyu, her isteği, her ihtiyacı.

Hisse

t.

Tadı.

Berb

at.

Aman Tanrım, Logan.

"İçeri gel," diye emrettim, bir bacağımı beline dolayarak.

"Hayır, High."

"Evet, Lo."

"Eğer içeri girersem, nazik olmayacağım," diye yemin etti. "İçeri girersem, hiçbir şey hakkında konuşmayız. Geçmişten bahsetmeyiz, bugünü tartışmayız ve yarınlar hakkında konuşmayız. Eğer içeri girersem, seni beceririm. Sert sikerim. Çılgınca sikerim. Ben seni beynimi kapatmak için beceririm, sen de beni kendi beynini susturmak için becerirsin. Ve sonra giderim."

"Logan."

"Alyssa."

"Lo..."

"Yüksek.

.."

Bir kez göz kırptım ve gözlerimi yeniden açtığımda kendime bir daha ondan başka bir yere bakmayacağıma söz verdim. "İçeri gel."

***

Oturma odasındaki piyanoyu geçemedik. Dudakları dudaklarımı bulduğunda beni hiç öpülmediğim gibi öptü.

Daha önce. Sert, kaba, çirkin ve üzücüydü. Hem de *çok üzücü.* Onu daha sert öperken göğsümdeki ateş yanıyordu, onu beni isteyebileceğinden daha fazla istiyordum. Birbirimizin giysilerini yırttık, bunun bir hayat molası olduğunu biliyorduk. Bu, zihinlerimizi susturmak ve birbirimizin acısını dindirmek için bir şanstı. Kollarını bana doladı ve beni kaldırarak sırtımı piyanoya yasladı.

Elimi tuttu ve sertliğinin üzerinde kaydırdı. O beni parmaklarken ben de onu okşuyordum, bakışlarımız birbirimizden hiç ayrılmıyordu.

Hisse

t.

Tadı.

Berb

at.

Evet.

Cebine uzanarak bir prezervatif çıkardı ve dizlerimi daha geniş açmadan önce taktı. İçime girdiğinde mutlulukla, zevkle ve acının en derin türleriyle haykırdım. Parmakları tenime gömülürken benimkiler de sırtına yapıştı. Kollarım onu sımsıkı kavradı, içime derinlemesine girerken vücudum onun ağırlığının altında titriyordu. Piyano tuşlarına karşı sallandık, sesler isteklerimizle, ihtiyaçlarımızla, kafa karışıklığımızla, korkularımızla eşleşti. İçime girip çıkıyordu ve ben bırakmaması için ona yalvarıyordum. Çok kırılmıştık. Yaşadığımız hayatlar yüzünden çok yıpranmıştık. Ama bu gece kırık parçalarla seviştik.

Yoğun, kutsal ve yürek parçalayıcıydı. İnişleri vardı,

çıkışları vardı.

Aman Tanrım. Çok yanlış ama her zaman

doğru hissettirdi. Onu özledim.

Bizi özledim.

Bizi çok özledim.

Gittiğinde tek bir kelime bile etmedi.

Gittiğinde, yarın geri geleceğini umdum.

Chapter Twenty-Nine

Logan

Beş yaşımdan beri yemek yapıyordum. Annem beni evde bir kutu çorbadan başka bir şeyle bırakmazdı, bu yüzden konserve açacağı kullanmayı ve onu ısıtmak için ocağı kendi başıma öğrenmem gerekiyordu. Dokuz yaşıma geldiğimde, ev yapımı hamurla kişisel boyutta pizzalar yapıyor, ketçap ve Kraft peynir dilimlerini sos olarak kullanıyordum. On üç yaşıma geldiğimde, bütün bir tavuğu nasıl dolduracağımı ve kızartacağımı biliyordum.

Bu yüzden Jacob'ın kaşlarını çatarak karşımda oturması rahatsız ediciydi. Mantarlı ve sosisli risotto tabağımı önüne koyarken Bro's Bar & Grill'de bir masaya oturduk. Restoran hâlâ kapalıydı ve beni ikinci kez bir yemekle karşısına oturtuyordu.

"Hmm..." diye mırıldandı, kaşığını aldı ve risotto'dan büyük bir ısırık aldı. Yavaşça çiğnemesini izledim, sanki yemeğim mutfağında çalışmama izin verecek kadar iyiymiş gibi fikrini tartışırken yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yoktu.

"Hayır," dedi açıkça. "Bu o değil."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şaşkınlık ve hakaretle sordum. "O yemek sayesinde aşçılık okulunu bitirdim. Son yemeğimdi."

"O zaman öğretmenleriniz sizi hayal kırıklığına uğratmış. Iowa'da işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama biz Wisconsin'de tadı gerçekten güzel olan yiyecekleri severiz."

"Canın cehenneme, Jacob."

Gülümsedi. "Gelecek hafta bana başka bir yemek getir. Bakalım nasıl olacak."

"Sana sürekli yemek getirip durmayacağım, sen de bunları geri çevirmeye devam edeceksin. Bu çok saçma. Yemeğimi

menünüz. Sadece işi bana ver."

"Logan. Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama hayır. Yüreğinle yemek yapmanı istiyorum!"

"Ben ellerimle yemek yaparım!"

"Ama kalbim yok. Bulduğunuzda geri gelin."

Onu tersledim. Yine güldü. "Ve unutma, bana hala o saç maskesi tarifini borçlusun!"

***

"Şehre dönmek nasıl gidiyor?" Üçüncü tur kemoterapisini aldığı klinikte otururken Kellan bana sordu. Oradan nefret ediyordum, çünkü kanserini hazır olduğumdan daha gerçekçi gösteriyordu, ama korkularımı gizlemek için elimden geleni yapıyordum. Onun yanında duran bir ağabey olmama ihtiyacı vardı, benim olmak istediğim gibi zayıf bir adam değil.

Hemşirelerin kollarına her türlü serumu takmasını izlemek benim için çok zordu. Bazen nasıl acı içinde kıvrandığını görmek beni neredeyse öldürüyordu. Ama yine de normal davranmaya çalıştım.

"Her şey yolunda. Jacob tam bir pislik gibi davranıyor. Beni mutfağında işe almadan önce üç yemeği mükemmel yapmam gerektiğini söyledi."

"Bu adil görünüyor," dedi Kellan.

Gözlerimi devirdim. "Ben harika bir aşçıyım! Bunu biliyorsun!" "Evet, ama Jacob bilmiyor. Sadece birkaç farklı

Evdeki bulaşıklar. Önemli bir şey değil."

Haklıydı, önemli bir şey değildi ama yine de Jacob'ın buraya ilk geldiğimde bana iş teklif ettiğini ama şimdi kurallar koyduğunu görmek can sıkıcıydı.

"Alyssa'yı görmek nasıldı?" diye sordu gözlerini kapatarak. "Bu garip olmalı."

"Onu giysileriyle mi yoksa giysileri olmadan mı görmekten bahsediyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, şoka girdi. "Hayır! *Alyssa'yla mı yatıyorsun?*" diye fısıldayarak bağırdı.

Dişlerimi birbirine kenetledim ve omuz silktim. "Uyumayı tanımla."

"Logan!"

"Ne?!"

"Neden? Neden Alyssa ile yatıyorsun? Bu berbat bir fikir. Bu tamamen, bu dünyanın dışında, korkunç bir fikir. Planın, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak olduğunu sanıyordum, böylece geçmişine geri dönmezsin. Tanrım. Cidden onunla yattın mı? Bu nasıl olabilir ki?"

"İki kişi kıyafetlerini çıkardığında..." Sırıtmaya başladım.

"Kapa çeneni. Sen hâlâ üzerinde süper kahramanlar olan iç çamaşırları giyerken ben seks yapıyordum. Ama siz ikinizle nasıl oldu?"

Ona darmadağın olduğumda ona gittiğimi söyleyemezdim, çünkü güçlü olmadığım için kendini kötü hissederdi. Ama yalan söylemek istemedim. Bu yüzden gerçeği söyledim. "Bana hep evimi hatırlatıyor."

Yüzünde sevimsiz bir sırıtış vardı. "Bunca zaman sonra, yaşadığınız onca şeyden sonra, hala orada, ha?"

"Bu sadece seks, Kellan. Ve bunu sadece bir kez yaptık. Bağlılık yok. Bağlılık yok. Sadece gevşemenin bir yolu."

"Hayır. İkinizin arasında hiçbir zaman sadece seks olmadı. Açık olmak gerekirse, birlikte olmanızdan hep hoşlandım. Erika nefret ederdi ama ben severdim."

"Erika'dan bahsetmişken, ona söylemeyelim. Çıldırır." "Ne hakkında çıldırır?" Erika tekrar içeri girerek sol elinde kahve, sağ elinde bir ders kitabıyla odaya girdi. Yüksek lisans derecesi için gece dersleri alıyordu ve Kellan'la ilgilenmediği zamanlarda aklı kitaptaydı. Bazen Kellan'la ilgilenirken bile aklı hâlâ kitapta oluyordu.

"Senin evinde kazayla bir fincan tabağı kırdım," diye yalan söyledim. Kitabından başını kaldırıp baktı. "Ne?!"

"Benim hatam."

Aslında kırmadığım tabakla ilgili olayın her ayrıntısını sorgulamaya başladı ve Kellan gözlerini kapatıp kemoterapi tedavisinin bitmesini beklemeden önce bana sırıttı.

***

Kellan kemoterapi aldıktan otuz iki saat sonra bir barda konser vermeye kararlıydı. Erika ve ben onu vazgeçirmeye çalıştık ama o reddetti ve bize hayallerinden öylece vazgeçemeyeceğini söyledi. Artık her gün başında siyah bir beyzbol şapkası vardı, saçlarını kaybettiğinin kanıtını saklamaya çalışıyordu ama ben daha iyi biliyordum.

Ama bu konuda hiç konuşmadık.

Evden arabaya doğru yürürken Kellan'ın nefesleri ağırlaşmıştı, sanki birkaç adım onun için neredeyse ölümcül gibiydi. Bu beni çok endişelendiriyordu.

"Gördünüz mü çocuklar?" Derin bir nefes aldı ve ardından daha derin bir nefes verdi. Erika onun yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti. "Ben iyiyim." Erika ona sahte bir gülümseme vermeden önce bir an yüzünü buruşturdu. "Gerçekten harika gidiyorsun. Birkaç hafta içinde kemoterapinin nasıl işe yaradığını görmek için sabırsızlanıyorum, çünkü işe yaradığını biliyorum. İçimde bir his var. Normal hayatımıza devam ediyor olmamıza da bayılıyorum. Hâlâ gitar çaldığın yerler var. Doktorlar rutinin önemli olduğunu söylüyor. Bu iyi bir şey. Her şey yolunda." Erika bu sözleri tekrarlamaya devam etti ve ben de rahatlatıcı bir elimi ön yolcu koltuğuna doğru uzattım. Kellan oturdu.

Dikiz aynasından bana zayıf bir gülümseme verdiğini gördüm.

Arabayı kenara çekmek zorunda kalmadan önce sadece birkaç blok ilerleyebildik. Kellan oturduğu yerden fırladı ve yolun kenarına kusmaya başladı. Erika ve ben hemen yanına koştuk ve düşmemesi için onu sabit tuttuk.

Bu kanser her geçen gün daha gerçek hale geliyordu.

Nefret ettim.

Bu iğrenç hastalıkla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Dünyanın en güçlü insanlarını alıp onları zayıf olmaya zorlamasından. Sevdiklerinize dokunmakla kalmayıp onları nasıl kuruttuğunu.

Eğer onun tüm acısını alıp bana aktaracak sihirli bir hap olsaydı, hayatımın her günü kullanırdım.

Kardeşim şu anda yaşadığı zorlukları hak etmiyordu.

Hiçbir insan yapmadı.

En kötü düşmanımın bile kanser olmasını istemezdim.

Onu arabaya geri götürdük ve Kellan'ın o haliyle performans göstermesinin mümkün olmadığını bildiğimiz için doğruca eve gittik. Evlerine vardığımızda, hem Erika hem de ben onun yatak odasına girmesine yardım etmek zorunda kaldık.

"Ben iyiyim," dedi, sesi bitkin çıkıyordu. "Sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Gösteriyi kemoterapiden daha uzakta planlamalıydım. Sadece aptalca bir hata."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben oturma odasında ders çalışıyor olacağım, tamam mı tatlım?" Erika onun yatmasına yardım etti ve sonra üzerini örttü. Burnunu öptü ve o da gözlerini kapattı.

"Tamam."

Odadan çıktı ve ben geride kalıp göğsünün inip kalkmasını izledim. O kadar zayıf görünüyordu ki bu beni hasta ediyordu. *Seni nasıl düzeltebilirim? Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?*

"Ben iyiyim Logan," dedi, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Biliyorum, sadece... endişeleniyorum, hepsi bu."

"Zamanını boşa harcama. Çünkü ben iyiyim."

Sol omzumu silktim. *Seni seviyorum kardeşim.*

Sanki gözleri kapalıyken bile hareketlerimi görebiliyormuş gibi sağ elini silkti.

"Ben biraz dışarı çıkacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa Erika beni arasın."

"Kurabiye yemeye mi gidiyorsun? Biraz içki içmeye mi? Alyssa adında bir kızla yetişkin aktivitelerine mi?" diye alay etti.

"Kellan, kapa çeneni," diye güldüm. Ama evet.

Ben de tam oraya gidiyordum.

Chapter Thirty

Alyssa

İlk seferinde ön verandamda durdu, ellerini saçlarında gezdirdi ve onu içeri davet etmememi söyledi. Sonra, ertesi gün geri geldi, ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Her gün aklından ne tür düşünceler geçtiğini bilmek istedim. Gündüz düşlerinin nasıl olduğunu ve kabuslarının neler içerdiğini. Ama konuşmadığımız için bunu anlamak için beden dilini kullanmam gerekiyordu. Ailesine kızdığında sert davranırdı. Kellan için kalbi kırıldığında, vücudu benimkine biraz daha uzun süre dayanıyordu.

Kapı çerçevemin soluna doğru adım attım. Eve girdi.

Bu sefer fuayeyi geçemedik. O benim kıyafetlerimi yırttı, ben de onunkileri. Beni ön dolabın kapısına doğru kaldırdı ve ellerim onunkilere dolanırken saçlarımı çekiştirdi. Bacaklarım beline sıkıca sarıldı ve içeri girmeden önce beni uyarmadı. Yaşadığım şok içimde dalgalanmalar yarattı ve her hamlesi bir öncekinden daha sert bir şekilde beni dövmeye başladığında adını inletti. Ona karşı kendimi kaybetmeme saniyeler kalmıştı.

Ellerinden biri sırtımı kavradı ve diğeri daha derine sallanırken göğüslerimi sıktı.

Hisset

.

Tadı.

Berba

t.

Lanet

olsun

.

Yavaş yavaş onun eylemine bağımlı hale geliyorduk. ortaya çıkıyordu ve ben onu içeri davet ediyordum. Tutku bizim uyuşturucumuzdu ve bunun bağımlısıydık. Onun adını haykırdım.

Benimkini homurdandı. İtişip kakıştık, kenetlendik ve iç çektik. Ayaklarımı yere indirirken nefeslerimizi tuttuk. Ama bu sefer evimden çıkmak yerine oturma odama doğru yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Koridordan yatak odama doğru yürürken sordum.

"Kıyafetlerini geri giy." "Ne?

Neden?"

"Böylece onları tekrar çıkarabilirim."

Chapter Thirty-One

Logan

En büyük High'ım.

Chapter Thirty-Two

Alyssa

Benim en acı verici Lo...

Chapter Thirty-Three

Logan

"Evde değil," dedi nazik bir ses. Birkaç dakikadır orada durmuş, kapıyı çalıyor, beni içeri almasını bekliyordum ama cevap gelmemişti. "Bu gece Red'in piyano barında çalışıyor. Bütün hafta boyunca orada sahne alacak."

"Oh, tamam. Teşekkürler."

Ses, muhtemelen yetmişli yaşlarında, gümüşi gri saçları sırtından aşağı dökülen bir kadına aitti. Yandaki verandada, sallanan bir sandalyede oturmuş, kendi bestelediği bir melodiyi mırıldanarak bir roman okuyordu. Alyssa'nın merdivenlerinden inmeye başladığımda kadın tekrar konuştu.

"Aly'yle ne işin var?" "Pardon?"

"Buraya gel," diye emretti ve kitabını kapatırken bana el salladı. Ön verandasına doğru yürüdüm ve yanına oturdum. "Benim adım Lori ve şu komşu kızı uzun yıllardır tanıyorum. Onunla birlikte çalıştığım herkesten daha fazla krep servis ettim. Her gün önüne erkekler atılır ama o onlara dönüp bakmaz bile. Ama sonra bu gizemli çocuk kasabaya geliyor ve aklını kaybediyor. Senin derdin ne?"

"O ve ben eskiden çok yakındık. Yaklaşık beş yıl önce."

"Oh," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Sen Logan'sın. Hani şu
kutuyu."

"Ne?"

"Yatağının altında bir kutu var. İçindeki tek şey sensin. Anılar, hatıralar. Unutamadığı tek çocuk." Elini boynunda asılı duran madalyonun etrafına koydu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Eminim yıllar önce yaşadığımız şeyi aşmıştır. Bana öyle olduğunu söyledi."

Lori bir kaşını kaldırdı ve başını eğdi. "Erkekler aptaldır."

Güldüm.

"Dan adında bir adam var. Yakışıklı çocuk. Son birkaç yıldır her hafta lokantaya gelip Alyssa'yı kendisiyle çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu ve bugün onu resmen geri çevirdiğini gördüm. Bunu sana olan hisleri yüzünden yaptığını biliyordum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için Lori konuşmaya devam ederken ben sessiz kaldım.

"Ama açık olmak gerekirse, o bir uyuşturucu değil. O *senin uyuşturucun* değil, genç adam." Bir kaşımı kaldırdım ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yıllarca ortadan kaybolacağını ve Alyssa'nın arada sırada senden bahsetmeyeceğini mi sanıyorsun? Bana uyuşturucu geçmişinden ve nasıl temizlendiğinden bahsetti. Ki bu iyi bir şey. Ama tatlım, buraya geri gelip onu bu şekilde kullanamazsın. O, etrafındaki şeyleri unutmak için içine alabileceğin bir şey değil. O bir kız, nazik, şefkatli ve hâlâ bir oğlana deli olan bir kız. Ve senin yaptığın bencillik. Onun yaptığı da bencilce. Bak, sen kullanmayı bırakmayacaksın, o da vermeyi bırakmayacak. İkiniz de bağımlısınız. İkiniz de kendinizi ateşe veriyorsunuz, sanki yanmayı hissetmiyormuşsunuz gibi.

"Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan, bunu yapmayı hemen bırakırsın. Eğer onun kalbini önemsiyorsan, onu tekrar kırmaktan kendini alıkoyacaksın. İkinizin yaptığı şey sizin için sadece eğlence ve oyun olabilir, ama onun için daha fazlası. Son birkaç yılını düşünerek geçirdiği her şey. Eğer arkadaşımın kalbini kırmaya devam edersen, el ve ayak parmaklarını teker teker kıracağıma emin olabilirsin."

Tekrar güldüm ama bu sefer Lori'nin bana attığı sert bakış duraksamama neden oldu. Sertçe yutkundum. "Tamam."

"Ama şimdilik bir an önce eve gitmelisin," dedi kitabını tekrar açarak. "Büyük bir fırtına bekleniyor

önümüzdeki birkaç saat içinde hareket edecek."

Gökyüzüne baktım, kararmış bulutlar ayın görünmesini engelliyordu. Ayağa kalkarak ellerimi tekrar ceplerime götürdüm ve Lori'ye konuşma için teşekkür ettim.

***

Ertesi gün Kellan terapist randevusuna Erika'yla birlikte gitmemi istedi ve hayır demem mümkün değildi. Benden istediği her şeyi yapardım. Şimdiye kadar konuştuğum tek terapist St. Michaels Sağlık ve Rehabilitasyon Kliniği'nde kaldığım zamandı. Bireysel seanslar ve grup seansları yapardık, bize renk falan yaptırırlardı. Başta nefret ettim ama zamanla faydası oldu. Sonra bazen tekrar nefret etmeye başlıyordum.

Dr. Yang'ın ofisinde kardeşim ve nişanlısının yanında oturuyordum ve gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Evden ayrılmadan önce Kellan ve Erika ufak tefek şeyler yüzünden tartışıyorlardı - banyo tezgahında bırakılan diş macunu tüpü, bitirilmeyen kahve, Erika'nın yemek masasının üzerindeki okul kitapları gibi. Onları daha önce hiç kavga ederken görmemiştim, bu yüzden biraz garipti.

"Bugün bize katıldığın için teşekkür ederim Logan. Burada olmanızın kardeşiniz için çok önemli olduğunu biliyorum."

"Evet, tabii ki." Kellan'ın bacağını okşadım. Bana zoraki bir gülümseme verdi. "Bu adam için her şeyi yaparım."

Dr. Yang memnun bir şekilde başını salladı. "Arada bir işlerin nasıl gittiğini kontrol etmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Erika'nın eve taşındığınızdan bahsettiğini biliyorum, bence bu Kellan için iyi bir şey olabilir. Ailenin yanında olması her zaman yardımcı olur. Herkesin nasıl olduğunu görmek için etrafı dolaşmaya ne dersiniz? Kellan, sen başla."

"Ben iyiyim."

"İştahı biraz azaldı. Ve son zamanlarda biraz huysuz görünüyor," diye ekledi Erika.

Dr. Yang, "Olan biten her şey düşünüldüğünde bu son derece normal," diyerek ona güvence verdi.

"Ben huysuz değilim," diye bağırdı Kellan.

Erika kaşlarını çattı. "Dün beni tersledin Kellan." "Sabahın üçünde ateşimi ölçüyordun.

Ben uyurken."

"Üşümüş görünüyordun," diye fısıldadı.

"Peki sen nasılsın, Erika? Bazen bir şeyleri kırarak stresinle nasıl başa çıktığını konuştuğumuzu biliyorum..."

"Evet. Ama şimdi çok daha

iyiyim." Kellan güldü.

"Pardon?" Erika kardeşime bir kaşını kaldırdı. "Komik bir şey mi var?"

"Biri kırıldığı için dolabımızda yedi yeni lamba var. Aklını kaçırıyorsun."

Vay be. Bu çok sertti.

Ayakkabılarını incelerken utancın Erika'nın yanaklarını kızartmasını izledim.

Dr. Yang bana dönmeden önce not defterine bir şeyler yazdı. "Peki ya sen Logan? Erika'nın Kellan'ın hastalığıyla mümkün olan en iyi şekilde başa çıktığını düşünüyor musun?"

Erika ofladı pufladı. "Doğru. Çünkü bir uyuşturucu bağımlısı beni yargılayabilir."

Bu da çok sertti.

Koltuğumda doğruldum ve cevap vermeden önce Kellan ve Erika'ya baktım. İkisi de çok bitkin görünüyordu. Tıpkı annem gibi. Kellan parmaklarını sandalyesinin kenarlarına geçirmiş, Erika ise ağlama isteğiyle mücadele ediyordu.

Boğazımı temizledim. "Erika'nın küçük krizler geçirip bir şeyler satın almasının tuhaf olduğunu düşünüyor muyum? Evet. İnsanları tam olarak kendisi gibi olmadıkları ya da düşünmedikleri için yargıladığını düşünüyor muyum? Kesinlikle." Erika'nın gözleriyle bana doğru gönderdiği hançerleri hissedebiliyordum ama konuşmaya devam ettim. "Ama onu seviyor. Benden sonra ortalığı temizliyor. Bağırıp çağırıyor ama yapıyor. Çünkü onu mutlu etmek için elinden geleni yapıyor.

Rahat. Bunu sizin, Kellan'ın ya da benim tanımıma göre ele almıyor olabilir. Belki mümkün olan en iyi şekilde bile değil. Ama elinden geleni yapıyor. Her sabah uyanıyor ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Ben hiç elimden gelenin en iyisini yaptım mı bilmiyorum..." Kolumdaki banda baktım. "Ama deniyorum. Bu ikisi için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Herkesin gerçekten yapabileceği tek şey bu. Iowa'daki rehabilitasyon kliniğindeyken her odada Ram Dass'tan alıntılar vardı. Ön lobideki duvarda *'Hepimiz birbirimizi eve götürüyoruz*' yazan bir alıntı vardı. Şu ana kadar bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım.

"Çünkü günün sonunda hepimiz kaybolduk. Hepimiz kırıldık. Hepimiz yaralıyız. Hepimiz kırıldık. Hepimiz hayat denen bu şeyi anlamaya çalışıyoruz, anlıyor musunuz? Bazen çok yalnız hissedersiniz, ama sonra çekirdek kabilenizi hatırlarsınız. Bazen sizden nefret eden ama sizi sevmekten asla vazgeçmeyen insanlar. Kaç kez çuvallayıp onları uzaklaştırmış olursanız olun, her zaman yanınızda olan insanlar. İşte bu sizin kabilenizdir. Bu insanlar, bu mücadeleler, bu benim kabilem. Evet, ayrı düşebiliriz ama birlikte düşeceğiz. Birlikte ayağa kalkacağız. Sonra, tüm saçmalıkların, tüm gözyaşlarının, tüm acıların sonunda, her seferinde birkaç adım atacağız. Sonra birkaç derin nefes alacağız ve birbirimizi eve götüreceğiz."

***

Kellan'ın randevusundan sonra o ve Erika biraz dinlenmek için eve gittiler ve ben de gece olup kendimi Red's Piano Bar'ın önünde bulana kadar bütün gün şehirde dolaştım. Barın dışındaki kara tahtada gecenin sanatçısı olarak Alyssa'nın adını gördüm ve içimi bir gurur dalgası kapladı. *O bunu yapıyor. Sevdiği işi yapıyor.*

Red's Piano Bar'ın arka tarafında, Alyssa'nın görüş alanından uzakta duruyordum. Piyanonun başına oturmuş, parmakları tuşların üzerinde ileri geri hareket ediyor, barı dünyada çok az insanın deneyimleyebileceği güzel bir melodiyle dolduruyordu. Alyssa'nın ne kadar inanılmaz yetenekli olduğunu hatırlayarak şarkı üstüne şarkı dinledim.

Sıra son şarkısına geldiğinde, yanında duran mikrofona doğru oturdu ve nazikçe konuştu. "Her gösterimi bu şarkıyla bitiriyorum, çünkü kalbim için çok şey ifade ediyor. Sözlerinde ruhumdan çok şey barındırıyor ve bana her zaman bir zamanlar bir çocuğu sevdiğim zamanı hatırlatıyor... Ve birkaç nefes, birkaç fısıltı ve birkaç an için onun da beni sevdiğini düşünüyorum. İşte Sam Smith'in 'Life Support' şarkısı."

Göğsüm sıkıştı ve daha dik oturdum.

Parmakları tuşların üzerinde dans ediyordu ve sanki piyanonun bir parçası haline geliyormuş gibi vücudunun hareket edişini izledim. Sanki sanatın istekli bir aracından başka bir şey değildi. Nasıl daha şaşırtıcı olabileceğini hayal bile edemiyordum. Beni nasıl daha fazla hayrete düşürebileceğini kavrayamıyordum.

Ama sonra dudaklarını ayırdı.

Şarkı sözleri dudaklarından büyük bir rahatlıkla dökülüyordu. Şarkı söylerken gözleri kapalıydı; kendini sözlerde, seslerde, kendinde ve anılarımızda kaybediyordu.

Böyle bir ana tanıklık etmek bir onurdu. Omuzları kendi yarattığı ritim ve seslerle ileri geri sallanırken kapalı gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dünyadaki sanatçılarda farklı bir şeyler vardı. Sanki her şeyi *daha* farklı, *daha derin* hissediyorlardı. Birçokları sadece siyahları ve beyazları görürken onlar dünyayı renkli görüyorlardı.

Alyssa hayatıma girmeden önce hayatım siyah ve beyazdı. Ayaklarım beni sahneye yaklaştırdı ve onun önünde durup gençken kulağına fısıldadığım sözleri dinledim. Müziğini çalarken çok güzeldi, çok özgürdü. Kendini bıraktığında, etrafındaki herkese de özgür olduklarını hissettiren bir yolu vardı.

O şarkı söylerken birkaç dakikalığına hayatın zincirlerinin çözüldüğüne ikna oldum. Onunla birlikte ben de özgürdüm.

Lori'nin Alyssa'yı bu şekilde koruyarak harika bir arkadaş olduğunu biliyordum ama bilmediği şey, benim için Alyssa'nın o olduğuydu. O benim kalbimdeki kızdı. Her ne kadar büyük bir parçam ona karşı hissettiklerimi inkâr etmeye çalışsa da, başka bir parçam ruhumda sadece onun yaratabildiği arzu, ihtiyaç ve aşkla çaresiz kalıyordu.

Alyssa şarkısını bitirdi, dinleyicilerine teşekkür etti ve seyirciye doğru döndü. Kıpırdamamıştım. Güzel gözleri bakışlarımı buldu. Derin bir nefes aldı ve bıraktığında biraz titredi. Bana doğru attığı adımlar kararsızdı. Birbirimizin önünde durduğumuzda, biraz gülümsedik ama biraz da kaşlarımızı çattık.

"Merhaba," dedi.

"Selam," diye

karşılık verdim.

Kaşlarımızı çattık ve gülümsedik.

"Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

diye sordum. "Olur," diye cevap verdi.

Dışarı çıktığımızda hâlâ yağmur yağıyordu. Alyssa evine giderken yol boyunca puantiyeli şemsiyesini benimle paylaştı. "Orada harikaydın, Alyssa. Seni hiç duymadığım kadar iyiydin. Aslında kimsenin performansını duymadığım kadar iyiydin."

Cevap vermedi ama dudakları yukarı kıvrıldı.

Verandasına vardığımızda beni içeri davet etmek için ağzını açtı ama ben başımı salladım. "Artık yapamam."

Hayal kırıklığının acısı mavi gözlerine vurdu. Sonra utanç yanaklarını kızarttı. "Ah, evet. Önemli bir şey değil." Basit sözlerimle onu incittiğimi söyleyebilirdim.

Çok yorulmuştum.

Çok uzun bir gün olmuştu.

Uzun bir hayat.

Uzun, yorucu bir hayat.

"Nüksettim, Alyssa." Parmaklarımı alnıma sürttüm.

Gözleri utançtan endişeye doğru fırladı. "Ne oldu? Ne oldu? Nasıl oldu? Ne ile?"

Sesim alçaldı ve omuz silktim. "Seninle birlikte." "Ne?"

"Geri döndüm ve dünyam yeniden sarsıldı. Geçmişime geri dönmüştüm ama bu sefer daha kötüydü çünkü kardeşim hastaydı ve ben de bir süreliğine unutmama yardımcı olması için doğrudan en yüksek mertebeme gittim. Sana gittim. Sen her zaman benim güvenli sığınağım oldun, High. Beni çevreleyen tüm saçmalıklardan kaçış yolum oldun. Ama bu ne sana ne de bana haksızlık. Temizlenmek istiyorum. Ayağa kalkabilmek ve unutmaya ihtiyaç duymamak istiyorum, bu da tekrar nüksedemeyeceğim anlamına geliyor ve bunu yapmaya devam edemeyiz. Birlikte yatmaya devam edemeyiz. Ama *sana* ihtiyacım var."

"Lo..."

"Bekle. Şunu söylememe izin verin çünkü uzun zamandır zihnimde dönüp duruyor. O zamanki çocuk olmadığımı biliyorum ama o adamın parçaları hala içimde. Ve seksin hiçbir şey ifade etmeyeceğini söylediğimizi biliyorum, ama sanırım her şey ifade ettiğini biliyoruz, bu yüzden artık yapamıyoruz. Ama sana ihtiyacım var. Arkadaşım olmana ihtiyacım var. Hayatımdaki her şey zordu. Hayatımdaki her şey beni zorladı. Sen ve Kellan hariç.

"Ve şu anda senden bunu istememin bencillik olduğunu biliyorum. Bencilce olduğunu biliyorum, çünkü kardeşimi tutmaya çalışırken beni tutacak birine ihtiyacım var, ama sana ihtiyacım var. Tekrar arkadaşım olmana ihtiyacım var, ama hepsi bu, çünkü seni tekrar incitemem. Seninle olamam ama sana ihtiyacım var. *Sana ihtiyacım var*. Geçmiş hakkında konuşmayacağız. Gelecek için endişelenmeyeceğiz. Ama sadece biz olacağız, arkadaş olacağız. Şimdi ve burada. Eğer senin için sorun yoksa? Çünkü gülmeyi özledim ve hep seninle güldüm. Konuşmayı özledim ve seninle her zaman konuşabilirdim. Seni özledim. Merak ediyorum da, tekrar arkadaş olabilir miyiz?"

Kapının pervazına yaslanmış, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ki dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Arkadaş olmayı hiç bırakmadık Logan. Sadece garip bir

zaman geçiriyorduk."

Chapter Thirty-Four

Alyssa

Logan'la aramızdaki gerginlik nihayet yatışıp yeni bir arkadaşlığa doğru yol alırken, Kellan'la Erika'nın arasındaki kayalık sular yükselmeye başladı. Bir gece geç saatlerde, kötü geçen bir doktor randevusundan sonra, ben koltuklarında oturmuş Erika'nın eczaneden almamı istediği Kellan'ın ilaçlarını hazırlarken, ikisi kavga ederek eve geldiler. İşlere yardımcı olmak için birkaç gündür onların evinde kalıyordum. Ayrıca, Kellan için itiraf etmek istediğimden daha fazla endişeleniyordum.

"Dinlemiyorsun!" Kellan sesini zorlayarak bağırdı. "Hayır, dinliyorum. Söylemeye çalıştığın şey
benimle evlenmek istiyorsun."

"Elbette seninle evlenmek istiyorum, Erika. Ama şu anda bunun bir anlamı yok. Eğer ölürsem, tüm yükler sana kalır. Tüm faturalar, tüm..."

"Umurumda
değil!"

"Benim
umurumda!"

"Neden böyle davranıyorsun?" Erika bana doğru döndü. "Alyssa, Kellan'a ne kadar mantıksız davrandığını söyler misin?"

Dudaklarım aralandı ve ben daha konuşamadan Kellan, "Kardeşini bu işe bulaştırma!" dedi. Çenemi kapattım. Eve giderdim ama tam girişte durmuş yolumu kapatıyorlardı. Ben de görünmez olmaya çalışarak kanepeye gömüldüm.

Derin bir iç çekti. "Şu anda bunun hakkında konuşmayalım. Sadece sakinleşelim. Yarın kemoterapi randevun var, ona gitmeden önce dinlenmeliyiz."

"Gelmiyorsun," dedi. "Ne?"

"Gelmeyeceğini söyledim. Son sınavından kaldın. Eskisi kadar çalışmıyorsun ve sürekli geri kalamazsın. Logan da benimle gelsin."

"Neden beni dışlıyorsun?" Erika tekrar bana doğru döndü. "Neden beni dışlıyor?!"

Ağzımı açtım ve bir kez daha Kellan benden önce konuştu. "Onu bu işe karıştırmayı bırak! Kemoterapi randevuma gelmiyorsun, tamam mı?!"

"Neden olmasın?!"

"Çünkü beni boğuyorsun!" diye bağırdı, daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle. "Beni sorularla, paketlerle, haplarla, lanet olası düğün planlarınla ve lanet olası lambalarınla boğuyorsun! Nefes alamıyorum, Erika!" Sinirle kollarını savurdu ve yan masadaki lambayı devirdi. Lamba yere düşerken oda sessizliğe gömüldü. Erika'nın yüzünden yaşlar süzülmeye başlarken Kellan'ın gözleri suçlulukla doldu.

Kellan sesini alçaltarak kız kardeşime yaklaştı. "Özür dilerim, ben sadece-"

Omuz silkti. "Biliyorum."

Logan aniden belinde bir havluyla banyodan çıktı, su damlıyordu. Saçlarından sümüksü ve yeşil renkte garip bir karışım damlıyordu ve gözleri panik içinde açılmıştı.

"Ne oluyor?!" dedi telaşla, neredeyse kendi yarattığı su yolunda kayıyordu. O kadar ciddi ama bir o kadar da gülünç görünüyordu ki üçümüz de isterik bir kahkaha atmaktan kendimizi alamadık.

"Kafanda ne var senin?" diye haykırdım.

Kahkahalarımız karşısında kafası karışmış bir halde gözlerini kıstı. "Bu ayın üçüncü pazartesi günü. Derinlemesine bakım için yumurta ve avokado maskesi." Daha çok güldük ve daha önce öfke ve kafa karışıklığıyla dolu olan oda yerini aile ve kahkahalara bıraktı.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Kellan, Erika'nın yanağını hafifçe öperek şöyle dedi.

"O da ne?"

"Bir müzik dans molası."

"Müzik dansı molası nedir?" Logan ve ben hep bir ağızdan söyledik.

İkisi de bizi görmezden geldi. "Kellan, hayır. Uzun bir gün oldu," diye karşı çıktı Erika. "Ve dediğin gibi, ders çalışmam gerekiyor..."

"Hayır. Oluyor. Müzik dans molası." "Ama,"

diye inledi.

"Ben kanserim," dedi.

Ağzı açık kaldı ve adamın koluna bir şaplak attı. "Az önce bana kanser kartını mı oynadın?"

Gülümsemesi büyüdü. "Ben yaptım."

Erika'nın ona bağırmasını, sözlerinin onu nasıl incittiğini söylemesini bekledim ama onun yerine gülümsedi. Sadece kendilerinin anlayabileceği bakışlar attılar ve Erika bir kez başını salladı. "Tamam. Bir şarkı. Bir, Kellan."

Onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim.

"Bir şarkı!" "Bizim şarkımız," diye emretti.

Odadan aceleyle çıktı ve beni şaşkın, Logan'ı da sümüklü bir halde orada bıraktı. Sonra elinde iki konga davulu ve iki yağmur çubuğuyla çıkıp birini bana, diğerini Logan'a verdi.

"Neler oluyor?" Logan sordu. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Erika Logan'a sanki tam bir maymunmuş gibi baktı. Sopayı onun elinden aldı ve yağmur sesi çıkararak ters çevirdi. Sonra da ona geri verdi.

"Duh, Lo," diye alay

ettim. Beni tersledi.

Kelebekler oluştu. Bu

yeni bir şey değildi.

Kellan konga davullarının önüne oturdu ve onları çalmaya başladı. Şarkının ritmini anlamam bir saniye sürdü ama kafamda oturduğunda kalbim eridi.

Kız kardeşimin ve Kellan'ın sahip olduğu türden bir aşk. Ingrid Michaelson'ın "The Way I Am" şarkısını çalıyordu.

Onların şarkısı.

Erika gülümseyerek ileri geri sallanırken Kellan ona ilk kıtayı söyledi. Logan ve ben yağmur çubuklarını ekledik ve Kellan congaya vururken ikisi de Erika ile dans etmeye başladı.

Erika ikinci dizeyi söyledi ve şarkının sözleri dilinden dökülürken Kellan'la aralarındaki aşk evi ışıkla doldurdu. Acı ne olursa olsun birbirini sevmekle ilgili sözler, hayatın alevleri arasında yürürken bile birbirinin yanında olmakla ilgili sözler.

Çok güzeldi.

Sözleri olmayan uzun müzikal ana geldiğimizde Logan hem Erika'nın hem de benim ellerimi tuttu ve hala havlusunu giymiş, saçlarından yeşil yapışkan damlarken bizi döndürdü. Sonra Erika son kıtayı, herkesin gözlerini yaşartan kıtayı söylemeye başladığında salon sessizleşti. Saçları döküldüğünde onu sevmekle ilgili sözleri söylerken parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve alnını Kellan'ın dudaklarına yasladı. Kellan onu nazikçe öptü ve şarkı sözlerini birlikte, tek bir ağızdan söylemeyi bitirdiler.

Duyulan son ses Logan'ın yağmur çubuğunun sesinin kesilmesiydi. "Vay canına," dedi elini ağzının üzerine kapatarak,

kardeşine ve Erika'ya bakıyordu. "İkiniz de mükemmelsiniz."

Erika Kellan'a bakmadan önce hafifçe güldü. "Seninle evlenmek istemiyorum."

İç çekti. "Evet biliyorsun."

"Hayır. Şey, evet, istiyorum. Ama sen iyileşene kadar değil. Sağlıklı olana kadar olmaz. Bekleyeceğiz. Kanserin kıçını tekmeleyeceğiz. Sonra da benimle evlenirsin."

Onu kendine doğru çekti ve sertçe öptü. "Seninle evleneceğim."

"Tabii ki öylesin."

"Aman Tanrım. Bir oda bul," diye inledi Logan gözlerini devirerek. "Gidip saçımdaki bu pisliği yıkayacağım."

"Konu açılmışken..." Kellan boğazını temizledi ve gözlerini kıstı. "Benim için bir şey yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

***

Logan başını tiksintiyle ileri geri salladı. "Bu berbat bir fikir."

"Logan ve ben ilk kez bir konuda hemfikiriz," dedi Erika, ellerini şaşkınlıkla havaya kaldırarak.

"Ben sadece devam et derim." Dördümüz banyoda sıkışmıştık, elimde bir çift saç kesme makinesi vardı.

"Teşekkür ederim, Alyssa! Sonunda benim tarafımda biri var. Ayrıca, bebeğim," Kellan kocaman bir sırıtışla Erika'ya döndü. "Şu anda bir sürü insan kafasını tıraş ediyor."

"Haksız da sayılmaz," diye kabul etti Logan. "Hollywood'da insanlar böyle yapıyor. Yeni trend tıraşlı kafalar."

"O zaman sen de kendininkini tıraş et," diye meydan okudu Erika, makası elimden aldı ve Logan'a uzattı.

Gözleri dehşetle açıldı ve bir parmağını ona doğru kaldırdı. "Konuşmana dikkat et."

"Ama Logan haklı. Bir sürü ünlü rol için kafalarını kazıttı," diye açıklamaya çalıştı Kellan panik içindeki nişanlısına.

"Birkaç isim söyle."

"Bryan Cranston!" Dedim. "*Breaking Bad için.*" "Joseph Gordon-Levitt *50/50*'de oynadı!" Logan araya girdi.

"Özür dilerim, kafalarını kazıttıklarında ölümcül hastaları oynayan aktörlerin isimlerini veremez miyiz?" Erika rica etti. Yeterince makul.

"The Rock!"

"Hugh Jackman!"

"Matt Damon!"

"Jake Gyllenhaal-iki kez," diye haykırdı Logan.

"Gerçekten mi?" Kellan sordu. "İki kez mi?"

"*Jarhead* ve *End of Watch.*"

"Kellan başını sallayarak yumruğunu uzattı ve Logan da yumruğunu vurdu.

"Tam bir baş belası."

Ne ezikler.

"Siz çocuklar." Dik durdum ve makasları açtım. "Vakit geldi."

Erika nefesini tuttu ve gözlerini kapattı. "Tamam. Yap şunu!" "Yap şunu!" Kellan haykırdı.

"Yap şunu! Yap şunu!" Logan bağırdı. Ben de yaptım.

Chapter Thirty-Five

Logan

"Burada ne işin var?" Alyssa ön kapısını açıp beni yepyeni bir kapı ve bir alet çantasıyla karşısında bulunca sordu.

"Evinize geldiğim birkaç seferde yapılması gereken bazı işler olduğunu fark etmeden edemedim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gülümsedi. "Bu ev mükemmelliğin tanımı."

Kaşlarımı kaldırdım, verandanın korkuluğuna doğru yürüdüm ve korkuluğu yukarı doğru çektim, verandanın basamaklarına hiçbir şeyin sabitlenmediğini gördüm. Kıkırdadı. "Tamam, yani mükemmel değil. Düzeltmek de senin işin değil." Alt dudağını ısırdı. "Alet kemeri mi takıyorsun?"

"Kesinlikle bir alet kemeri takıyorum, bu da tamir etmeyi benim işim haline getiriyor. Bu yüzden lütfen kenara çekilip banyonuza bir kapı takmama izin verirseniz harika olur." Sonraki altı saatimi onun evinde bir şeyleri tamir ederek geçirdim ve o da birkaç şeyi yerine oturtmama yardım etti. Yaptığım son şey çatısına tırmanmak ve birkaç noktayı yamamaya çalışmak oldu.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Alyssa bana doğru bağırdı. Çatıya tırmanmayı reddetti, çünkü reklam panosunun aksine, koruma korkuluğu yoktu.

"Elbette ne yaptığımı biliyorum," diye bağırdım.

"Ama nasıl?"

Ona döndüm ve sinsice gülümsedim. "Bir keresinde çatı üzerine bir belgesel izlemiştim."

Gözleri yuvalarından fırladı ve ellerini ileri geri salladı. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Eğil, Logan Francis Silverstone.

Şimdi! İzlemek a belgesel yok değil yapmak sen bir profesyonel."

"Hayır, ama alet kemerinde var!" "Logan."

"Alyssa."

"Lo."

"Yüksek."

"Hemen aşağı in. Gel biraz su getir. Sadece... Çatıyı kontrol etmesi için birini tutacağım, tamam mı? O zaman tamir etmek zorunda hissetmezsin."

Kıkırdadım ve merdivenden inmeye başladım. "Güzel. Çünkü ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Ayaklarım yere değdiğinde beni sertçe itti ve gözlerini kıstı. "Bir daha asla böyle bir aptallık yapma. Tamam mı?"

"Tamam."

"Pinky?" diye sordu.

Serçe parmağımı onunkine dolayarak onu kendime çektim. Küçük bir dokunuşla kalbim hızla çarpmaya başladı ve ağzıma bakarken titreyen dudaklarını inceledim. "Pinky."

Birbirimize yakın duruyorduk, her geçen an bir şekilde daha da yakınlaşıyorduk. Dudaklarının hafifçe benimkilere dokunduğunu hissettim ama öpüşmüyorduk. Sadece bir şekilde iki kişiyi tek bir kişiye dönüştürüyor, birbirimizin nefeslerini içimize çekiyorduk.

"Lo?" diye fısıldadı, havası tenime değiyordu. "Evet?"

"Artık bu kadar yakın durmamalıyız."

"Tamam."

Bir kez başını salladı ve geri çekildi. "Tamam." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bana sıkı bir sırıtış attı. "Gidip biraz su ya da başka bir şey almalısın. Deli gibi çalışıyorsun. Ben biraz nefes almak için odama gidiyorum, ya da beş dakika."

Kabul ettim ve bir bardak su almak için mutfağa yöneldim. Acaba benim ona hissettiklerimi o da bana hissediyor muydu?

ne zaman yanımda dursa. Acaba o da benim kadar özlem duygusuyla savaşmak zorunda mıydı?

Buzdolabını açtığımda, sahip olduğu tüm taze yiyecekleri görünce durakladım. "Az önce market alışverişine mi çıktın?" Yatak odasına doğru bağırdım.

"Evet, dün gittim."

Sebzelere ve pişmemiş sosislere bakarken zihnim hızla çalışmaya başladı. Dolaplarını açıp baktım. "Hızlıca bir şeyler hazırlamamın sakıncası var mı?"

"Hayır. Devam et. Her şey kapılabilir."

Harika.

Eşyaları karıştırmaya, tencere ve tavaları kapmaya başladım. Birkaç dakika içinde ocağında tavuk suyu ısınmaya başladı ve ben de mantar ve taze sarımsak doğramaya başladım.

"Söylemeliyim ki, çok hızlı bir şey yapmak istediğini söylediğinde, Hot Pocket gibi bir şeyi kastettiğini düşünmüştüm." Alyssa gülümsedi.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, ocağın başında durmuş tavada sosis kızartıyordum. "Jacob bana restoranında bir iş teklif etti. Ama işi bana vermeden önce üç yemeği mükemmelleştirmem için beni zorluyor. Ve bu konuda tam bir pislik gibi davranıyor, ona getirdiğim her şeyi geri çeviriyor. Bu yüzden eğer sorun olmazsa yemeklerin bir kısmını senin üzerinde deneyecektim."

Gözleri zevkle irileşti. "Aman Tanrım, uzun zamandır Logan yemeği yememiştim. Memnuniyetle senin kobayın olurum. Ne yapıyoruz?"

"Risotto," diye cevap

verdim. "Bu biraz zaman

almaz mı?" "Evet."

Göz ucuyla onu izlediğimi bilmiyordu ama gülümsedi. Ben de onun gülümsediğini bilerek gülümsedim.

Ben ocağın başında durmuş et suyuyla pirinci karıştırırken rastgele şeylerden konuştuk. "Demek bir piyano bar açmayı düşünüyorsun?"

"Evet, ciddi ciddi düşünüyorum. Çocukken bunun hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"LoAly?"

"*AlyLo,*" diye düzeltti sırıtarak. "Evet. Yani, aramızdaki ilişkiyi düşününce böyle bir isim koymazdım ama bilemiyorum. Bu sadece bir rüya. Hepsi bu."

"Gerçeğe dönüştürmeniz gereken güzel bir rüya."

Omuz silkti, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını onların üzerine koydu. "Belki. Göreceğiz bakalım. Arkadaşım Dan bana işe yarayabilecek birkaç farklı mülk gösterdi. Binalara falan bakmak için çok erken olduğunu biliyorum ama eğlenceli oluyor. Mekânları görmek rüyayı biraz daha yakınlaştırıyor."

Risotto piştikten sonra tabağa koydum ve Alyssa'nın önüne koydum. Kulaktan kulağa sırıttı ve ellerini deli gibi çırptı. "Aman Tanrım, oluyor! Seni özlediğimi biliyorum Logan. Ama sanırım yemeğini daha çok özledim."

"Yeterince adil. Şimdi al." Ona bir kaşık uzattım. "Ye bakalım."

Çabucak içine daldı ve dudaklarıyla buluşup çiğnemeye başladığında kaşlarını çattı.

"Ne var? Ne oldu?" Sesimi yükselterek sordum. "Hiçbir şey, sadece... şaşırtıcı değil mi?"

"Ne var? Bu yemekte yanlış bir şey yok."

Dudakları aralandı ve başını salladı. "Evet var."

"Hayır, yok. Bak. Sosis kusursuz pişmiş. Mantarlar mükemmel kavrulmuş. Baharatların mükemmel karışımı, olağanüstü. Bu acayip mükemmel bir yemek."

Kaşlarını çattı ve omuzlarını silkti. "Yani, sorun değil. Ne olduğu için."

Öfkelendim. *Ne için?* Alyssa çok sinirliydi. "Bu yemekte yanlış bir şey yok."

"Var."

"Hayır, yok."

"Bu," alt dudağını ısırdı, elleriyle ileri geri bir hareket yaptı ve bir kez daha omuz silkti.

"Tatsız."

"*Tatsız* mı?!"

"Tatsız."

"Sen sadece," derin bir nefes aldım ve sertçe nefes verdim. "Az önce yemeğime tatsız mı dedin?"

"Ben yaptım. Çünkü öyle."

Ellerimi masanın kenarına koydum ve son derece sinirli bir şekilde ona doğru eğildim. "Çocukluğumdan beri yemek yapıyorum. Aşçılık okulu boyunca üç yıl boyunca bu yemeği pişirdim. Bu yemeği uykumda bile yapabilirim ve tadı başkana yedirebileceğim bir şey gibi olur. Benim yemeğim yavan değil. Benim yemeğim lezzetli ve tatlıdır. Ve sen sadece delisin!" Bağırdım.

"Neden bağırıyorsun?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum!"

Güldü ve bende onu öpme isteği uyandırdı. "Logan... Yemeği dene."

Kaşığı elinden aldım. Tabağın içine dalarak sıcak risottoyu ağzıma attım. Dudaklarıma değdiği anda tabağına geri tükürdüm. "Aman Tanrım, tadı göt gibi."

Özür dilercesine başını salladı. "Tatsız olduğunu söylediğimde kibarlık ediyordum."

Omuzlarım çöktü ve yere yığıldım. "Yemek yapmayı nasıl beceremememeye başladım? İyi olduğum tek şey buydu."

"Yemek yapmakta kötü değilsin. Muhtemelen tutkunu kaybetmişsindir. Merak etme, onu bulabiliriz. Yarın tekrar gelirsen, başka bir şey pişirmene yardım ederim. Jacob'ın asla reddedemeyeceği üç yemeği mükemmelleştirene kadar denemeye devam edeceğiz."

"Bunu benim için yapar mısın?" "Tabii ki yaparım."

O gece uyumadık, iğrenç risotto yedik ve birbirimizle mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladık. Sonraki iki hafta boyunca, onun evine gittim ve

Cennet gibi tadı olan üç yemek bulana kadar pişirdik, pişirdik. Onun yanında olmak iyi hissettirdi, özgür hissettirdi. Konuştuk, güldük ve ortalığı dağıttık. Yıllar önce tek yaptığımızın birbirimize gülmek olduğu zamanlardaki gibi hissettim. Alyssa yemeklerimin her birini mükemmelleştirmem için bana koçluk yaptı ve ona çok minnettardım.

Son çikolatalı keki önüne koydum ve daha dudaklarına değmeden inledi. "Daha tadına bile bakmadan pastam için mi inliyorsun?" diye sordum.

"Daha tadına bile bakmadan pastan için inlediğim kesin." Ağzını açtı, ben de bir çatal aldım, biraz kek aldım ve ağzına koydum. Çiğnemeye başladığında daha yüksek sesle inledi. "*Aman Tanrım, Logan.*"

Gururla gülümsedim. "Bunu duyduğum her sefer için bir dolarım olsaydı."

"Ne doların ne de sentin olur," diye alay etti. "Hayır, cidden bunu denemelisin" dedi ama bana bir çatal getirmek yerine elini pastanın içine daldırdı ve yüzüme doğru itti. "Güzel değil mi?" Ben gözlerimdeki, burnumdaki ve ağzımdaki çikolatayı silerken o beş yaşında bir çocuk gibi kıkırdadı.

"Oh, evet. Bu çok iyi. Eminim daha fazlasını istiyorsundur" dedim. Tam atılacakken kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Boştaki elimle keki aldım ve ağzına soktum. Ciyakladı.

"Logan! Sana inanamıyorum," diye güldü ve çenesini çeneme sürterek saat beş yönündeki hafif gölgemi daha da derinleştirdi. "Saçımda!"

"Burun deliklerimde!" Elimden geldiğince yüzümden silkeleyerek cevap verdim ve kahkahalarının sesine güldüm.

O an geçene kadar bir süre kıs kıs gülmeye devam ettik. Elim hala ona sarılıydı ve seslerimiz kesildiğinde kalp atışlarımız arttı.

Sana aşık oluyorum.

Alyssa'yı onca yıl özlediğim için zihnim o kadar doluydu ki, onu neden özlemem gerektiğini neredeyse unutuyordum. *Çünkü*

Beni sevmek tehlikeli. Konuyu değiştir.

Onu tuttuğum yerden bırakarak geriye doğru bir adım attım. "Alyssa." "Öyle mi?"

"Yatak odanızda bir gitarınız var, çalıyor musunuz?"

Ellerini ileri geri salladı. "Sayılır. Yaratıcılığımı korumama yardımcı oluyor. Bu konuda iyiyim ama piyanoda olduğum kadar iyi değilim."

"Kellan çalamıyor. Elleri titriyor ve bazen kendi sözlerini unutuyor. Bunun onu yiyip bitirdiğini söyleyebilirim."

Kaşlarını çattı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim. Sevdiğin şeyi yapamamak."

"Evet. Merak ediyordum, çalma konusunda iyi olmadığını söylediğini biliyorum ama bana öğretebilir misin? Onun için çalabilmem için bana öğretebileceğin her şeyi öğretebilir misin?"

"İşte yine oldu." Küçük bir iç çekti. "Orada ne var?"

"Eskiden sevdiğim çocuğun küçük bir görüntüsü."

Chapter Thirty-Six

Logan

Ertesi hafta, Jacob'ın restoranında son yemek sınavım için otururken Alyssa'yı da yanımda getirdim. Yemeğin arkasındaki ilham kaynağımın o olduğunu görünce, Jacob bana defolup gitmemi ve yeni bir iş bulmamı söylerken yanımda oturan kişinin o olması doğru geldi. Ahududu-biberiye soslu Çıtır Çıtır Kızarmış Ördek, zeytinyağı ve baharatlarla süslenmiş kavrulmuş parmak patates ve sarımsaklı Brüksel lahanası.

Jacob'ın çiğnerken aynı sıradan yüz ifadesini takınmasını izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Alyssa'nın ayağı yanımda gergin bir şekilde tıkırdıyor ve gömleğinin yakasını çiğniyordu, bu da beni gülümsetiyordu. Ördeğin Jacob'ın standartlarına uymaması konusunda kimin daha çok endişelendiğini bilmiyordum: Alyssa mı, ben mi?

"Ördeği sosun içine batırmalısın!" Alyssa gömleğini çiğnemeye geri dönmeden önce söze karıştı. "Oh! Ve Brüksel lahanası. Brüksel lahanalarını da ahududu sosuna batırın!"

Kadının dediğini yaptı ve ben izlerken içim burkuldu. Çatalını yere bıraktı, kabine geri oturdu ve dudaklarını küçük bir gülümseme süsledi. "Beni yandan becer, bu iyi."

Kendime biraz güvenim geldi. "Öyle mi?"

"Hayır. Çok iyi. Dünyanın dışında, şimdiye kadar yediğim en iyi şey gibi." Ağzına daha fazla kaşıklamaya devam etti. "Vay anasını. Bu yemeğe her ne yaptıysan, işe geldiğin her gün benim menüme de yapmanı istiyorum."

"Yani... İşi aldım mı?"

"Böyle pişirmeye devam edersen bütün restoranı alabilirsin," diye güldü. Sonra ciddileşti ve parmağıyla beni işaret etti. "Bu bir şakaydı. Restoran satılık değil."

Güldüm. "İş şimdilik yeterince iyi."

Gurur içimi doldurdu ve neredeyse patlayacaktım. Alyssa sağıma soluma bakarken ellerini bana doğru uzattı. "Biliyordum!" diye fısıldadı kulağıma. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Şeftali şampuanını içime çektim.

"Pekala çocuklar, ayrılın. Bu gece dışarı çıkın ve kutlayın. Logan, pazartesi başlıyorsun."

Hepimiz ayağa kalktık ve Jacob el sıkışmak istedi ama ben onu kucakladım ve alnından öpmeden önce kendi etrafında döndürdüm. "Teşekkürler, Jacob."

"Ne zaman istersen, dostum."

Alyssa ve ben gitmeye hazırlanırken durakladım. "Evet, Jacob, bekle." Elimi arka cebime attım ve saç maskemin tarifinin yazılı olduğu kâğıdı çıkardım.

Kıs kıs güldü. "Ben sana işi verene kadar bana tarifini vermeyecek miydin?"

"Siz bana işi verene kadar bekletiyor olmam küçük bir olasılık olabilirdi."

Gururla başını salladı. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

***

Alyssa ve ben gecenin geri kalanında şehirde kaldık ve ilk resmi şeflik işimi almamı kutladık. Ucuz bir lokantada önümüze yığılmış hamburger ve patates kızartmalarıyla, hastalanmadan en çok kimin yiyebileceği savaşına girdik.

İlk defa yeniden mutlu olduğumu hissettim.

Ama bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Çünkü yükseklerden sonra her zaman, *her zaman,* düşükler gelir.

Arkamdan "Sen de mi burada yiyorsun oğlum?" sesi duyuldu ve çenem sıkıştı. Döndüğümde babamın bir pislik gibi bana gülümsediğini gördüm. Kolunu bir kıza dolamıştı ve kızla göz göze geldiğimde bakışlarındaki korkuyu gördüm. Zihnim o gözleri ilk gördüğüm geceye geri döndü.

"Gözlerinin ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Konuyu değiştirerek sordum. Yavaşça boynunu öpmeye başladım ve onun yumuşak iniltilerini dinledim.

"Onlar sadece yeşil."

Yanılmıştı. Eşsiz bir seladon tonuydular, biraz gri ve biraz da yeşil barındırıyorlardı. "Birkaç yıl önce Çin ve Kore çömlekçiliği üzerine bir belgesel izliyordum. Gözleriniz çömlek yapımında kullandıkları sır renginde."

"Hey," diye sertçe yutkundum ve bakışlarımı Sadie'den ayırdım. "Ne oldu?"

"Ne oldu?" diye yineledi. "Sanki beni son gördüğünde kavga çıkarmaya çalışmamışsın gibi ne var diyorsun."

Alyssa çantasını ona yakın tutuyordu ve bakışlarındaki paniği görebiliyordum. Dehşete kapılmıştı, tıpkı Sadie gibi. Çoğu kadının babamın yanındayken göründüğü gibi. "Bakın, bela istemiyorum," dedim sesimi alçaltarak.

"Oh, şimdi de ben mi sorun oldum?" diye kıs kıs güldü, yüksek sesle konuşuyordu çünkü herkesin etkileşimimizi fark etmesini istiyordu. O böyle biriydi, gösteriş meraklısıydı. Ben otururken bana yaklaştı ve birkaç santim üstümde durdu. "Seni ve anneni yıllar önce yanına alan kişiyi unutma Logan," diye hırladı, biraz da tehdit eder gibi. Gözlerinde nefretle birkaç saniye bana baktıktan sonra sırıttı ve sırtımı sıvazladı. "Sadece seninle dalga geçiyorum, dostum. Oturabilir miyiz? Size katılabilir miyiz?" Yanındaki kabine kaymadan önce bir cevap beklemedi.

Alyssa.

Alyssa gerildi ve ağlamasına saniyeler kalmış gibi göründü. Elini elime aldım, parmaklarını hafifçe sıktım ve onu kendime doğru çektim.

Orayı terk etmek ve Alyssa'yı eve götürmek istedim. Babamın kadınların korkudan tüylerini diken diken etmesinden nefret ediyordum.

"Bu benim kızım Sadie," diyerek elini Sadie'nin beline sıkıca sardı ve onu kendine doğru çekti.

Sinirlendiğimi hissederek yüzümü buruşturdum ama bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Elimi tokalaşmak için Sadie'ye uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye teklif ettim. Elini uzatmadı ve göz temasını kesti.

Ricky onun yerine konuştu. "Hayır, hayır, hayır. Dokunmak yok." Sesi, annemle konuşurken her zamanki tehditkâr tavrıyla sırılsıklamdı. Büyük ve güçlü bir penis olmasının bir anlamı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden kendini güçlü hissetmenin bir yolu olarak kadınları küçümsüyordu.

Bu onu bana zayıf gösterdi.

"Sadie başka erkekler tarafından dokunulmaktan pek hoşlanmıyor, değil mi Sadie?" Babam söyledi.

Cevap vermedi, çünkü ona izin vermedi. Eğer o gece onunla konuşmamış olsaydım, onu lokantada gördüğümden beri tek kelime etmediğini görünce dilsiz olduğunu düşünecektim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Ricky?" Gittikçe daha da sinirlenerek ona sordum.

Ellerini savunmak için havaya kaldırdı. "Dur bakalım yabancı. Sadece merhaba demek istemiştim." Cep telefonu çaldı ve Sadie'ye baktı. "Buna bakmalıyım. Kımıldama." Ayağa kalktı ve telefona bakmak için dışarı çıktı.

Bakışlarım Sadie'ye kaydı. "Onunla ne halt ediyorsun? Bahsettiğin erkek arkadaşın bu mu?"

"Bilmiyordum..." sesi titriyordu. "Onu terk etmeye çalıştıktan sonra seni tren istasyonunda gördüm ve sana söylemek istedim. Ama bunun sadece daha fazla sorun yaratacağını biliyordum. Onu terk etmek istiyorum ama ne zaman denesem beni bulmaları için birilerini gönderiyor.

Yapamıyorum..."

"Canını yakıyor mu?" diye sordum. Bakışları yere düştü.

Arka cebimi karıştırdım ve cüzdanımı çıkarıp para bulmaya çalıştım. "Al. Al bunu. En yakın otobüse bin ve ondan uzaklaş."

Alyssa'nın gözleri benimkileri inceledi ama neler olduğunu sormadı. Tüm bu süre boyunca eli rahatlamak için bacağımın üzerindeydi.

"Gidemem. Yapamam," dedi Sadie, gözleri yaşararak.

"Neden?"

"Hamileyim," diye fısıldadı. "Hamileyim ve kaçacak hiçbir yerim ve kimsem yok. Beni ailemden uzaklaştırdı. Tüm ilişkilerimi mahvetti. Ve şimdi sahip olduğum tek şey o."

"Sadie, beni dinle. Çocuğun için yapabileceğin en iyi şey bir otobüse binmek ve asla arkana bakmamak. O adamdan çocuk sahibi olmak istemezsin. Ben de o çocuk oldum. İnan bana, sonu iyi olmuyor."

Hafifçe titreyerek yere baktı. "Tamam," diye fısıldadı. Alyssa'nın kafası karışmış gibiydi ama numarasını bir peçeteye karaladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ya da Logan'ı arayabilirsin. İkimizin de numarasını yazdım."

Sadie gözlerindeki yaşları sildi. "Neden bu kadar iyi davranıyorsunuz? İkiniz de beni tanımıyorsunuz bile."

"Ne? Tabii ki seni tanıyorum. Bana İspanyolca öğrettin," diye şaka yaparak gerginliği azaltmaya çalıştım. Bana küçük bir gülümseme verdi ve parayı aldı. "Mutfağın arka kapısından çık. İstersen seni götürebilirim."

Ayağa kalktım, elini tuttum ve onu arka tarafa doğru yürütmeye başladım. Benden çekildiğini hissedene kadar neredeyse başarmıştık.

"'Kıpırdama' senin için ne anlama geliyor, kadın?" Babam ona doğru tısladı. Kolu kadının beline dolandı ve onu o kadar sıktı ki gözlerindeki acı dolu ifadeyi gördüm. "Gitme zamanı."

Sadie yalvaran gözlerle bana baktı, ben de bir adım öne çıktım. "Gitmek istediğini sanmıyorum."

"Affedersiniz?" diye sordu. Parmaklarını Sadie'nin saçlarında gezdirdi ve onu daha da yakınına, sıkıca çekti. "Benimle gelmek istemiyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi. Babam devam etti. "Senin için çok şey yaptım Sadie ve sen bana karşılığını böyle mi ödüyorsun? Seni seviyorum. Bunu bilmiyor musun?" Eğildi ve onu öptü, tıpkı annemi kontrol yalanlarıyla beslerken öptüğü gibi. O da onu öptü, tıpkı annemin onu öptüğü gibi. O anda Sadie'nin gitmeyeceğini anladım. Onun ağına çok fazla takılmıştı.

"Sonra görüşürüz Logan," dedi bana. Kulağa mutlu bir buluşmadan çok bir tehdit gibi geliyordu.

Yine de şok olmamıştım. Babam mutluluk hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama felaketler konusunda profesyoneldi.

Gittiklerinde kendimi iğrenmiş hissettim. Bileğimdeki bandı şaklatarak sessiz kaldım. Alyssa bana doğru yürüdü. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım.

"İstersen hava almak için dışarı çıkabiliriz."

"Evet, tamam." Yine de havadan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Babamın ortadan kaybolmasına, yolunun kesiştiği herkesin sonunda zincirlerinden kurtulmasına ihtiyacım vardı.

Chapter Thirty-Seven

Alyssa

Logan'la birlikte dışarı çıkarken yumruklarını sıkmış, babasının kızgınlığı yüzünden kızarmıştı. Logan ve Sadie'nin geçmişini bilmiyordum ama olması gerektiği gibi onun iyiliğinden korktuğunu biliyordum. Logan'ın babasının yanında olmak korkutucuydu. Onun zincirlerinden kaçamayan Sadie'nin yerinde olmayı hayal bile edemezdim.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Ellerini boynunun arkasına koydu ve otoparkın etrafında volta atmaya başladı. Geniş arsaya park edilmiş arabalar vardı ve insanlar dışarıda güzel havada sosyalleşip gülerken Logan tam tersini yapıyordu. Kendisine musallat olmayı seven iblislerle uğraşıyordu. *Bir molayı hak etmişti.*

Binanın kenarına yaslandım ve sakinleşmesini bekledim. Ayakkabısıyla uzun çimenleri ileri geri tekmeledi.

"Kullanmayı düşünüyor musun?" Ben sordum.

"Evet," diye mırıldandı, gözlerini kapadı ve daireler çizerek yürümeye başladı.

Zavallı adam.

"Bu anı ne daha iyi hale getirirdi biliyor musun?" Sol ayağımı binanın kenarına dayarken ellerimi kalçalarıma koyarak sordum.

"O da ne?"

"Seni gerçekten daha iyi hissettirmek için ne yapmalıyız biliyor musun?"

"Uh, hayır. Ama sanırım bir fikriniz var?"

"Oh yap I hiç!" I kilitli gözler ile Onu. "Are Dinliyor musun?"

"Evet."

"Hayır, demek istediğim, *gerçekten* dinliyor musun?"

Güldü. *Güzeldi.* Güldüğü için çok mutluydum. Ben de güldüm çünkü çok yakışıklıydı. Güldüm çünkü tekrar arkadaşım olmuştu. Güldüm çünkü kalbim bunun benim için asla yeterince iyi olmayacağını biliyordu.

"Evet, dinliyorum."

Dik durdum, göğsümü dışarı çıkardım ve "Karaoke" dedim. "Tanrım, hayır."

"Ne var? Hadi ama! Gençken karaokeye gittiğimiz zamanı hatırlamıyor musun?! Michael Jackson'ın Billy Jean şarkısını leğen kemiklerini hoplatarak söylemiştin." Onun geçmişteki kalça hareketlerini canlandırdım.

Kıs kıs güldü. "Evet. Ayrıca leğen kemiğiyle sevişirken kafamın iyi olduğunu da hatırlıyorum."

Yüzüm şok içinde düştü. "Ne? Bunu yaptığında kafan mı iyiydi?"

"Evet, yoksa karaoke yapmayı asla kabul etmezdim, inan bana."

"Michael Jackson ve Justin Bieber koleksiyonları için heyecanlandığını sanmıştım. Her neyse. Bugün O'Reilly's Bar'da karaoke yapacağız."

"Asla olmaz."

Ellerini ellerime alarak başımı salladım. "Evet, öyle."

"Alyssa. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığın için minnettarım ama cidden buna gerek yok. Artık daha iyiyim. Sen beni daha iyi yaptın. Ayrıca, bir daha karaoke yapmamın imkanı yok."

Chapter Thirty-Eight

Logan

Yine karaoke yapıyordum.

Alyssa bir şekilde beni O'Reilly's Bar'da sahneye çekmeyi başardı ve elime bir mikrofon tutuşturdu. Düet yapacağımıza söz vermişti, böylece tek başıma sahne almayacaktım ama yine de midemdeki gerginliği hissedebiliyordum. Rihanna ve Eminem'den "Love The Way You Lie" şarkısını seçti.

"Sözlerini biliyor musun?" diye sordu bana. "Arabamda giderken sürekli söylüyorum, o yüzden sözleri ezbere biliyorum."

"Ekrandan takip edebilirim."

Kocaman gülümsedi. Ben de daha

çok gülümsedim.

Benim en büyük High'ım.

Müzik çalmaya ve ilk sözler ekrana gelmeye başladığında, ne Alyssa'dan ne de benden hiç ses gelmedi. Bardaki insanlar bize şarkı söylememiz için bağırmaya başladılar ama ikimizden de ses çıkmadı.

DJ parçayı kapattı ve bize doğru işaret etti. "Şarkı söylemek için ağzınızı açmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Şaşkınlıkla Alyssa'ya baktım. "Neden şarkı söylemiyordun? Rihanna'nın parçası olduğu yazıyordu."

"Oh. Onun bölümünü söylemiyorum. Eminem'in rap yaptığı kısımları seviyorum." "Ne?" Ona yaklaşarak tısladım. "Ben şarkı söylemiyorum

Rihanna'nın

parçası."

"Neden

olmasın?"

"Çünkü ben bir piliç değilim."

"Ama senin o güzel tiz sesin var Lo. Bence senden çok güzel bir Rihanna olur," diye alay etti.

"Bir kez tekrar oynatıyorum, millet. Ya şimdi ya da asla" dedi DJ.

"Bunu yapmayacağım High," dedim burun buruna, göğsümüzü g e r e g e r e dururken.

"Oh, yapıyorsun."

"Hayır."

"Evet."

Başımı salladım.

"Hayır." O da başını

salladı. "Evet."

"Alyssa."

"Logan."

"Yüksek."

"Lo."

Giriş müziği başladı ve başımı sağa sola sallayarak bunu yapmamın mümkün olmadığını söyledim, ama Rihanna'nın bölümü geldiğinde mikrofon dudaklarıma yükseldi ve şarkının kadın bölümünü söylemeye başladım; yüksek perdeden, lanet olası bir sesle.

Alyssa kontrol edemediği kıkırdamalarını kendine saklamak için ağzını kapattı. Seyirciye dönüp kadınsı tarafımı tamamen kucaklamadan önce ona öldürmek için bir bakış attım. Oldukça iyi olduğumu düşünüyordum. Performansımızı sihirli kılacak kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Ama sonra bir şey oldu.

Eminem'in dizesi geldi ve Alyssa daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüştü. DJ'in beyzbol şapkasını çaldı, kafasına ters taktı ve sahnede ileri geri yürümeye başladı, seyirciyi performansa dahil etti, rap yaparken ellerini ileri geri sallamalarını sağladı.

Alyssa Marie Walters, Eminem'e rap yapıyordu. Ve inanılmazdı. Her şeyini ortaya koydu, el hareketleri, yüz ifadeleri, her şeyini verdi. O anda çok vahşi ve güzeldi. Bedava.

Nakarat geldiğinde bana baktı ve ben tekrar şarkı söylemeye başladım, tiz ve berbat.

Sonra, her kelimeyi çivileyerek tekrar çaldı.

Rap yapması gereken en zor mısra olan son mısraya geldiğinde derin bir nefes aldı. Gözlerini bana kilitledi ve başlamadan önce gömleğinin yakasını dudaklarının arasına aldı. Bir kez başını salladı. Ben de bir kez başımı salladım. Yakasını bıraktı ve son mısrayı doğrudan bana doğru söylemeye başladı.

Ve çok seksiydi.

Vücudu ileri geri sallandı, kelimelere dönüştü ve kelimeler onu içine çekti ve bitirdiğinde mikrofonu bıraktı, kalabalık çılgına döndü ve ben de ona son Rihanna nakaratını söyledim.

Bitirdiğimizde gülmeden duramadık. Birbirimize sımsıkı sarıldık, seyirciler bizi alkışladı ve bir tekrar için yalvardı.

Birkaç kutlama içkisi için barın arka tarafındaki bir kabine çekilmeden önce beş şarkı daha seslendirdik.

Gecenin çoğunu burada geçirdik ve her şey hakkında sohbet ettik. Uzun zamandır gülmediğimiz kadar çok güldük. Bir süreliğine, eskiden olduğu gibi hissettik.

Onun kahkahaları benim nefesim oldu. Gülüşleri kalp atışlarım oldu.

Bir şey ya da başka bir şey hakkında uzun bir hikaye anlatırken ağzının hareketini izledim. Gerçek şu ki, dinlemeyi bıraktım. Dinlemeyi uzun zaman önce bırakmıştım, çünkü aklım başka yerdeydi.

Ona karşı hissettiklerimi tekrar anlatmak istedim. Ona bir kez daha nasıl aşık olduğumu söylemek istedim. Yabani saçlarını hala nasıl sevdiğimi ve sürekli bir şeyler geveleyen ağzını hala nasıl sevdiğimi söylemek istedim.

Ben istedim.

"Logan," diye fısıldadı, kabinin içinde donup kalmıştı. Ellerim bir şekilde sırtının alt kısmına denk gelmişti ve onu kendime doğru yaklaştırdım. Dudaklarım onun birkaç santim uzağında duruyordu.

Ağzıma. İkimizin de vücudu birbirimizin ellerinde titrerken, onun ağır nefes verişleri benim derin nefeslerime karışıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyordum ben? Dudaklarımız neden bu kadar yakındı? Neden vücutlarımız birbirine bastırılmıştı? Neden bakışlarımı ayıramıyordum? Neden en iyi arkadaşıma yeniden aşık oluyordum?

"Gerçek mi yalan mı?" diye sordum.

"Yalan."

"Gülüşüne bağımlı değilim. Gözlerin kalbimi hızlandırmıyor. Kahkahaların beni ürpertmiyor. Şeftali şampuanın beni çıldırtmıyor ve gömleğinin yakasını çiğnediğinde sana daha çok aşık olmuyorum. Çünkü aşık değilim. Sana aşık değilim."

Nefes alışları derinleşti ve nefes verişleri ağırlaştı. "Peki ya gerçek?"

"Gerçek şu ki seni istiyorum. Hayatıma geri dönmeni istiyorum, her şekilde ve daha fazlasıyla. Seni düşünmeden duramıyorum, High. Gerçeklikten kaçmak için değil, onu kucaklamak için. Sen benim kalbimsin. Sen benim ruhumsun. Seni istiyorum. Her şeyini. Ve şu anda her şeyden çok seni öpmek istiyorum."

"Lo..." Sesi titriyordu. "Hâlâ uyandığımda aklıma gelen ilk kişi sensin. Sen hala yanımda olmadığında özlediğim kişisin. Hâlâ bana doğru gelen tek şey sensin. Ve eğer dürüst olsaydım, beni öpmeni istediğimi söylerdim. Hayatım boyunca beni öpmeni istedim."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Gergin misin?" diye sordum.

"Gergin," diye yanıtladı. Omuz silktim.

Omuz silkti.

Güldüm.

Güldü.

Dudaklarımı ayırdım.

Dudaklarını ayırdı.

Eğildim.

Eğildi.

Ve dünyamı ateşe veren dünlerimi hatırladım. O kabinde uzun süre öpüştük, geçmişimizin tüm hatalarını telafi ettik ve geleceğimizin tüm hataları için birbirimizi affettik.

Çok güzeldi. Doğruydu. Bizimdi.

Ama tabii ki tüm yükseklerle birlikte, her zaman düşükler de geldi.

Alyssa'nın telefonu çaldı ve birbirimizden uzaklaştık. Telefonu açtığında bir şeylerin ters gittiğini anladım. "Ne oldu, Erika?"

Dur.

"O iyi mi?"

Dik otururken içim daraldı. "Birazdan orada oluruz. Tamam. Görüşürüz." "Ne oldu?" Telefonu kapatırken sordum.

"Ben Kellan. O hastanede. Gitmemiz gerekiyor. *Hemen*."

Chapter Thirty-Nine

Logan

"Ne oldu?" Kellan'ın hastane odasına koşarak girdim. Kellan yatağında yatıyordu, kollarına serum bağlanmıştı. "Kel, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sizi neden aradığını bilmiyorum. Yanlış bir şey yok."

"Banyoya gidiyordu ve koridorda bayıldı," dedi Erika, bir sandalyeye oturmuş, ellerini kalçalarının altına sokmuş, hafifçe ileri geri sallanıyordu.

"Hemen kendime geldim," diye itiraz etti. "Ben iyiyim." "Kellan, yürüyemiyordun ve adımı unuttun."

Kellan konuşmak için ağzını açtı ama onun yerine bir iç çekti. Gözlerini kapattı. Yorulmuştu. Her geçen gün daha da çöküyordu ve kemoterapinin onu ne zaman iyileştirmeye başlayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Sanki onu sadece yıkıyormuş gibi görünüyordu.

Erika ayağa kalktı, Kellan uykuya dalarken Alyssa ve beni konuşmak için odanın kenarına götürdü. Kollarını vücuduna doladı ve en yakındaki duvara yaslandı. "Doktorlar birkaç test daha yapıyorlar. Sadece çok yorgun ve halsiz. Hemşire bizi eve tekerlekli sandalye ile gönderebileceklerini ve bunun ona yardımcı olabileceğini söyledi ama o bunu istemediğini söyledi. Çok gururlu davranıyor. Ama ihtiyacı var..." Ellerini başının üstüne koymadan önce gözlerine sildi. "Sadece ona yardım etmemiz gerekiyor. Yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyecek bir tip değil. O her zaman başkalarına yardım eden biri olmuştur. Ama bizim yardımımıza ihtiyacı var. Bizi kendinden uzaklaştırmaya çalışsa bile."

"Neye ihtiyacın olursa ben oradayım," dedim. "İhtiyacı olan her şey." Erika bana sıkı bir gülümseme verdi. Onun da gözleri ağırdı. Uykudan mahrum kalmıştı. Kellan geceleri ne zaman gözlerini kapasa, onunkilerin de uyanık kaldığından neredeyse emindim. "Senin de yardıma ihtiyacın var, Erika. Her şeyi yapmak zorunda değilsin. Bu yüzden buradayım."

"Sadece," diye sesi titreyerek Kellan'a baktı. "Her şeyin daha iyiye gitmeden önce çok daha kötüye gideceğini fark etmenin zamanı geldi. Bu beni korkutuyor. Dehşete düştüm. Logan, eğer bir şey olursa... Eğer ona bir şey olursa..." Ağlamaya başladı ve onu hastane odasından çıkarıp koridora götürdüm ve sıkıca sarıldım. "Onu kaybedemem. Kaybedemem."

Erika'nın dağıldığını hiç görmemiştim. O her zaman her şeyi bir arada tutan biriydi. Onu bu şekilde yıkılmış görmek, mevcut durumun ne kadar ciddi bir hal aldığını gösteriyordu.

Kendini toparladığında bir adım geri çekildi ve gözyaşlarını sildi. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. İyiyim," dedi, bize olduğu kadar kendisine de güven veriyordu. "Onu bu gece tutacaklar. Ben burada onunla kalacağım."

"Kalabilirim," diye teklif ettim. "Finallerinin yaklaştığını biliyorum."

"Hayır, sorun yok. Ben iyiyim. Ben iyiyim."

"Abla," diye fısıldadı Alyssa, kız kardeşinin gözlerindeki yaşları silerken.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Siz ikiniz eve gidin. Bir değişiklik olursa size mesaj atarım."

Hastane odasına doğru baktım. "Bir saniye onunla oturabilir miyim?"

Başını salladı. "Evet. Kesinlikle. Alyssa, benimle kahve bulmaya gelmek ister misin?"

İkisi uzaklaştı ve ben odaya girip Kellan'ın yatağının yanına bir sandalye çektim. Göğsünün yükselip alçalmasını izlerken etrafındaki makineler bipleyip uğuldamaya devam ediyordu. Son zamanlarda nefes almak bile onun için zor görünüyordu.

"Uyuyor musun?" Fısıldadım.

"Hayır," diye yanıtladı. "Sadece uykum var."

Duygularımı bastırmak için başparmaklarımı gözlerime bastırdım. "Burada ne halt ediyorsun Kel? Böyle yerlere düşmek benim işimdi, unuttun mu? Senin değil."

Bana zayıf bir gülümseme verdi.

"Biliyorum, değil mi?" "İyi misin?"

Derin bir nefes. Bir öksürük nefesi. "Evet. Ben iyiyim." Başını bana doğru eğdi ve her zamanki nazik gözleri bana hafifçe sırıttı. "Onu öldüreceğim," diye fısıldadı Erika'dan bahsederken.

"Ne? Hayır."

Yanaklarına düşen gözyaşlarını saklamaya çalışarak arkasını döndü. "Öldürüyorum. Benim ölmemi izlemek onu öldürüyor."

"Ölmüyorsun, Kellan."

Cevap vermedi.

"Hey! Beni duydun mu? *Ölmüyorsun* dedim. Söyle."

Tavana baktı, sonra gözlerini kapattı. Gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı s ü z ü l ü y o r d u . "Ben ölmüyorum."

"Tekrar."

"Ben ölmüyorum."

"Bir kez daha, ağabey." "Ben

ölmüyorum!"

"Güzel. Ve sakın bunu unutma. Herkes iyi. Bunu hep birlikte atlatacağız." Elini kendi elime aldım ve hafifçe sıktım, onu biraz rahatlatmaya çalıştım.

"Her şey yolunda. Haklısın. Üzgünüm, sadece-"

"Yorgun musun?"

"Yorgunum."

Düşündüğümden daha uzun süre onunla kaldım. Erika odaya geri geldi ama o gece Kellan'la benim kalıp kalamayacağımı sordum. O da kabul etti ve Alyssa onunla kalmaya karar verdi, yalnız olmadığından emin olmak için.

O gece hiç uyumadım. Uyanık kalıp makineleri ve kardeşimin nefes alışını izledim.

Sabah olup da gözlerini açtığında bana yarım yamalak bir sırıtış attı.

"Evine git," dedi.

"Hayır."

"Git. Git hayatını yaşa, Logan. Senin aşık olman gereken biri yok mu?" Diye sordu.

"Şu anda ne yaptığımı sanıyorsun?" Başımı yatağa koyarken cevap verdim. Bana gülümsedi ve sağ omzunu silkti. Ben de ona gülümsedim ve sol omzumu silktim.

***

Kellan'la aramızın daha iyiye gittiğini söyleyebilmeyi isterdim ama görünen o ki sadece daha da zorlaşıyordu. Eğer hastanede değilse, zamanının çoğunu yatakta geçiriyordu. Bir zamanlar güler yüzlü olan kardeşim yavaş yavaş neredeyse hiç duygu göstermeyen birine dönüşüyordu. Nazik Kellan, yaptığı her şey için Erika'ya giderek daha fazla kızıyor, bu da onu daha da sinirlendiriyordu.

Bu yürek parçalayıcıydı, çünkü gerçekten yapabileceğinin en iyisini yapıyordu.

Bana hiç bağırmadı, ki bağırmasını isterdim. Erika sinir krizi geçirmenin eşiğinde gibiydi. Sonbahar okul yılı geri geliyordu ve yüksek lisans derecesi için yaz sınıfında başarısız olduğu gerçeğiyle birlikte derslerini planlamaktan bunalmış görünüyordu. Stres seviyesi yüksekti.

Onu oturma odasındaki kanepeye oturttuğumda Kellan, "Onu dışarı çıkar," diye iç geçirdi. Yatak odasının duvarlarına bakmaktan bıkmış, biraz klostrofobik olmaya başlamıştı.

"Kimi dışarı çıkaracaksın?"

Bana kimden bahsettiğimi biliyorsun der gibi baktı. "Alyssa. Sehpanın üzerinde bu gece Chicago'daki operaya iki bilet var. Bir gecelik otel konaklaması da var. Sanırım bu hoşuna gider. Erika ve ben bu gece

balayımız ama..." Gözlerini kapatırken sesi s o l u k l a ş t ı . "Onu dışarı çıkarın."

"Durumunuz iyi değilken Chicago'ya kadar gidip bir gece kalmayacağım."

"Evet, öylesin."

"Hayır, Ben Hayır. Sen vardı kemoterapi Dün. Hep birkaç gün sonra hastalanıyorsun."

"Ben iyiyim. Ayrıca, Erika bana yardım edecek." "Kellan."

"Logan." Kellan kendini iterek kanepede oturur pozisyona geldi. "Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Ben mutluyum."

"Hayır. Var oluyorsun. Hayatın hareketlerini yaşıyorsun. Bu da mantıklı. Yaşadığın her şey, gördüğün her şey, senin için kopması imkânsız, hastalıklı bir rutine dönüşmüş olmalı. Ama seni mutlu -ve gerçekten mutlu- gördüğüm tek an Alyssa'yla birlikte olduğun zamandı."

"Kellan, dur."

"Sırf onu Chicago'daki piyano resitaline götürebilmek için üzerine uyan bir takım elbise almam için bana yalvardığın zamanı hatırlıyor musun? Umutla ışıldamıştın. Senden hiç umut görmemiştim."

"İyi bir sebeple. Hope tam bir zaman kaybı. Onunla Chicago'ya hiç gidemediğimizi hatırlıyor musun, çünkü Ricky beni kızdırmıştı ve ben de kendimi kaybetmiştim?"

Gözlerini devirdi. "Sen artık öyle biri değilsin. Onu dışarı çıkar."

"Hayır."

"Evet.

"

Hayır.

"

"Evet."

"Hayır!"

"Ben kanserim."

Gözlerimi devirdim. "Dostum. Belden aşağı vurdun. Kanser kartını daha ne kadar oynayacaksın?"

Bana gülümsedi, elini bana doğru uzattı ve omzuma vurdu. "Onu dışarı çıkar, tamam mı?"

Bir kez başımı salladım. "Tamam."

Chapter Forty

Alyssa

"Merhaba," dedim, Logan takım elbisesi ve papyonuyla verandamda dururken sesim nefes nefese çıkmıştı. Saçları geriye doğru taranmıştı ve ışıl ışıldı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi uzun siyah elbiseme bakarak. "Çok güzelsin."

Kızardım. "Sen de öyle. Yani, yakışıklı. Yakışıklı görünüyorsun."

Elimi uzattı, ben de onun elini tuttum. Beni arabaya doğru götürürken yolcu kapısını açtı ve içeri girmeme yardım etti. Midemdeki kelebekler bir şekilde ejderhalara dönüşüp beni ateşe verirken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Çok gergindim.

Bana onunla Chicago'ya opera izlemeye gidip gidemeyeceğimi sorduğunda, rüya görmediğimden emin olmalıydım. Yıllar önce hiç süslü randevulara çıkamamıştık. Birbirimizi gerçekten sevmeyi hak ettiğimiz şekilde aşık olamadık. Dolayısıyla bugün Logan'ın kendisine büyük gelmeyen bir takım elbise, benim de kendime büyük gelen bir elbise giymiş olmam inanılmazdı.

Seni hala seviyorum.

Otoyolda ilerlerken "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Evet."

Seni hala seviyorum.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, biliyor musun? Bir opera izlemedim. Piyano resitallerine katılmıştım, nefes kesiciydi ama hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bayılacaksın," dedim. "Üniversitedeyken müzik derslerimden biri için gösterilere gitmemiz gerekiyordu. Opera tam bir deneyim."

Gülümsedi. "Benimle geldiğin için teşekkürler, High."

Bana ne zaman High dese, yeniden on sekiz yaşındaymışım gibi hissediyordum.

Seni hala seviyorum.

Gösteri harikaydı ve bir köşedeki locada oturup izlerken Logan'ın aksiyondan gözlerinin dolduğunu fark ettim. Gözleri sahnedeki karakterlerden hiç ayrılmıyordu ve benim gözlerim de onu neredeyse hiç terk etmiyordu. Bunun olması çılgıncaydı. Bunca yıldan sonra bir çocuk nasıl hâlâ kalbimin her atışını kontrol edebiliyordu.

Gösteriden sonra serin, sonbahar Chicago havasında dışarıda yürüdük. Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki arada bir kollarımız birbirine değiyordu. Kaldığımız otel opera binasının hemen alt sokağındaydı ve bu harikaydı.

"Erika ve Kellan stresli," dedi Logan ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Evet. Son derece stresli. Erika geçen gece arabasında oturmuş hüngür hüngür ağlarken beni aradı. Sanki ipin ucundaymış ve Kellan onu itiyormuş gibi hissediyor."

"Sence onu kendinden uzaklaştırıyor mu?" "Bilmiyorum. Sanırım sadece korkuyor."

"Evet. Ben de öyle. Düşünüyordum da... Onlar için bir şeyler yapmalıyız. Ne yapacağımı bilmiyorum ama onları daha iyi hissettirecek bir şey yapmak istiyorum."

"Bu harika bir fikir," diye kabul ettim ve otelin ön lobisinin kapısını açtım. "Ve sanırım-"

"Sana hâlâ aşığım."

Ne dedin? Az önce bütün gece aklımda dans eden kelimeleri mi söyledim? Son beş yıldır hissettiğim kelimeleri mi?

Hayır. Dudaklarımdan çıkmadılar.

Yavaş bir dönüşle, kaldırımda duran ve ellerini pantolonunun içine sokmuş Logan'a baktım. İleri geri sallanıyordu.

"Ne?" dedim. Kalbim küt küt atarken söyledim.

"Sana hâlâ aşığım," diye tekrarladı bana yaklaşırken. "Durdurmaya çalıştım. Görmezden gelmeye çalıştım. Uzaklaşmasını dilemeye çalıştım ama gitmiyor. Ne zaman yanımda olsan, seni daha yakın istiyorum. Ne zaman gülsen, sesinin hiç solmamasını istiyorum. Ne zaman üzgün olsan, gözyaşlarını öpmek istiyorum. Seninle olmak istememem için tüm nedenleri biliyorum. Yıllar önce olanlar için asla affedilemeyeceğimi biliyorum ama seni hâlâ sevdiğimi de biliyorum. Sen hala hayat soğuduğunda beni sıcak tutan ateşsin. Sen hala karanlığı uzak tutan sesimsin. Hâlâ kalbimin atma sebebisin. Hâlâ ciğerlerimdeki havasın. Sen hala benim en büyük zevkimsin. Ve ben hala sana gerçekten, delicesine, acı verici bir şekilde aşığım. Ve nasıl duracağımı bileceğimi hiç sanmıyorum."

"Logan..." Bana doğru yürümeye devam etti ve bayılacak gibi olana kadar kalbimin hızlanmasına neden oldu.

"Alyssa..."

"Lo." Parmaklarım yavaşça onunkilerle birleşti.

"Yüksek."

Onu.

Ben.

Biz.

Daha da yakınlaştık. Bedenlerimiz birbirine sarıldı ve parmak uçlarım göğsüne değerken onun titrediğini hissettim.

"Gergin misin?" Ben sordum.

"Gergin," diye yanıtladı.

Dudaklarım onunkilerden milimetrelerce uzakta geziniyordu. Onun nefesleri benim nefeslerim oldu ve benim nefeslerim de sadece onun nefesleriydi. O benim yaşam desteğimdi, kalbimin tekrar tekrar yükselip alçalmasını sağlıyordu.

Omuz silktim.

Omuz silkti.

Ben de

güldüm.

Güldü.
Dudaklarımı
ayırdım. O da
dudaklarını ayırdı.
Eğildim.
Eğildi.
Ve ikimiz de hala birbirimize çok aşıktık.

***

Birkaç kısa an için o beni kalbine aldı, ben de onu kalbime aldım. Onun teni benim tenimle, onun dudakları benim dudaklarımla buluştu. O gece birbirimize tutunduk. Aklımızın başka yerlerde dolaşmasını engelledik. Dünden bahsetmedik ve yarından bahsetmeyi de reddettik.

Ama hatırladık ve hayal ettik.

Eskiden olduğumuz her şeyi hatırladık ve bir gün olabileceğimiz her şeyin hayalini kurduk. İçime her girdiğinde, onun adını fısıldadım. O her çekildiğinde, o da benimkini fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedim usulca kulağına doğru.

"Seni seviyorum," diye nazikçe karşılık verdi ve boynumu öptü.

O gece birbirimizi sevdik. Birbirimizi hiçbir kısıtlama, hiçbir sınırlama, hiçbir korku olmadan sevdik. Her öpücükte, her dokunuşta, her dorukta birbirimizi sevdik.

Acıyı sevdik, yaraları sevdik, asla söndürülemeyecek vahşi ateşimizi sevdik.

O geceyi çok sevmiştik.

Evet.

Çok yavaş sevdik.

***

Uyandığımda hâlâ rüya görüyormuşum gibi hissediyordum çünkü onun kollarında uyanmıştım. Gözleri açılmıştı ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Hey," diye esnedim, gözlerimi ovuşturdum. "Selam," diye karşılık verdi.

"Kalkma vakti geldi mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Saat daha sabahın üçü."

Hafifçe doğruldum, içimde bir endişe vardı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Logan. Anlat bana."

"Sadece endişeliyim, hepsi bu. Kellan bir gün önce kemoterapi gördü ve döndüğümden beri hiç yanından ayrılmadım. Bazen gece yarısı hastalanıyor ve ben de endişeleniyorum, hepsi bu."

Yataktan çıktım ve onun eşyalarını toplamaya başladım, sonra kıyafetlerimi giydim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bir çift pantolon yüzüne tokat gibi çarptı. "Giyin. Eve gidiyoruz."

Eve dönüş yolu sessizdi ama yol boyunca elimi tuttu. Aptalca göründüğünü biliyordum ama o araba yolculuğunda ona daha da çok aşık oldum. Beni bırakmak için evime yanaştı ve beni öpmek için öne doğru eğildi.

Öpücüklerini ne kadar da severdim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedim. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, güneş hâlâ uyuyordu. Beni haberdar etmeyi kabul etti. "Oh, ve senin için bir şeyim var." Büyük boy çantama uzandım ve bir yığın DVD çıkardım. "İlgini çekebilecek belgeseller olabileceğini düşünerek bunları geçtiğimiz yıllarda topladım. Birkaçını izledim ve bayıldım. Anka kuşuyla ilgili olan en sevdiğim filmdi ve bana seni hatırlattı."

Dudakları aralandı ve sesi çatallaştı. "Neden benden hiç vazgeçmedin?"

Omuz silktim. "Çünkü bazı şeyler -en iyi şeyler- her zaman uğruna savaşmaya değer." Dudaklarından öptüm ve arabadan çıkmaya başladım.

"Oh, ve High?" Arabanın torpido gözüne uzandı ve bir DVD çıkardı. "Bu senin için."

"Ne oldu?"

"Iowa'dayken bir belgesel çektim." "Ne belgeseli?" Ben sordum. "Ne hakkında?"

"Biz," diye yanıtladı biraz utangaç bir şekilde. "Buna Highs and Lows deniyor. Bana bıraktığın her mesajın bir yanıtı var. Bin doksan cevap. Arada birkaç an da var."

"Lo..."

"Her şey iyi değil ama gerçek. Ham. Ama cevap verdiğimi bilmen gerektiğini düşündüm. Her bir mesaja. Ve bilmeni isterim ki, temizlendiğim her saniyeyi atlatmama yardım eden kişi sensin. Sesin beni kurtardı."

Evime girer girmez DVD'yi dizüstü bilgisayarıma attım ve bir saat boyunca nefesimi tuttum. Bazı cevaplarını benimle konuştu, bazılarını ise sanki bir tür günlükmüş gibi kameraya söyledi. Her cevap bana yıllar önce duymayı dilediğim şeyleri anlatıyordu. Her cevap, beş yıl boyunca kalbimin nasıl kanadığını anlatıyordu.

Cevap #1

Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim, High.

Cevap #56

Rehabilitasyondaki elli altıncı günüm ve yalnızım. Tüm bunların ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum. Hayatta olmak, ölü olmak. Nefes almak, nefes vermek. Varoluşun basit fikri benim için her zaman kafa karıştırıcıydı. Ama sonra bir gün hayatıma girdin ve her şey biraz daha anlamlı gelmeye başladı.

Belki de hayatın amacı bize her zaman geçmişteki hatalarımız olmayacağımızı öğretmektir. Belki de hayatın amacı kendimizi en çok korktuğumuz şeylere açmaktır; aşk gibi.

Belki de hayatımın tüm amacı, sonsuza dek sürmeyecek olsa bile, sadece seni bulmaktı.

Ve sadece bu düşünce bile her yalnızlık gecesini atlatmama yetiyor.

Cevap #232

Bebek bu ay doğacaktı. Bana bunu söyleyen bir mesaj bırakmışsın ama ben zaten biliyordum. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Yanında yatmayı, seni kendime yakın tutmayı düşünmeden edemiyorum. Ama henüz iyileşmedim. Hâlâ kaybolmuş durumdayım. Seni sevilmeyi hak ettiğin şekilde sevecek kadar güçlü değilim. Bu yüzden burada bekliyorum. Gurur duyabileceğin bir şey olana kadar.

Cevap#435

Burası benim dairem. Size daha önce gösterdim mi bilmiyorum ama işte burada. Tüm temel eşyalarımız var. Kellan bana yardım etti. Burada, fare Jordy'yi bulacaksınız. Arada sırada oynamaya geliyor. Hepsi bu kadar. Küçük ama benim sanırım.

Bana kızgın olduğunu biliyorum.

Ama seni o kadar çok özlüyorum ki bazı geceler nefes almakta zorlanıyorum. Bana yağmur yağdığında ne yaptığımı sormuştun?

Yatağımda uzanıyorum ve seni düşünüyorum.

Cevap #1090

Beni aramayı bıraktığını söylemiştin. Bunu duyduğuma sevindim ama aynı zamanda kırıldım. Mutlu olmanı istiyorum. Seni sevmeye layık birini bulmanı istiyorum. Benim senin için attığım gibi atan bir kalbe aşık olmanı istiyorum. Çok yüksek sesle gülmeni istiyorum ve birinin senin kahkahalarının sesine aşık olmasını istiyorum, benim o sesleri sevdiğim gibi.

Mutlu sona ulaşmanı istiyorum.

Hayatına devam etmeni istiyorum.

Her gün kendime artık sana aşık olmadığımı, hayatıma devam ettiğimi söylüyorum.

Ama bir şekilde bu doğru değil. Her gün, uyumak için gözlerimi kapatmadan hemen önce oluyor. Yüzünü, gülümsemeni, ruhunu görüyorum ve gecenin sessiz fısıltılarında sana yeniden aşık oluyorum.

Umarım bu hiç değişmez.

Ve bencilce, umarım senin de küçük bir parçan beni her zaman sever.

Chapter Forty-One

Logan

Kellan'ın evine girerken, kusma sesini duyunca bir an durakladım. Seslerin geldiği banyoya koştum ve Kellan'ı yerde, kafasını tuvalete sokmuş, içinde ne varsa kusarken buldum.

"Tanrım, Kel," diye mırıldandım, ıslatmak için bir havluya uzandım. Öğürürken yanına eğildim, içinde fazla bir şey kalmadığı için hiçbir şey kusamıyordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, kuru kabarma başlamadan önce. Elim sırtına indi. Acı çekerken yanında olmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Neler oluyor?!" dedi telaşlı Erika, kafasını banyoya sokarak. Hangi yöne gitmesi gerektiğini düşünürken gözleri büyüdü: Kellan'la birlikte banyoda mı kalmalıydı, yoksa oturma odasına mı gitmeliydi?

"Beni neden uyandırmadın?" diye sordu.

"Eve yeni geldim."

Elleri saçlarını karıştırdı. "Tamam. Mide bulantısı haplarına ihtiyacı var." Aceleyle uzaklaştı, ayakları ahşap zemine çarpıyordu. Bir bardak su ve küçük pembe bir hapla geri döndü. "Al bakalım, Kellan."

"Hayır," diye fısıldadı. "Bunu istemiyorum." "Mide bulantısına iyi gelecektir."

"Bunu istemiyorum."

Erika'nın çenesi titredi ve bardağı ve hapı ona doğru itti. "Kel, hadi ama. Bu-"

"Beni rahat bırak!" diye bağırarak camı ondan uzaklaştırdı ve yere uçup parçalanmasına neden oldu.

Erika yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı. Nefes alıp verirken dudakları titriyordu. Hapı banyo lavabosunun üzerine koydu. "İhtiyacın olursa hemen şurada."

Kellan'ın yatak odasına dönmesine yardım ettikten sonra hapı benden aldı. Mutfağa doğru birkaç belirsiz adım attım ve Erika'yı dolaplarını karıştırırken buldum. Önünde bir kutu yeni cam eşya vardı ve onları boşaltıyordu.

"Erika, o sadece yorgun."

Ellerini saçlarında gezdirerek tekrar tekrar başını salladı. "Evet, biliyorum. Biliyorum. Sorun değil. Sadece bu gözlükleri sabah olmadan değiştirmek istedim. Bunları aldığıma çok memnunum. İşe yarayacaklarını biliyordum ve aslında öncekilerden daha iyiler. Daha güçlü. Neden daha önce değiştirmediğimi bilmiyorum."

Tüm bardaklar değiştirildikten sonra kutuyu kapattı ve ellerini kalçalarına dayayıp boş gözlerle önüne bakarak oturma odasına yöneldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sanırım kanepeyi doğu duvarına bakacak şekilde hareket ettirirsem, daha fazla insan televizyonu görebilir. Evet, bence bu iyi bir fikir."

"Erika."

"Ya da belki yeni bir televizyon almalıyım. Gazetede bir indirim gördüm ve-"

"Erika, hadi. Yatağa git."

"Hayır, hayır. Sorun değil. Banyodaki camları temizlemem gerekiyor. Gerçekten çok şanslıyım ki yedekleri yanımdaydı."

"Erika."

Hıçkırıklara boğuldu, yüzünü kapattı. Yüce *İsa*. "Neden sana karşı böyle değil, ha?! Neden bağırmıyor... Neden..."

"Daha önce ayrıldım ve geri dönme planım yoktu. Muhtemelen tekrar gideceğimi düşünüyor. Ya da daha kötüsü, kullanmaya başlayacağımı."

"Kırıldım. Çok kırıldım. Okulun başlamasına hazır değilim. Yaz gecesi dersimden kaldım. Kaldın. Ben hiç başarısız olmadım.

Hayatımdaki her şeyi. Ve şimdi Kellan kaba. Huysuz. Kellan hiç kaba olmamıştı. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Hıçkırmaya devam etti ve ben de kollarımı ona doladım.

Ne söyleyeceğimi ya da onu nasıl teselli edeceğimi bilemiyordum. Haksız değildi. Her geçen gün Kellan ona karşı daha da karamsarlaşıyor, onu kendinden uzaklaştırıyordu. "Biraz ot içmek ister misin?"

Benden uzaklaştı ve başını eğerek salladı. "Hayır, Logan. Ot içmek istemiyorum."

"Tama
m."

Sessizli
k.

"Sarhoş olmak ister misin?" Ben sordum.

Gözlerini bana dikti, alt dudağını sıktı ve sallanarak tartışmaya başladı.

***

Son kırk beş dakikadır onun verandasında oturuyorduk ve ilk kez sarhoş bir Erika'ya tanık oluyordum. Kahkahaları arka bahçelerinde yankılanıyor, arada bir viski şişesinden bir yudum almadan önce homurdanıyordu. Beni sakinleştiren bir esrar içtim.

"Sen en iyisisin," dedi bacağıma vurarak.

"Benden nefret ediyorsun."

"Ediyorum. Senden nefret ediyorum." Dudaklarımın arasındaki eklem yerine uzandı ve ben de dudaklarımı onun etrafında sıkıştırarak bırakmayı reddettim.

"Bence viskine sadık kalmalısın."

'"Bence viskine sadık kalmalısın,' diye alay etti benimle, sonra tekrar güldü. "Senin en çok neyinden nefret ediyorum biliyor musun?"

"O da ne?"

"Ne yaparsan yap, herkes seni seviyor."

"Saçmalık."

"Hayır." Başını salladı. "Gerçekten. Özellikle de Kellan ve kız kardeşim. Senin bir tür tanrı olduğunu düşünüyorlar. Logan Silverstone yanlış yapamaz! İkisi de seni beni sevebileceklerinden daha çok seviyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu doğru değil."

"Hayır, öyle. Yani, gerçeklerle yüzleşelim. Kellan'ın arabasına çarptın. Neredeyse ilk dairemi yakıyordun. Bir binaya çarptığında kız kardeşimin kalbini kırdın. Kaçtın, onu yıllarca görmezden geldin ve hala - yarın istesen seninle evlenirdi. Kellan senin adını anmadan bir gün bile geçirmedi. Sen gittikten sonra annen her gün ağladı. Hatta seni gururlandırmak istediği için bir süre temiz kalmayı bile başardı, ta ki çılgın baban onu tekrar bu pisliğin içine çekip hastaneye yatırana kadar. Seni rehabilitasyona göndermek için kullandığın her türlü saçmalığın canı cehenneme. Gerçek şu ki, bu küçük insan çemberindeki en büyük uyuşturucu sensin. Sana bağımlılar ve kullanmayı bırakmayacaklar."

Boğazım kurudu ve yutkunmakta zorlandım. "Az önce ne dedin sen?"

"Az önce çok şey söyledim. Hepsini tekrar etmemi ister misin?"

"Hayır." Başım sallandı. "Annemle ilgili kısım. Babam onu hastaneye mi yatırdı?"

Erika hızla başını kaldırıp benimle göz göze geldi. "Aman Tanrım." Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Onlara bundan bahsettiğimi söyleme. Lütfen. Bilmeni istemediler, çünkü orada olmadığın için kendini suçlu hissetmeni istemediler. Lütfen bir şey söyleme."

Esrarı söndürdüm, ayağa kalktım ve tekrar içeri girdim. "Yatağına git, Erika."

Chapter Forty-Two

Alyssa

Ertesi gün Logan annesini ziyaret etmek için onunla gitmemi istedi. Ona yiyecek bir şeyler almak için önce Bro's Bistro'ya uğradık ve o restorana girerken ben de dışarıda arabada onu bekledim. Arabadan birkaç adım ötedeki ara sokaktan gelen bağrışmaları duyduğumda gözlerim cadde boyunca gezindi.

Kapımı açarak sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım ve Logan'ın babasının Sadie'nin başında durup ona bağırdığını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yandaki dükkânın beton duvarına yaslanmış titriyordu.

"Özür dilerim!" diye bağırdı adam elini kaldırıp yüzüne sert bir tokat atarken. Vücudu duvardan aşağı cenin pozisyonuna doğru kayarken iniltilerini dinledim.

"Hey!" diye bağırdım, karanlık sokakta ikisine doğru koşarak. "Geri çekil," diye bağırdım ona.

Sadie'yi kollarıyla sıkıştırdı ve bana doğru baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve soğuktu, acımasızdı. "Siktir git," diye emretti.

Sadie'nin gözleri benimkilerle korkudan başka bir şeyle karşılaşmadı. Yüzünde yavaş yavaş oluşan morluklar midemi bulandırıyordu. Adamın eğilip kızın kulağına korkudan titremesine neden olan bir şeyler fısıldamasını izlerken başka ne yapacağımı bilemiyordum. "Onu rahat bırak, pislik!" diye bağırdım.

Elleri Sadie'nin bileklerine dolandı ve onu benim bulunduğum yönün tersine doğru çekmeye başladı. "Seni aptal sürtük," diye mırıldanarak onu yanında sürükledi. Hiç düşünmeden ara sokağa daldım ve onu arkasından ittim. "Bırak onu!" Yumruğumu sırtına indirerek çığlık attım.

Elini bıraktı ve hiç tereddüt etmeden dönüp tam gözüme vurdu ve beni duvara çarparak ani denge kaybından dolayı vücudumun yere kaymasına neden oldu.

Daha ayağa kalkamadan Logan'ın ara sokaktan aşağıya doğru geldiğini gördüm ve yumruğunu babasının çenesine indirerek onu yere serdiğini izledim. Sadie ayağa kalkmama yardım etmek için koşarak yanıma geldi. "İyi misin?" diye sordu panikle, ama ben iyiydim, sadece tüm durumdan sarsılmamıştım.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," dedim. Gözlerim Ricky'nin üzerinde durmuş yumruklarını tekrar tekrar yüzüne indiren Logan'a kaydı. Gözleri sert, bakışları soğuktu ve yumruklarını savurmaya devam ediyordu.

"Logan, hayır!" Bağırdım. Kolunu çektim. Gözleri çılgına dönmüştü, içindeki ateş onu yakıp kül ediyordu.

Logan.

Lo.

En acı verici düşüşüm.

"Logan, bu kadar yeter. Bayıldı. Sorun yok." Ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışarak sesimi yumuşak tuttum. Babasına vurmak için geri döndü ama ben kolunu tuttum. "Bana bak Lo. Lütfen," diye yalvardım. "Logan, sen o değilsin," diye söz verdim ve duraksamasına neden oldum. "Sen o değilsin. Sen baban değilsin."

Durdu.

"İyisin Logan Francis Silverstone," diye yemin ettim, gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyordu. "Bir şeyin yok. Bana elini ver," diye emrettim.

O aldı.

Kalkmasına yardım ettim.

Ricky'nin üzerinden inerken nefes alışının yavaşlamasını ve kanlı parmak eklemlerine bakmasını izledim. Ellerine uzandım, ama onları geri çekti. Gözleri Sadie'nin neredeyse babasınınki kadar kötü olan yüzüne kaydı. "*Kahretsin,*" dedi.

nefes verdi. "Haydi," dedi ve yürüdü. Bizi TJ'in doktorunun ofisine götürürken Sadie ve ben de onun peşinden gittik.

Kapıya vurduktan sonra TJ pijamalarıyla aşağı indi ve kapının kilidini açtı. "Ne oluyor Logan? Bugün Pazar. Pazar günü *dinlenme günüdür.*"

Logan bir şey söylemedi ama Sadie ve beni ortaya çıkaracak şekilde onun tarafına geçti.

"Kahretsin," diye mırıldandı TJ. "İçeri gel."

Kendimizi toparlayana kadar orada kaldık ve TJ Sadie'nin bebeğini kontrol etti, neyse ki iyiydi. Oradan ayrıldığımızda Sadie'ye benimle kalabileceğini söyledim ama daha cevap veremeden Ricky'den bir mesaj aldı.

Kahramanına bunun bedelini ödeyeceğini söyle. Annesinden başlayarak.

Logan'ın gözleri korkuyla açılırken, "Olamaz," diye mırıldandım. "Polisleri ara."

Chapter Forty-Three

Logan

Koşarak annemin dairesine gittim, göğsüm kabararak kapıyı ittim ve açtım. "Anne! Nerede o?" diye bağırdım. Annemi yerde, şeytanın kendisi tarafından karnına defalarca tekme atılırken gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Üzerine atladım ve tüm gücümle onu odanın diğer ucuna fırlattım. Aceleyle annemin yanına gittim ve onu uyandırmaya çalıştım.

Ayağa kalkarken arkamdan bir kıkırdama duyuldu. "Bu büyük bir aile buluşması değil mi? Annene aldırma. Sadece biraz kestiriyor."

Ayağa kalktım ve ona saldırdım, onu yere yıkmak istiyordum ama kafamın içinde Alyssa'yı duyarak durakladım. *Sen baban değilsin.*

"Bizi yalnız bırak, Ricky." Sanki çok fazla uyuşturucu kullanıyormuş gibi berbat görünüyordu.

"Sadie'yi geri alana kadar olmaz. Sen eğlendin. Şimdi onu geri ver." Bana doğru yürürken bağırdı.

"Ricky... yardıma ihtiyacın var,

dostum." "Siktir git, göt herif.

Sadie'yi bana ver."

"O senin malın değil. Seninle gelmeyecek."

Ellerini saçlarında gezdirdi ve öfkeyle saçlarını çekti. "Senin için oradaydım, evlat! Kimsen yokken seni kanatlarımın altına aldım."

"Beni uyuşturucuya alıştırmak mı? Evet, ne kadar düşüncelisin."

Bana doğru koştu ve elini boynuma dolayarak alnımızı birbirine bastırdı. "Benimle istediğin gibi konuşamazsın evlat." Eskisi kadar küçük bir çocuk olmasam da Ricky hâlâ benden çok daha iriydi.

Kafası iyiyken daha da korkutucuydu. Ne yapacağı belli olmazdı ama tek bildiğim, aşağıda arabada oturan o iki kızdansa bana yapmasını tercih ederdim.

"Evine git, Ricky. Her şey bitti."

"Bitti mi?" Beni itti ve sonra yumruğunu gözüme indirdi. Ardından gelen acı çok şiddetliydi. Geriye doğru tökezledim ve sarkan kanepeye tutunarak düşmemeye çalıştım.

"Seninle dövüşmeyeceğim, Ricky," diye mırıldandım, parmaklarım gözüme düştü.

"Evet, öylesin," diye mırıldandı, içeri girdi ve yumruğunu karnıma indirdi.

Midemden kusmuğun yükseldiğini hissettim ve onu aşağı itmek için elimden geleni yaptım. "Hayır, kusmuyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu, beni yere itti ve ayağını karnıma vurdu. "Neden mi? Zayıf olduğun için mi? Gerçek bir erkek olamadığın için mi?" diye bağırdı ve beni defalarca tekmeledi.

"Hayır," diye mırıldandım ağzımdaki kanı tükürerek. "Çünkü eğer yapsaydım, tıpkı senin gibi olurdum."

"Senden çok sıkıldım," diye mırıldandı, arka cebine uzanıp bir silah çıkarmadan önce ellerini ağzına götürdü. "Hayatıma müdahale etmenden bıktım. Durumlarımın arasına girmenden yoruldum. Yüzünden bıktım. Bu yüzden artık buna bir son vereceğiz."

Silahını bana doğrulttu ve gözlerimi kapattım ama merminin sesini duyduğumda hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerim açıldı ve arkamda duran polisleri ve omzundan vurulmuş yerde yatan Ricky'yi gördüm.

Polisler ve sağlık görevlileri olay yerine koştu. Önce anneme sonra da Ricky'ye koşmalarını izlerken her şey bulanıktı. Alyssa, Sadie'yle birlikte polislerle konuştu ve olanları anlattı. Ağzımı açmaya çalıştım ama çenem o kadar şişmişti ki konuşmak acı veriyordu. Bir sağlık görevlisi yüzümü kontrol etmek için yanıma geldi ama onları omuz silkerek uzaklaştırdım.

"Ben iyiyim," diye boğuldum, boğazım yanıyordu. Beni görmezden geldiler ve kesiklerimi temizlemeye başladılar, burnuma ve çeneme dikiş atmaktan bahsettiler.

Memur Alyssa'ya "Hastanede daha fazla sorumuz olacak," dedi. "Siz oraya giderken biz de arkanızdan geleceğiz."

Başını salladı, sonra bana doğru yöneldi. Parmakları hafifçe yüzüme dokunduğunda yüzünü buruşturdu. "Oh, Lo..." diye fısıldadı.

Bir kahkaha attım. "Yo-yo-you..." Çenemdeki acıya dayanamayarak durakladım. "Benim kötü olduğumu düşünüyorsan, bir de diğer adamı görmelisin."

Gülmedi.

Sanırım komik olmadığı için.

"Hadi," dedi. "Gidip seni iyileştirelim."

Alaycı bir şeyler söylemek istedim. Onu daha iyi hissettirmek istedim çünkü perişan olduğunu görebiliyordum. Ama hiçbir kelime beni terk etmiyordu. Zihnim dönüp duruyordu, annemi düşünüyordum, iyi olup olmayacağını. Ben gelmeden önce ne kadar süre önce vurulduğunu merak etmeden duramıyordum. Onu korumak için nasıl orada olmam gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Ondan nefret ettiğime kaç kez yemin ettiğimi ama aslında onu sevdiğimi düşünmeden edemiyordum.

Onu çok sevdim. Ve onu hayal kırıklığına uğrattım. Uzaklara gittiğimde onu hayal kırıklığına uğrattım.

***

Logan, 13 yaşında.

Büyükbabam doğum günüm için bana hamburger belgeseli göndermişti. Zaten üç kez izlemiştim ama DVD oynatıcıya geri koydum. Oldukça ilginçti ve belgeseli almadan önce oldukça sıkılmıştım çünkü kütüphanedekilerin çoğunu zaten izlemiştim.

"Ne yapıyorsun?" Annem kapımın önünde durup sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim.

"Seninle hiçbir şey yapamaz mıyım?"

Yukarı baktım ve nefesim kesildi. Annem çok güzel görünüyordu. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde taramış ve etrafına kırmızı bir kurdele bağlamıştı. Makyaj yapmıştı, hiç yapmadığı bir şeydi ve normalde dolabının arkasında asılı duran güzel siyah bir güneş elbisesi giymişti.

"Harika görünüyorsun," diye nefes verdim.

Kasları seğiriyordu ama bu annem için normal bir şeydi. Her zaman kıpırdanır ve titreyerek seğirirdi, ama bir süre sonra beni rahatsız etmedi. Bu sadece onun bir parçasıydı. "Öyle mi? Bilmiyorum. Bugün ilerleyen saatlerde bir toplantıya gideceğim." Gülümsedi ve reverans yaptı. "İnsanların temizlenmesine yardım etmekle ilgili bir toplantı, biliyor musun? Kullanmayı bırakmak istiyorum Logan. Senin için daha iyi bir anne olmak istiyorum."

Gözlerim büyüdü. Karnım guruldarken sanki uçuyormuşum gibi hissettim. "Gerçekten mi?" Annem yardım almaktan hiç bahsetmezdi. Her zaman kimsenin ona yardım edemeyeceğini söylerdi.

"Evet." Yatağımın üzerine oturdu. "Ama bir süre Kellan ve babasıyla kalman gerekecek. Rehabilitasyona gitmek istiyorum. Bizim için gerçekten daha iyi bir şeyler yapmak istiyorum."

"Beni terk mi ediyorsun?" Ellerim titreyerek söyledim.

"Sadece kısa bir süre için. Sonra her zamankinden daha iyi bir şekilde geri döneceğim." "Benim için geri mi döneceksin?"

"Senin için geri geleceğim."

Rahatlayarak iç çektim.

"DVD izlemeye ara verip lazanya yapmaya gelebilir misin? Ben gitmeden önce bunu kutlayabiliriz."

Gözlerim parladı ve başımı salladım. "Evet!"

Birlikte pişirdik. Ben sosu hazırladım, annem de erişte ve peyniri koydu. Yemek bittikten sonra küçük televizyonu odamdan oturma odasına taşımamı istedi.

oda. Kanepeye oturduk, hamburger belgeselini izledik ve sıcak lazanyalarımızı tavadan yedik.

"Anne?"

"Evet, Logan?"

"Neden ağlıyorsun?" diye sordum. Bana gergin bir şekilde sırıttı ve omuz silkti.

"Sadece mutluyum, hepsi bu tatlım. Sadece mutluyum."

Ben de gülümsedim ve yemeğe geri döndüm. Lazanya ağzımın tavanını yaktı ama hiç umursamadım çünkü annem rehabilitasyona gidiyordu. Sonra bana geri dönecek ve birlikte gerçek hayatımıza başlayacaktık. İyiye gidiyorduk. Yakında normal hayatımız birlikte yemek yemek ve belgesel izlemek olacaktı. Veli toplantılarıma ve mezuniyetlerime gelecekti. Düğünümde benimle slow dans edecekti. Gelecekteki çocuklarıma yatmadan önce masal okuyacaktı.

Birlikte bir geleceğimiz olacaktı ve bu mükemmel olacaktı. Gülümsemeye devam ettim, gülümsedim ve gülümsedim.

Çünkü hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Chapter Forty-Four

Alyssa

Logan kırık bir burun, iki siyah göz ve kırık bir bilekle oradan uzaklaştı. Yüzündeki hasarın gerçekte olduğundan elli kat daha kötü göründüğünü görünce şanslıydı. Lobide oturmuş annesinin durumunu öğrenmek için bekliyorduk. İyi olması için dua ederek gözlerimi kapattım. Julie'nin Logan'ın hayatına her zaman çok fazla acı getirdiğini biliyordum ama onun için dünyalara bedel olduğuna hiç şüphe yoktu.

Polisler bizimle konuşmak için geldiler.

"Böldüğümüz için özür dileriz çocuklar ama sizi bilgilendirmek istedik. Konuştuğumuz her şeyden sonra, şu anda babanızın evi için bir arama emri çıkartıyoruz. Üzerindeki silah yasa dışı olarak bulunduruluyordu ve olay yerinde üzerinde uyuşturucu bulduk. Polisle temasa geçme konusunda epey bir geçmişi var, bu yüzden bu sefer onu gerçekten enseleyebileceğimizi düşünüyorum. Şimdilik, annene saldırdığı için onu gözaltında tutacağız. Bu bize mahkeme emrini almak için yeterli zamanı verecektir. Bu adamı yakalayacağız."

Logan başıyla onayladı. Memurlara teşekkür ettim, onlar da bize iyi dileklerini sundular ve irtibat halinde olacaklarını söylediler.

"Ne kadar rahatladım," diye iç geçirdim.

Logan başını avuçlarının arasına aldı ve başını sallamaya devam etti. "Evet."

Doktor bize yaklaşırken sırtını sıvazladım. "Hey, sadece bir güncelleme."

"Bugün çok fazla güncelleme var," diye mırıldandı Logan.

Doktor gergin bir şekilde sırıttı. "Evet. Yani annenizin durumu iyiye gidiyor, ama içindeki narkotik seviyesi

sistemi bizim için oldukça endişe verici. Sisteminin temizlenmesine yardımcı olmak için onu önümüzdeki birkaç gün burada tutacağız. Tekmelendiği için iki kaburgasında kırık var, ancak narkotik nedeniyle ağrı için ona çok fazla ilaç veremiyoruz. Şu anda her şeye kulak kabartıyoruz. Herhangi bir sorunuz olursa, lütfen sormaktan çekinmeyin."

Doktora teşekkür ettim ve Logan'ın başı avuçlarının içinde kaldı.

"Gördün mü Logan? Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Kellan'ı arayıp haber vermemi ister misin?" Kardeşi hiçbir şeyden haberdar edilmemişti. Logan tüm ayrıntıları öğrenene kadar onu endişelendirmek istemiyordu.

Başını kaldırarak inledi. "Hayır. Ona şahsen söylemek için orada olmalıyım. Olur da kötü tepki verirse diye. Ona telefonda söylemek istemiyorum."

"Bu mantıklı. Bu iyi bir fikir." "Yüksek mi?"

"Öyle mi?"

"Şu anda vazgeçme hakkına sahip olduğunuzu bilmenizi istiyorum. Tüm bunların dışında."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hayatım," dedi, sesindeki gerginlik çenesindeki ağrıyı belli ediyordu. Yüzünü buruşturdu ve ovalamaya başladı. "Hayatım berbat. Her zaman öyleydi ve ben sana 'cehennemden çıkış' kartı veriyorum. Sana aşığım ve bu yüzden sana bir çıkış veriyorum. Bu berbat hayattan daha fazlasını hak ediyorsun."

"Hey," diye fısıldadım, ona yaklaşarak. Dudaklarım kulağına değdi ve saçlarını geriye doğru taradım. Yüzündeki ve saçlarındaki kanı görünce kalbim kırıldı. Yaşadığı hayat çok yürek parçalayıcıydı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sürekli başını salladı, ellerini birbirine kenetledi, gözleri cam gibiydi. "Berbat durumdayım, High. Darmadağınım. Her zaman berbat bir haldeydim. Her zaman da dağınık olacağım."

"Logan, dur. O zamanlar olduğun kişi değilsin. Tamam mı? Siz dününüzün ürünü değilsiniz."

"Ama sen dünyayı hak ediyorsun. Daha iyisini yapabilirsin. Daha fazlasını hak ediyorsun."

"Başka biriyle düzgün bir hayatım olabilir," dedim. "Beyaz çitli bir evim olabilirdi. Normal bir iş, normal çocuklar, normal bir koca. Memnun olacağım ama asla tam olarak sevemeyeceğim biriyle rahat bir hayatım olabilirdi. Ama benim istediğim bu değil Logan. Ben seni istiyorum. Yara izlerini istiyorum. Yanıklarını istiyorum. Dağınıklığını istiyorum. Yara izlerin, yanıkların, dağınıklığın, işte benim kalbim. Sen istediğim ve ihtiyacım olan her şeysin. Senin acın benim acım. Senin gücün benim gücüm. Kalp atışların benimkinden geçiyor. O yüzden hayır, vazgeçmeyeceğim. Bazen işler zorlaşıyor diye kaçmak istemiyorum. Ben seni istiyorum. Hepinizi, iyinizi, kötünüzü, acınızı, öfkenizi. Eğer cehenneme doğru yürüyorsanız, yol boyunca elinizi tutacağım. Hayatlarımızdaki ateşler yükselmeye devam ederse, bir olarak yanacağız. Benim için o sensin Logan. Dün, bugün, yarın seninim. Sen benim ebedi alevimsin."

Bana döndü ve beni öptü. Ben de onu biraz fazla sert öptüm ve o da bu dokunuş karşısında inledi. "Özür dilerim," diyerek nazikçe güldüm ve alnından öptüm. "Gel hadi. Bana gidelim, seni temizleyeyim, sonra da seni Kellan'a bırakırım, böylece konuşabilirsiniz."

***

Evime vardığımızda duşu açtım, Logan'ı soydum ve içeri girmesine yardım ettim. Gözlerini kapatıp derin nefesler alırken ılık su vücuduna çarptı.

"Hemen dışarıda olacağım. Eskiden kalma birkaç eski kıyafetin var, onları senin için alabilirim," dedim.

"Hayır, ışığı kapat ve buraya gel" dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. Dediğini yaptım. Tüm kıyafetlerimi çıkardım ve onunla birlikte duşa girdim. Beni kendine çekti, kollarını etrafıma doladı, teni tenime, alnı alnıma değdi. Duyulabilen tek şey üzerimize düşen su ve nefes alış verişlerimizdi.

Su soğuyana kadar orada uzun süre kaldık ve sonra daha uzun süre kaldık.

"Her zaman için mi, High?" "Her zaman için, Lo."

Chapter Forty-Five

Logan

Alyssa beni Kellan'ın evine bıraktığında, içimi bir parça huzur kapladı. Babam gözaltındaydı. Annem hastaneden çıkamıyordu, bu da kısa bir süre için herhangi bir uyuşturucuyla temas edemeyeceği anlamına geliyordu. Belki de işler yavaş yavaş yoluna giriyordu. *Belki de.*

Karanlık bir eve adım attım. Kellan kanepede oturuyordu. "Neler oluyor?" Işık düğmesini açarak sordum. Aniden gelen ışık seliyle irkildi ama bir şey söylemedi. Elleri titrerken yüzünden yaşlar süzülüyordu ve ağrı kesici haplarının şişesini açmaya çalıştı. Başarılı olamayınca hap şişesini odanın diğer ucuna fırlattı.

"Argh!" diye bağırdı, ellerini başına vurarak. "Neler oluyor, Kel? Erika nerede?"

"Annesinin evine gitti." Yavaşça ayağa kalktı, bacakları titriyordu ve tökezleyerek ilaç şişesine doğru yürüdü. Şişeyi eline aldı, bir kez daha açmaya çalıştı ama başaramadı. Duvara yaslanıp denemeye devam ederken nefesleri ağırlaşmıştı.

"Bırak ben yapayım," diye teklif ettim. Haplara uzandım ama o beni itti.

"Beni yalnız bırak."

"Hayır."

"Evet."

İlaç şişesi için onunla boğuşmaya başladım ve şişeyi elinden kaptım. Açtım ve avucunun içine bir hap yerleştirdim. Duvara yaslanıp yere doğru kaydı ve oturdu.

"Senin ve Erika'nın bana bebek bakıcılığı yapmanıza ve lanet olası ilaç şişelerini açmanıza ihtiyacım yok."

"Evet, biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Kel, evet, biliyorsun!"

"Hayır, istemiyorum!" diye bağırdı, sesi ağlamaktan çatlıyordu. Kollarını kendine doladı ve gözyaşlarını kendine saklamaya çalışarak benden uzaklaştı.

"Ölüyorum Logan. Ölüyorum."

Yere kaydım ve sırtımı duvara yaslayarak yanına oturdum. "Öyle söyleme."

"Gerçek bu."

'"Şimdi burada ol,' dedim Ram Dass'tan alıntı yaparak. "Rehabilitasyon kliniğinde her yatak odasının hemen üzerinde bu söz yazıyordu. "Bize dünümüz için kendimizi suçlamayı bırakmamızı ve klinikten ne zaman çıkacağımız konusunda endişelenmememizi söylediler. Sadece orada, o anda olmamız gerekiyordu. Şimdi burada ol, Kellan. Şu anda buradasın. Sen de Erika, Alyssa ve benim kadar hayattasın."

"Evet. Ama ben hepinizden çok daha erken ölmüş olacağım."

"Bu tartışılır. Ben oldukça büyük bir beceriksizim."

Kellan güldü ve beni hafifçe itti. *Güzel. Gülmek iyidir.* Duvara yaslandık.

'"Şimdi burada ol,' diye mırıldandı kendi kendine. "Peki Erika ne zaman dönecek?" diye sordum. "Gelmeyecek. Ona bir süreliğine gitmesini söyledim."

"Ne?"

"Ona bunu yaşatmaya devam edemezdim Logan. Her öksürdüğümde öldüğümü sanıyordu. Normal bir hayatı hak ediyordu."

"Ona böyle mi söyledin?" Yüzünü buruşturdu. "Tam olarak değil." "Ne söyledin?"

"Ona asla onunla evlenmek istemediğimi söyledim. İlişkimizin bittiğini ve dırdırından bıktığımı söyledim. Ona gitmesini ve bir daha gelmemesini söyledim."

"Kötü davranarak onu kendinden uzaklaştırdın."

Burnunu çekerek başını salladı. "Gitmesinin tek yolu buydu. Onun kalbini kırmaya devam edemezdim."

"İnan bana ağabey, onun kalbi kırık." Haklı olduğumu bildiği için kaşlarını çattı. "Diyelim ki roller tersine döndü. Diyelim ki Erika kanserdi ve onunla ilgilenen kişi sendin. Bu sözleri sana söyleseydi ne hissederdin?"

Elleri durmadan yüzünde geziniyordu. "Biliyorum. Biliyorum. Onu şimdiden özledim. Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bunu onun için nasıl kolaylaştıracağımı bilmiyorum."

"Kolay olsun diye kaydolmadı, Kellan. Senin için kaydoldu. Her şeye rağmen senin için kaydoldu. Yine de endişelenme. Bunu düzelteceğiz."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

Sırıttım. "Alyssa bana, benimle birlikte gelen tüm yükleri de içeren, benim için nasıl kaydolduğuna dair aynı konuşmayı yaptığında."

Güldü. "O kadar zeki olmadığını bilmeliydim." "Evet, üzerinde çalışıyorum."

Birkaç dakika sessiz oturduk. "Uh, Logan?" "Evet?"

"Yüzüne ne oldu böyle?"

Kıkırdadım ve ona annemle babamı anlatmaya başladım. Umduğumdan çok daha iyi tepki verdi ama yine de benimle aynı şeyi düşündü. "En azından hastanedeyken uyuşturucu alamıyor."

Ah, kardeşim. En iyi arkadaşım.

***

İyisin, Logan Francis Silverstone**.**

Ben: Ben iyiyim, Alyssa Marie Walters.

Birkaç saatte bir bana bu sözleri mesaj attı. Kellan hazır olduğunda, o ve ben annemi görmek için hastaneye gittik. Oldukça acı çekiyordu, çünkü doktorlar ona

bağımlılıkları nedeniyle çok fazla ilaç kullanıyordu. Onu bu şekilde görmek zordu ama onu gördüğüm en kötü hal değildi.

Kellan tekerlekli sandalyeye oturdu ve ben de onu yatağına doğru ittim. Ben arkada durup izlerken onun elini kendi elinin içine aldı ve ona küçük bir gülümseme verdi.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye ağladı. Ellerini yüzüne dayadı ve başını iki yana salladı. "Her şeyi berbat ettiğim için çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettim."

"Şimdi burada ol, anne," diye cevap verdi. "Her şey yolunda."

Dudağını ısırdı ve hastane önlüğüne, vücuduna bağlı tüm kordonlara ve bandajlara baktı. "Rehabilitasyona gitmek istiyorum," diye usulca konuştu.

Kellan ve ben başımızı sallayarak onayladık. "Ben de," dedi başka bir ses.

Sadie'yi görmek için döndüm. Gözleri cam gibiydi ve biraz kıpırdanıyordu ama bana gülümsedi.

"Tamam," dedim.

Başını salladı. "Tamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu bebeği tek başıma doğuracağım. Kimsem yok."

Onu dürttüm. "Sorun değil. O çocuk benim kardeşim olacak. Ve benim geldiğim yerde, kardeşin için her şeyi yaparsın. Ben de sana yardım ederim. Artık bir ailen var Sadie. Artık her şeyi kendi başına çözmek zorunda değilsin. Söz veriyorum."

Chapter Forty-Six

Alyssa

Logan'ın ailesiyle yaşadığı olayın üzerinden iki hafta geçti. Julie rehabilitasyona girmişti ve günlerdir oradaydı, mücadele ediyor ama hayatı için savaşıyordu. Sadie de temizleniyor, ayakları üzerinde durmaya çalışıyordu.

Her şey normale dönüyordu. Erika'nın hâlâ annemizle kalıyor olması dışında, ki bu normal olmaktan çok uzaktı. Aslında biraz korkutucuydu. Cumartesi öğleden sonra, elimde bir kutuyla annemin evine gittim ve ön kapıyı yumrukladım.

Kapı açıldığında Erika kaşlarını kaldırdı. "Selam, Aly. Ne var ne yok?"

"Annemle kalman da neyin nesi? Biliyor musun, boş ver. Git eşyalarını topla. Gitme vakti geldi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hayatını hatırlıyor musun? Nişanlını? Evet. Eve gitme vaktin geldi. Kellan-"

"Beni istemiyor. Beni orada istemiyor, Alyssa." "Sana ihtiyacı var."

Annem kapı aralığında belirdi, gözleri kısılmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Erika sonunda aklını başına topladı. Büyük bir hata yapmadan önceki hayatına geri dönüyor. Bunu fark ettiği için onunla gurur duyuyorum."

"Anne, benim için bir şey yapabilir misin?" diye sordum. "Ne?"

"Sen kendi işine bak. Hayatında bir kez olsun kendi işine bak."

Ofladı ama cevap veremeden Erika'yı evden çıkardım ve kapıyı arkasından kapattım. Erika kaşlarını çattı. "Dinle, Alyssa. Kellan'la denedim. Gerçekten denedim. Ama beni orada istemediğini yüksek sesle ve açıkça söyledi, bu yüzden gitmiyorum."

"Eve gel, Erika. Hemen şimdi."

"Hayır."

"Peki." Kutumu açtım ve bir kaşımı kaldırdım. "Ama seni uyarmaya çalıştım."

Kutunun içinde tabak koleksiyonunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun, Alyssa?" Kutuyu devirmeye başladım ve hepsi yere düşerken o da sıçradı. "Aman Tanrım!"

"Logan! Buraya gel." Onu çağırdım ve elinde bir kutuyla arabadan atladı. "Erika'ya eve gelmesini söyle."

Erika titriyor, alt dudağını ısırıyordu. Logan ona doğru yürüdü, gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "Sen benim kız kardeşimsin."

"Dur. Durmayacağım."

"Bana bağırıyorsun. Bağırsaklarımdan nefret ediyorsun. Bana bok gibi davranıyorsun. Bana aptal diyorsun. Sen benim kardeşimsin, Erika. Ve şu anda Kellan'ı siktir et. Şu anda eve gelmene ihtiyacım var. Sen olmadan ona yardım edemem."

"Yapamam," dedi. "Bunu yapamam."

Logan başıyla onayladı ve Erika'nın en sevdiği cam eşyaların bulunduğu kutuyu açtı. "Eve gel."

"Ben geldim."

"Tamam." Logan kutuyu devirmeye başladı ve kadın irkildi. "Hayır, Logan! Daha yeni aldım-" *Crash!* Cam parçaları
yere saçıldı. "Aman Tanrım! Sizin neyiniz var böyle?!"

"Eve gelmeni istiyoruz, hepsi bu," diye açıkladım.

"I yapamam tutmak yapıyor Bu. I yapamam yap artık işlevsiz."

Annemin her hareketimizi izlediği, cama vurduğu, bağırdığı evin pencerelerine doğru işaret ettim

Erika'ya içeri girmesini söyledi. "Ve *bunun* normal olduğunu mu düşünüyorsun?" "Siz ikiniz gidin. Lütfen. Kellan'ın bana ihtiyacı yok."

"Evet biliyorum." Hepimiz döndüğümüzde Kellan'ın elinde bir kutuyla bize doğru yürüdüğünü gördük. Garaj yolunun kenarında durdu ve Erika ile göz göze geldi. "Seni özlüyorum. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var, Erika." Kutusundaki tüm eşyaları yere bıraktı ve kutuyu serbest bıraktı.

"Eve gel."

Erika güldü ve sonra hepimiz onunla birlikte gülmeye başladık. Annem ön kapıyı açtı, aceleyle dışarı çıktı ve Erika'ya içeri gelmesini emretti ama o dinlemeyi reddetti.

Hepimiz arabalara doğru yürüdük, acımızı yerdeki kırık cam parçalarında bıraktık ve hep birlikte yeniden başladık. Kellan eve Erika'nın arabasıyla gitti, Logan da benim arabamı sürdü.

"Hey, düşünüyordum da... Bu akşam Jacob'ın restoranında yapılacak etkinlikten önce çılgın, vahşi cinsel kaçamaklar yapmak ister misin?"

Omuz silktim, hiç eğlenmedim. "Sanırım. Ya da dün aldığım Michael Jackson'ın yeni belgeselini izleyip, pizza artıkları ve ahududulu Oreos yiyebiliriz."

Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Benimle pis pis konuşmana bayılıyorum."

Beni öptü ve sonsuzluğumuzun o anda başladığını biliyordum.

***

"Tamam, işte plan. Ben Jacob'ın restoranına gideceğim ve son detayları ayarlamaya yardım edeceğim. Sen Kellan ve Erika'nın evine git, onları al ve bir şeyler içmek için dışarı çıkmaya ikna et, Kellan bunu kabul edecek, Erika dışarı çıkmayı reddedecek ve sonra bir şekilde Kellan'ı sevdiği ve onu mutlu etmek için her şeyi yapacağı için gelmeye devam edecek," Logan

belgeseli izledikten sonra ayrılmak için ayağa kalkarken açıkladı.

"Doğru."

"Tanrım, çok gerginim ve parti benim için bile değil," diye sırıttı. Aceleyle evden çıkarken ona bir öpücük verdim.

"Jacob'a gitmek istemediğine emin misin?"

"Hayır, böyle iyiyim. Dışarısı güzel. Yakında görüşürüz!"

O gittikten sonra doğruca kız kardeşimin evine gittim, o da tam Logan'ın düşündüğü gibi yaptı ve gelmeyi reddetti.

"Bir şeyler içmek için dışarı çıkmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Alyssa. İkimiz de oldukça yorgunuz," dedi Erika kaşlarını çatarak. "Belki gelecek hafta."

"Ah, hadi! Eğlenceli olacak! Ayrıca Logan bu gece Jacob's'ta çalışıyor, böylece yemek sipariş edip durmadan geri göndererek onu kızdırabiliriz. Çok destansı olacak!"

Kellan gülümsedi. "Kulağa eğlenceli geliyor. Ve ben eğlenceyi özlüyorum."

Erika gözlerini kıstı. "Gitmek mi istiyorsun?"

Hızla başını salladı.

"Ciddi misin? Yorgun değil misin?" Başını hızla salladı.

Kellan ve ben ona o güne kadar gördüğü en büyük köpek yavrusu bakışlarını atarken bir süre derin düşüncelere daldı. Sonunda pes ettiğinde, ikimiz de heyecanla alkışladık.

"Bir meze ve bir içecek! Bu adam için su," diye gülümseyerek Kellan'a doğru başını salladı.

"Bil diye söylüyorum, suyumu çok ama çok yavaş yudumlayacağım."

Jacob'ın restoranına vardığımızda Erika kaşlarını çattı. "Kapıda neden kapalı tabelası var? Saat akşamın altısı."

"Bilmiyorum, bu çok garip." Kolu tuttum ve dönerek kapıyı açtım. "Kilitli değil. Hadi, Jacob burada mı bakalım."

İçeri adımımızı attığımız anda Erika tüm düğün süslemelerini görünce nefesi kesildi. İçerisi, "Sürpriz!" diye bağıran arkadaşlarıyla tıklım tıklım doluydu.

"Neler oluyor?" Erika gözlerini ileri geri hareket ettirerek sordu.

Jacob geldi ve kolunu Kellan'a doladı. "Ben bu adamla ilgilenirim, Alyssa, sen de kardeşine yardım et. Kadınlar tuvaleti ikinize de açık."

"Ne için?" Erika hâlâ telaşlı bir şekilde sordu ama kolundan tutup onu da kendimle birlikte çektim. Banyoya girdiğimizde elleriyle ağzını kapattı. "Gelinliğim neden burada Aly?"

Gülümsedim, neredeyse onun bunalmış enerjisini hissediyordum. "Biliyorsun sanıyordum? Bugün evleniyorsun."

"Ne?"

"Dedim ki, bugün evleniyorsun." Gözleri sulanmaya başladı ve ben başımı salladım. "Oh hayır. Ağlamak yok. Makyaj sanatçısı birkaç dakika içinde burada olacak. Ve seni hazırlamamız gerek."

"Yani... Şuradaki düğün... O süslemeler, o insanlar. O benim düğünüm mü?"

Başımı salladım.

Öfkelendi ve ellerini şaşkınlıkla kalçalarının üzerine koydu. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Bu Logan'ın fikriydi." Alt dudağını ısırdı ve titremeye başladı. "Ah, tatlım. Ağlama."

"Değilim," diye hıçkırdı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Bu onun için gerçekten çok güzel bir şeydi."

Onu hazırlamak için acele ettik, güzel beyaz gelinliğini giydirdik, saçlarını zarif bir topuz haline getirdik ve şampanya içerken güldük ve güldük. "Hazır mısın abla?" Baş nedime elbisemle arkasında durarak sordum.

"Evet. Keşke annem..."

Kaşlarımı çattım.

"Biliyorum."

"Ama bunun bir önemi yok. Bu gece Kellan ve benimle ilgili.

Bu gece bizim."

Restorana doğru yürüdüğümüzde Jacob elinde mikrofonla sahnede duruyordu ve töreni yönetmeye hazırdı. Solunda takım elbiseli ve kravatlı Kellan, Kellan'ın yanında da Logan vardı. Gözlerim onun yüzünde dans ediyor, her şeyini inceliyordu. Gülümsemesi genişti ve gözlerine yayılmıştı. Ama o güzelim saç telleri yoktu. Tüm saçları gitmiş, kardeşine uyması için yeni tıraş edilmişti. Sadece Erika ağlamakla kalmadı, benim de gözlerimden yaşlar boşandı.

Onu sevmiştim.

Her zaman için. Her zaman için. Her zaman için.

"Sen burada kal," dedim kız kardeşime. "Benim çaldığımı duyana kadar kıpırdama, sonra git yakında kocan olacak kişiyle tanış."

Erika hâlâ büyük bir şok içindeydi ama başıyla onayladı. Piyanoya doğru yöneldim ve kız kardeşimin koridorda hayatının aşkına doğru yürüyüşünü izlerken çalmaya başladım. Onun yanaklarından yaşlar süzülüyordu, benimkilerden de.

Bu anı hak etmişlerdi. Bunu dünyadaki herkesten daha çok hak ediyorlardı. Jacob senaryosunu okudu ve iki aşık birbirlerine zor günler ve sakin günler için söz vererek yeminlerini ettiler. Acılı kalp kırıklıkları ve güzel kalp atışları. Sonsuza kadar ve daima. Öpüştüklerinde, odadaki herkes paylaştıkları aşkı hissetti.

Sonra da gülüşerek, ağlayarak ve birbirlerini severek odadan dışarı fırladılar. Logan mikrofonu Jacob'dan aldı ve ben ona Erika ve Kellan'ın büyük giriş için hazır olduklarını işaret etmeden önce birkaç dakika daha bekledi. Dudakları aralandı ve konuşurken gülümsedi. "Bayanlar ve baylar, size ilk kez Bay ve Bayan Kellan Evans'ı takdim etmek benim için bir zevk!" Odanın sol tarafındaki Erika'yı işaret etti ve ardından sağ taraftaki Kellan'ı işaret etti ve dans pistinin ortasında birbirleriyle buluşarak dışarı çıktılar. "Eğlenceli bir geceye dalmadan önce, sağdıç konuşmamı şimdi yapabileceğimi düşündüm. Her neredeyseniz bir içki alın ve beni dinleyin."

Sımsıkı gülümsedi ve gözlerini kaçırmak için elinden geleni yaptığı gözyaşlarını gördüm. "Kardeşim Kellan bir süper kahraman. Şehirleri kurtarmıyor olabilir, pelerin giymiyor olabilir ama hayatları değiştiriyor. Her günü sanki sihirle doluymuş gibi yaşar. Acıdığında bile gülümser. Aşka, hayata ve mutlu sonlara inanır. Aileye inanır. Yani, muhtemelen hak etmediğim halde bana inandı. O ve ben farklı büyüdük. O mutluluğa inanırken ben trajedilere saplanıp kalmıştım ama o yine de beni sevdi. Mücadelelerimde, iç yangınlarımda, acılarımda beni sevdi. Beni koşulsuz sevdi. Bu sevginin sınırı yoktu. Ve bu sevgi sayesinde asla yalnız kalmayacağımı biliyordum.

"O ve Erika aynı şekilde seviyorlar. Erika kardeşimi çok sever. Acı çekse bile onun gülümsemesini sağlamak için her şeyi göze alır. Şefkatlidir, zekidir, naziktir. Her odada dağınıklık bırakmama rağmen beni evine kabul etti, çünkü onu seviyordu. Onu olduğu gibi sevdi ve onunla birlikte gelen tüm ağır yükleri de -ben de dahil olmak üzere- sevdi. Onu kanserden önce de sevdi, kanser sırasında da sevdi ve yemin ederim kanserden sonra da sevecek. Çünkü onun sevgisi koşulsuzdur.

"Bu iki kişi sevginin süper kahramanları. İşler zorlaştığında, her zaman gülümsemenin nasıl bulunabileceğini gösteriyorlar. Birbirleri için fedakârlık yapıyorlar çünkü aşklarının gerçek olduğunu biliyorlar. Karanlık olduğunda bile sevgileri bir şekilde parlıyor. Bu iki kişi bana aşkı kucaklamayı öğretti. Mutlu sonlara inanmayı. Koşulsuz olarak her şeyimi vermeyi. Bu yüzden kadehimi kaldırıyorum." Kadehini havaya kaldırdı ve gözlerini kardeşi ile Erika'ya dikti. "İyi günlere, kötü günlere, bu ikisinin bana inanmayı öğrettiği koşulsuz sevgiye. Hepimiz bu tür bir sevgiyi arayalım, hepimiz bu tür bir sevgiyi keşfedelim." Gözleri bana kaydı ve bir damla gözyaşı benim yanağımdan süzülürken onun yanağından da bir damla süzüldü. "Ve onu bulduğumuzda

her zaman, her zaman ve her zaman elimizde tutacağız." Ona bir öpücük verdim, o da çifte dönmeden önce öpücüğü kalbine yerleştirdi. "Kellan ve Erika'ya ve onların sonsuza dek sürecek aşklarına."

Herkes alkışladı, herkes içti ve herkes sevdi. Logan gözlerini sildi ve güldü. "Şimdi lütfen herkes dans pistini boşaltsın ve güzel evli çift ilk danslarını etsin."

Logan'a sahnede eşlik ettim ve mikrofonu elinden aldım. "Saçların gitmiş," diye fısıldadım, ellerimi kel kafasında gezdirirken.

Omuz silkti. "Sadece bir saç kesimi."

"Hayır." Alnından öptüm. "Bundan çok daha fazlası." "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," diye cevap verdim. Gitara doğru ilerledi ve onu aldı, taburenin üstüne oturdu, ben de piyanoya doğru ilerledim, mikrofonu yanıma yerleştirdim ve tıngırdatmaya başlamasını bekledim. Çalmayı yeni öğrendiği sesleri duyduğumda gülümsedim, tuşları çalarken ona katıldım ve Ingrid Michaelson'ın "The Way I Am" şarkısının girişini söylemeye başladım.

Onların şarkısı.

Kellan ve Erika dans pistinde bir ileri bir geri sallanıyor, her geçen dakika aşklarını daha da derinleştiriyorlardı. Gitar solosu sırasında, restoranın ön kapısı açılırken Logan mikrofonuna konuştu. "Lütfen gelin ve damadın annelerini partiye davet edin."

Julie ve annem birlikte odaya girdiklerinde herkesin gözleri açıldı ve alkışladılar. Şok olmuş bir halde Logan'a döndüğümde kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladı. "Nasıl?"

Omuz silkti. "Buraya gelmeden önce birkaç yere uğradım."

Sen benim dünyamsın. Benim bütün, geniş dünyam.

***

Düğün inanılmaz iyi gidiyordu, uzun zamandır görmediğim kadar çok kahkaha ve mutlu gözyaşı vardı. Her şey sona erdiğinde, hepimiz restoranın otoparkına doğru yürüdük, Kellan ve Logan hala takım elbiseleriyle, Erika ve ben de hala elbiselerimizle.

"Tekrar teşekkürler, Logan ve Alyssa. Her şey için. Bu gece hayal ettiğim her şey vardı," dedi Erika. Onun Kellan'a bakışı ve Kellan'ın da ona bakışı bana gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu gösterdi.

"Sorun değil. Kellan, yarın doktor randevun olduğunu biliyorum ve ben de orada olacağım. Ama sanırım bu gece Alyssa'da kalacağım, böylece yeni evliler bu geceyi kendilerine ayırabilirler," dedi Logan.

Gülümsedi ve kabul etti ama Erika yırladı.

"Hayır!" "Ne?" Ben sordum.

"Herkes kendi yoluna gitmeden önce bir yere uğramamız gerekiyor," diye açıkladı.

"Tamam. Neresi orası?" Logan kız kardeşime sordu.

Erika'nın dudaklarına hınzır bir sırıtma yerleşti ve bu gülümseme bana tam olarak nereye gitmek üzere olduğumuzu söyledi.

***

Dördümüz Pottery Barn'ın beşinci koridorunda durmuş, farklı tabak takımlarına bakıyorduk. Geri kalanımız ileri geri sallanırken Erika'nın gözleri kısılmış, derin düşüncelere dalmıştı.

"Gerçekten bütün eşyalarımı kırmak zorunda mıydın?" Başını sola doğru eğip nedime elbisemden daha pahalı olan bir şeye bakarak sorguladı.

"Bu Logan'ın fikriydi," dedi Kellan, kardeşini otobüsün altına atarak.

"Alyssa da kabul etti," diye yanıtladı Logan.

"Kellan bana senin için sorun olmayacağını söyledi," diye ekledim. "Her neyse. Hepinizi eşit derecede suçluyorum."

"Beni suçlayamazsın!" Kellan savunmaya geçti. "Ben-"

"Kanser, biliyoruz!" Logan, Erika ve ben hep bir ağızdan inledik.

Güldü.

"Tamam. Üçe kadar saydığımda, herkes bardaklara geçmeden önce hangi seti almam gerektiğini işaret etsin. Bir, iki, üç!"

"Şu!" diye bağırdık, hepimiz farklı eşyaları gösterdik, sonra hepimiz tartışmaya başladık, birbirimize bağırdık, güldük ve gülümsedik.

Tabaklar seçildikten sonra, bir zamanlar telaşlı olan beşinci koridoru bir huzur kapladı. Birbirini tanıyan, iyi, kötü ve yıkılmış insanlara baktım. Onu gördüm. Hâlâ oradaydı. Tüm acı, gözyaşı ve yıkıma rağmen, bir şekilde birbirimize olan sevgimiz hayatta kalmıştı. Bir şekilde hepimiz hâlâ birbirimize bağlıydık.

Benim
halkım.
Benim
ailem.
Kabilem.
Her nasılsa, biz kırılmazdık.

Chapter Forty-Seven

Logan

TJ'in ofisi soğuktu. Olması gerekenden daha soğuktu. Ama artık buna alışmıştım. True Falls'a döndüğümden beri Kellan'la olan hiçbir randevumu kaçırmamıştım.

Masasının sol köşesinde bir kavanoz jelibon, sağ tarafında da kırmızı meyan kökü duruyordu. *En azından siyah meyan kökünden kurtulmuştu.*

Kollarımı kavuşturdum ve ısınmak için vücuduma bastırdım. *Kahretsin*. Donuyordum. Gözlerim hemen yanımdaki, Kellan'ın oturduğu sandalyeye kaydı.

TJ'e baktığımda dudaklarının oldukça hızlı hareket ettiğini gördüm. Durumu tekrar tekrar anlatmaya devam etti. Yine de emin olamıyordum, çünkü artık dinlemiyordum.

Ağzından çıkan kelimeleri duymayı bıraktığım anı tam olarak bilmiyordum ama son beş on dakikadır sadece ağzının hareketini izliyordum.

Ellerim sandalyemin kenarını kavradı ve sıkıca tutundum.

Erika, Kellan'ın sandalyesinin diğer tarafına oturmuş, gözyaşları yanaklarına dökülüyordu. "İşe yarıyor mu?" diyerek beni kırdı.

şaşkınlığımdan.

"İşe yarıyor." TJ'in sesi umut doluydu, hatta yüzünde bir gülümseme vardı. "Kemoterapi işe yarıyor. Henüz karanlıktan çıkmadık ama doğru yönde ilerliyoruz."

Umudun ezici hissi nefeslerimi kesiyordu. Sistemimde yuvarlanan panik kalp atışları dehşet vericiydi.

"Ben-" diye başladı sesim ama sonra durakladı. Bir şey söylemem gerektiğini hissettim, çünkü Kellan hiç konuşmuyordu. Yine de doğru kelimelerin ne olduğunu bilmiyordum. Böyle bir durumda doğru sözcükler var mıydı?

Parmaklarım sandalyeyi daha derinden kavradı. Sağ elim yanağıma değdi ve boğazımı temizledim. "İşe yarıyor mu?" diye sordum.

Konuşmaya başladı ama ben yine dinlemeyi bıraktım. Kellan'ın elini tuttum ve sol elini sıktım, Erika da sağ elini sıktı.

Kardeşim, kahramanım, en iyi arkadaşım kanserle savaşıyordu. Kanseri *yeniyordu.*

Ve sonunda nefes alabildim.

***

O gece Alyssa ve ben reklam panosuna tırmandık ve gökyüzüne savrulan yıldızları seyrettik. Ahududulu Oreo'ları paylaştık ve nefes almaya ihtiyacımız olana kadar öpüştük, yaşadığımız her şeyi hatırladık ve yolumuza çıkan her şeyin hayalini kurduk.

Bacaklarımız reklam panosunun çıkıntısından sarkarken, "Anka kuşunun Yunan mitolojisi hakkında bana verdiğin DVD'yi beğendim," dedim. "Kuşun ölmesi ama sonra bir şekilde küllerinden doğması, yeniden doğması, hayatta yeni bir şans elde etmesi fikrini sevdim."

Gülümsedi. "Evet, sen anka kuşusun Logan. Çok yol kat ettin, çok şey gördün ve yeniden doğdun." I salladı benim Başını. "I baktı daha derin içine Anka kuşu ve onun neyi temsil ettiğine dair farklı mitolojiler ve farklı inançlar. Yunanlıların hikayesini takdir etsem de Beni en çok etkileyen Çin inançları oldu." "Neye inanıyorlardı?"

"Anka kuşu genellikle biri erkek biri dişi olmak üzere iki şekilde görülürdü. İki anka kuşu birlikte yin ve yang'ı temsil ediyordu.

Onlar bir bütünün iki parçasıydı. Dişi anka pasif, nazik, sezgisel olan, erkek ise iddialı olan, harekete geçendi. Birlikte unutulmaz bir ortaklığı temsil ediyorlardı. Dünyanın bazı bölgelerinde, iki anka kuşu sembolü düğün hediyesi olarak verilir - sonsuza kadar ve sonsuza dek mutlu olmanın bir işareti."

"Bu çok güzel," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Tekrar gökyüzüne bakmak için bir an durduk.

"Yüksek mi?"

"Evet?" Elimi cebime atıp küçük bir kutu çıkarırken avuçlarım terlemişti. Gözleri kutuya takıldığında küçük bir nefes aldı, sonra gözleri benimkilerle kilitlendi. "Ne yapıyorsun Lo?"

"Gerçek mi yalan mı?" "Yalan."

"Kesinlikle hiçbir şey yapmıyorum."

Alt dudağı titredi. "Peki ya gerçek?"

"Küllerimden yükselmeye başlıyorum. Yeniden doğuşun henüz ilk aşamalarındayım, ama yükselirken sonsuza dek benimle kilitli kalmanı istediğimi biliyorum." Küçük kutu açıldı ve kanatlarının ortasında bir elmasla iç içe geçmiş iki anka kuşunun bir araya gelişini gösteren alyansı çıkardım. "Sen benim şifacımsın. Sen benim gücümsün. Sen benim sonsuza dek sürecek aşkımsın ve eğer senin için de uygunsa, karım olmanı çok isterim."

"Gerçekten mi?" diye usulca konuştu.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim.

Bana yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma yaslarken sesi titriyordu. "Her zaman için mi, Lo?"

Elini avucumun içine aldım ve yüzüğü yüzük parmağına geçirerek onu nazikçe öptüm. "Her zaman için, High."

Epilogue

Logan

~*~

Yedi yıl, bir düğün, bir tam iyileşme, iki bebek ve daha güçlü bir aşk

~*~

Mutluydum.

Adıma pek bir şey yoktu ve çocuklarıma aktarabileceğim çok fazla başarı hikâyem de yoktu. Milyoner bir dahi değildim. Üç lisans derecem yoktu. Muhtemelen hayatımın büyük bir bölümünde geçimimi sağlamak için çalışacaktım ama her zaman geçimimi sağlayacaktım çünkü sevgim vardı. Zor zamanlarda devam etmem için bana güvenen üç kişi vardı. Bana ve uzaklardaki hayallerime inanan üç kişi vardı.

Alyssa ve ben hayallerimizden birine birlikte başlayabildik: High&Lo Restoran ve Piyano Bar. İki yıldır işletiyorduk ve çocuklarımdan sonra bu benim en büyük başarılarımdan biriydi. Yine de daha fazlası için çabalıyordum.

Bir gün çocuklarıma ve güzel karıma dünyayı verecektim. Çocuklarım sevilmemenin ne demek olduğunu asla bilmeyeceklerdi. Onlar daha dünyaya gelmeden el üstünde tutulmuşlardı.

Alyssa, benim güzel aşkım, hayatımı kurtarmıştı. Bana yaşamak için bir sebep vermişti ve onun tarafından sevilmek benim için bir onurdu. Karşılığında verecek hiçbir şeyim kalmadığında bana her şeyini verişini asla unutmayacağıma dair kalbine söz verdim.

Bana dünlerimin ürünü olmadığımın sözünü verdi ve kaderimde muhteşem yarınlar olduğunu biliyordu.

O, geceleri beni sıcak tutan ruhumdaki ateşti. Beş yaşındaki oğlum Kellan, "Bu çok yüksek," diye ağladı.

reklam panosunun merdivenine doğru yürüdü. Ona, hâlâ başarılı bir müzisyen olma hayalinin peşinden koşan ve her geçen gün daha da yaklaşan amcasının adı verilmişti.

Küçük kız kardeşi Julie omuzlarıma oturmuş, yukarı bakıyordu. "Evet, baba! Çok yüksek!" diye onayladı. Adını büyükannesinden almıştı; aydınlıktan çok karanlık günler yaşamış, ama artık güneşte yürüyebilen ve son yedi yıldır şeytanlarını uzak tutabilen bir kadındı. Her gün kolay değildi ama her gün bir lütuftu.

Çocukların bunu çok korkutucu bulacağı konusunda beni uyaran Alyssa'ya gülümsedim ama o gece yıldızları ilk aşık olduğum yerden görmelerini istiyordum.

"Battaniyelerimiz var," dedi Alyssa. "Onları her zaman buraya serip yukarıya bakabiliriz."

"Bunu yapabilir miyiz baba? Tırmanmak yerine yukarı bakabilir miyiz?" Kellan sordu.

"Tabii ki. Bu daha da iyi."

O gece sessizdik, karanlığa gömülmekte olan yıldızların aydınlattığı gökyüzüne bakıyorduk. Kollarım Alyssa'nın beline dolanmıştı ve o da bana yaslanarak onu ayakta tutan kişi olmama izin verdi. Her gece nerede olursak olalım güneşin batışını izler ve tekrar doğuşuna tanık olmak için erkenden uyanırdık. Hayat böyle bir şeydi: Günler kararırken bile size her zaman bir şans daha verilirdi, küllerinizden yeniden doğmayı denemeniz için ikinci bir an.

Alyssa ve ben yarattığımız hayatlara bakarken çocuklar etrafta koşturup oynuyorlardı. Onlar bizim sonsuza dek sürecek mutluluğumuzdu, bize çok fazla neşe getiren hediyelerdi.

Tanrım, çok mutluydum.

Çok mutluydum, güvendeydim ve seviliyordum.

Gökyüzü kararırken ve serin rüzgârlar üzerimize doğru eserken, Alyssa'nın kulağına fısıldadım ve onu kendime çektim. "Her zaman için mi, High?"

"Her zaman için,

Lo." Omuz

silktim.

Omuz silkti.

Güldüm.

Güldü.

Dudaklarımı ayırdım.

Dudaklarını ayırdı.

Eğildim.

Eğildi.

Dudaklarımız kilitlendi ve ayaklarım yere sağlam basmasına rağmen hayatımda hiç bu kadar yüksekte hissetmemiştim.

Son

Acknowledgements

Bu romanın bir araya gelmesine o kadar çok insan yardım etti ki teşekkür etmeye nereden başlayacağımı bilemiyorum. O yüzden en iyi arkadaşımla başlayacağım. Anneme: Bu kitabı yazmamda bana yardım ettin. Sen olmasaydın nerede olurdum bilmiyorum. Hayatı pek çok ruh için daha iyi hale getiriyorsun ve sana en iyi arkadaşım dediğim için çok mutluyum.

Alison, Allison, Christy ve Beverly'ye: Alyssa ve Logan'ın hikayesinin beta okumasına yardım etmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Hikayeyle ilgili pek çok sorunu çözmeme yardımcı oldunuz ve bana en iyi geri bildirimleri verdiniz. Hepiniz kalbime çok yakınsınız ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Edits by C. Marie'deki muhteşem editörüm Caitlin'e teşekkür ederim: Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yeteneklisiniz.

Diğer editörüm Kiezha'ya: Bana sadece düzeltmelerde yardımcı olmakla kalmayıp, her gün benimle olay örgüsünü konuştuğun için teşekkür ederim. Bu hikayeyi daha sıkı hale getirdin ve bunun için seni seviyorum.

Danielle Allen'a: Sen benim dünyamsın. Ciddiyim. Son iki ay boyunca her gün konuştuk ve kırıldığımda elimi tuttun. En çok ihtiyacım olduğunda bana her zaman ilham veren sözlerini söyledin. Ağlamak istediğimde beni güldürdün. Seni seviyorum, arkadaşım. SS/KS.

Staci Brillhart'a: Benimle telefonda hikayeyi konuşarak geçirdiğin saatler için. Messenger'da benimle geçirdiğin saatler için (AYLAR!) iyi olduğumdan emin olduğun için. Dünyanın senin gibi daha fazla güzel ruha ihtiyacı var. Var olduğun için ve sana arkadaşım dememe izin verdiğin için teşekkür ederim.

Kabileme: Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Kalbim sizinkiyle birlikte atıyor. Her zaman.

Ryan'a: Şu anda uyuyorsun, sabahın erken saatlerinde bu

kelimeleri yazarken benden birkaç santim uzaktasın. Benim

Kalbim çok dolu. Gecenin bir yarısı bilinmeyenden korkarak panik içinde uyandığımda bana sarıldığın için teşekkür ederim. Beni her gün gülümsettiğin için teşekkür ederim. Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Sen beni sıcak tutan ateşsin.

Düzeltmenime: Judy, beni son anda kurtardın ve yeteneklerin akıllara durgunluk veriyor. Senin için çıldırıyorum!

Romanımı güzelleştirenlere: Kapak fotoğrafçım. Güzel kapak resmi için Franggy'ye ve Quirky Bird'den kapak tasarımcım Staci'ye.

Ben kendime bile inanamazken bana inanan acentelerime. Tüm hayallerimi gerçekleştirdiniz. Teşekkür ederim.

Okuyuculara: Bana ve romanlarıma şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Hayatımı tahmin edebileceğinizden çok daha fazla değiştirdiniz.

Son olarak aileme çok teşekkür ederim. İyi ve kötü zamanlarımda her zaman sizi seçerdim.

XoXo!

About the Author

Brittainy C. Cherry, kelimelere her zaman aşık olmuş **1 numaralı Amazon Çok Satan yazarıdır.** Carroll Üniversitesi'nden Tiyatro Sanatları lisans derecesi ve Yaratıcı Yazarlık yan dal derecesi ile mezun olmuştur. Brittainy ailesiyle birlikte Milwaukee, Wisconsin'de yaşamaktadır. Milyonlarca ayak işi yapmadığı ve hikayeler hazırlamadığı zamanlarda, muhtemelen sevimli evcil hayvanlarıyla oynuyordur.

Brittainy C. Cherry'nin diğer romanları şunlardır: The Air He Breathes, Loving Mr. Daniels, Art & Soul ve The Space in Between.

Onu Facebook'ta bulabilirsiniz:

www.facebook.com/BrittainyCherryAuthor

www.twitter.com/brittainycherry

The One by Danielle Allen

Tek Tanıtım Yazısı

Küstahlık.

Kavgalar.

Utanç verici.

Genelde realite televizyon izlemem ama kesinlikle realite flört programlarını izlemem. Tamamen kurgulanmış olmalarının yanı sıra, insanların, özellikle de kadınların korkunç bir tasviri.

Kadınlar, bir ya da iki hafta sonra "aşık olacakları" bir erkeğin sevgisini kazanmak için birbirleriyle yarışıyor.

Ben B.S. diyorum.

Tam bir saçmalık.

Bu yüzden en iyi arkadaşım Koko, en popüler reality flört programı *The One*'ın setinde makyaj sanatçısı olarak işe alındığında, onunla acımasızca dalga geçtim.

Eğer ona sataşmayı bırakmazsam beni geri alacağını söyledi.

Ve yaptı da.

Ben de bu şekilde *The One*'da yarışmacı oldum.

Chapter 1

"Ne?" Boş odada yüksek sesle çığlık attım.

The One'da yarışmacı olmak için gizlilik anlaşmasının ve diğer sözleşme formlarının en üstüne zımbalanmış tebrik mektubunu tekrar okudum. "Bu bir şaka olmalı. Bunun Koko'yla bir ilgisi olmalı."

Her ne kadar en yakın arkadaşımın kadınları onlarca yıl geriye götüren bir televizyon programında çalıştığını unutmasına izin vermemiş olsam da, Koko'nun hayallerinin peşinden gitmesi ve bir televizyon programında büyük bir iş bulmasından dolayı onunla gurur duyuyordum.

Ama bunun benimle ne ilgisi var?

Hukuk diplomamı işe koşarak, "TV'deki en popüler tanışma programına" katılmamı isteyen belgeden başlayarak bana gönderilen her bir belgeyi dikkatle okudum. Okuduğum her satırda rahatsız oldum.

Bu neredeyse gerçek gibi görünüyor.

İşim bittiğinde kâğıt yığınını ahşap sehpanın üzerine fırlattım ve cep telefonumu aldım. Ailemin Virginia'daki evinin rustik oturma odasının ortasında durup arama düğmesine basarken çıplak ayağımı soğuk parke zemine vurdum. Bir elimi kalçama dayayarak aramamın cevaplanmasını bekledim.

Çıtırdayan şöminenin üzerinde asılı duran saate baktım ve Virginia ile Kaliforniya arasındaki saat farkını hesapladım. *Orada saat sadece dörttü, yani o-*

"Zoe!" En iyi arkadaşımın hafif, havadar sesi telefonu açarken cıvıldadı. "Aman Tanrım!"

"Kumiko Liane Green," diye tam adını bağırarak çocukluk odama doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ben. Işığı açtım ve okyanus mavisi duvarlar aydınlandı. "Bu saçmalığın her yerinde senin adın yazıyor."

Şüphelerim doğrulanırken kahkahasının nefes kesici sesi bulaşıcıydı.

"Seni göt!" Haykırdım, gülümsemem sözlerimin etkisini azalttı.

Koko daha sert güldü.

"Bu hiç komik değil," diye karşı çıktım, kendi eğlencemi bastırarak. "Reality TV bile izlemiyorum, bu yüzden mektubun ilk satırında *The One'ı* görür görmez senin kıçının bununla bir ilgisi olduğunu anladım!"

Kıvırcık saçlarım başımı her sallayışımda omuzlarıma dökülüyordu.

"Siz diziye katıldıktan iki ay sonra, postadan gizemli bir evrak geldi. Tsk tsk. Senin şakaların genelde biraz daha ayrıntılı olur. Oyununu hızlandırmalısın dostum. Kayıyorsun," diye takıldım.

Alay etti, hafif sesi bir çizgi filmdeki kötü adam gibi kıkırdadı. "Julia Jones'la *The One'*da çalışmak için teklif mektubunu ilk aldığımda bana bok atıp durduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerim şüpheyle kısılmış olsa da gülümsedim. Masamın yanında dururken, parmaklarımın Pablo Neruda'nın her yere götürdüğüm eski deri ciltli şiir kitabının üzerinde kaymasına izin verdim.

"Evet," dedim yavaşça, odanın köşesindeki büyük boy okuma koltuğuna doğru ilerlemeden önce. Sandalyede rahatlarken bacaklarımı altıma sıkıştırdım. "En iyi arkadaşım Makyaj Gurusu ile çalışmak üzere işe alındığında bunu kutlarız. Onunla feminist hareketin ölümünü vurgulayan bir programda çalışacak olsa bile."

İkimiz de kıkırdadık.

"Kutlama yaptığımızda ne kadar sarhoş olduğumuzu hatırlıyor musun?" Koko sordu.

"Biz mi?" Güldüm, aklıma geldikçe başımı sallıyordum. "O geceyi hiç hatırlıyor *musun*? Sarhoş olan sendin."

"Çok sarhoştum," diye tekrar kıkırdadı. "Ama tekrar ayıldığımda seni geri alacağımı söyleyip durduğumu hatırlıyor musun?"

"Mm-hm. Ve ertesi gün Ethan'a onunla takılmak istediğimi söyledin."

"Hayır..." Kelimeyi gereğinden fazla uzattı. "Evet, bunu yaptım. Ama bu seni geri kazanmak için değildi; bu bir iyilikti. Ethan'ın ilgisini çekmeye ve radarınızda tutmaya devam etmelisiniz. O bir av!"

Gözlerimi kapattım ve inledim. "Bu işin peşini ne zaman bırakacaksın? Ethan benim patronum ve biz sadece arkadaşız."

İtirazlarıma aldırmadan devam etti, "Neyse, bu bir iyilikti, misilleme değil. Bir şey değil."

"Ugh," diye homurdandım bıkkınlıkla, kolumu havaya kaldırıp bacaklarımı tekmeledim. "Los Angeles'a döndüğümde seninle dövüşeceğim."

"Dediğim gibi, yüzlerini boyayacağımı söylediğin için seni nasıl geri alacağımı çok iyi biliyordum-"

"Muhtemelen Stockholm Sendromu yaşayan kadınlardan," diye araya girdim ve sözümü üstü örtülü bir eğlenceyle bitirdim. Kendimi tutamayarak başımı yukarı doğru eğdim ve içimden derin bir kahkaha patladı. "Bu komikti. Kendimi gülmekten kırıp geçiriyorum."

"Hâlâ komik... Bu yüzden seni geri kazanmak için mükemmel bir yol bulmam gerekiyordu."

Siyah uçlu tırnaklarıma baktım, daha önce görmediğim küçük bir çipe odaklandım. "Bu mektubu ve bu evrakları taklit etmek oldukça iyi," diye itiraf ettim isteksizce.

Koko kıkırdamalar arasında, "Bekle, sana en iyi kısmı anlatmadım bile," diye ısrar etti.

"En iyi kısmı mı? En iyi kısmı, hukuk jargonuyla ne kadar iyi bir iş çıkardığındı. Belki de benimle birlikte hukuk fakültesine gitmeliydin."

Sözlerim havada asılı kalırken hat sessizliğe büründü.

Kahretsin. İşte geliyor.

"Peki... madem konuyu açtın, bar hakkında konuşmaya hazır mısın?" Koko'nun ses tonu aniden uçarıdan ciddiye dönüştü ve beni hazırlıksız yakaladı.

Çalıştığım baro olan Breakers Bar'dan bahsetmiyordu. Kaliforniya Eyalet Barosu Sınavı'ndan, yani benim atladığım sınavdan bahsediyordu.

Kaşlarımı çattım ve beni görememesine rağmen başımı salladım. "Hayır."

Koko boğazının arkasından homurdanan bir ses çıkardı. Ama bu yargılayıcı bir ses değildi. Dilini tutmakta zorlandığında sık sık çıkardığı bir sesti.

Sandalyeye daha da gömülürken yenilgi içinde burnumu çektim. İlgisini takdir etmediğimden değil, çünkü ediyordum.

"Yapamadım işte. Açıklaması çok zor." Sesimi alçalttım, böylece annem etrafta dolaşıyorsa beni duyamazdı. "Annem burada ve henüz aileme söylemedim. Ama havaalanına varır varmaz anlatacağım."

"Yemin etmek mi?"

"Yemin ederim. Ama en iyi kısımla ilgili bir şeyden bahsetmiştin?"

"Oh evet!" Nefes nefese kıkırdamaya başlamadan önce sesi çatallaştı. "En iyi tarafı da gerçek olması!"

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirirken kaşlarımın şaşkınlıkla kırıştığını hissettim. "Ne? Seni zar zor anlayabiliyorum."

Ne olursa olsun, Koko'nun yüksek sesli kahkahaları beni mutlaka eğlendirirdi.

Tamam. Acı bir gülümsemeyle telefonu kulağımdan çektim.

İyi bir şaka ama o kadar da komik değil. Başımı salladım. "Alo?"

Onu tekrar yola getirmeyi umarak seslendim. "Sen neden bahsediyorsun?" Farkına vardığımda midem bulandı. "Bunu işten mi çaldın? Kumiko! Bu konuda sana bok attığımı biliyorum ama bu gerçekten kariyerin için büyük bir fırsat. Bu yüzden kovulma."

Her nedense, benim uyarım onun soluklarının hırıltılı ve boğuk bir sese dönüşmesine neden oldu.

Onunla eğlenmemeye çalışarak gözlerimi devirdim. Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. "Koko."

"Hayır, ben çalmadım. Mektup gerçek!" Sakinleşirken pantolonunun arasından açıkladı.

Donup kaldım. Ne demek istediğini anlamaya çalışırken 'gerçek' kelimesi kafamın içinde yankılandı. Bir parçam biliyordu ama onaylanmaya ihtiyacım vardı. "Gerçek mi? Ne demek gerçek?"

"Amacım yarışmacı olmanız için bir paket göndermek ve ardından cevap mektubunu Breakers'a asarak herkesin şakaya katılmasını sağlamaktı. Sete bu kadar erken geldiğim için 'teşekkürler ama hayır' mektupları ve gizlilik anlaşmaları gönderdiklerini zaten biliyorum. Dönmeni beklemeliydim ki yüzünü görebileyim! Ama bugün için zaten çok beklemiştim, bu yüzden paket buraya ulaşır ulaşmaz ailenizin evine yönlendirdim."

"Yani paketin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?" Sandalyeden fırladım ve yatak odasından çıkıp oturma odasına doğru yürüdüm. "Hayır, hayır, hayır. Şu anda benimle kafa buluyorsun. İmkânı yok. Evraklarda geçmiş kontrolünden geçtiğim yazıyordu. Bu kadar ileri gitmesinin imkanı yok..."

Cümlem yarım kaldı.

Yedi yıllık arkadaşlığımız boyunca Koko ve ben birbirimize her şeyi anlattık. L.A.'deki dairemizi paylaştık ve tüm kişisel bilgilerimizi aynı kasada sakladık. Koko benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyordu. Gerekli evrakları kolayca doldurabilirdi.

Kalın kâğıt yığınını tutarak yatak odasına döndüm. Kapı beklediğimden daha büyük bir gürültüyle kapandı. "Sana şaka yaptığım için beni geri almak amacıyla izlemediğim ve inanmadığım bir programda yarışmam için başvuruda bulunmak üzere kişisel bilgilerime yasadışı yollardan eriştin ve sahte belgeler düzenledin?"

Soru anında sessizlikle karşılandı.

Otuz saniye sonra Koko boğazını temizledi. "Çok mu uzak?"

"Evet!"

"Delirdin mi sen?"

"Artık bu berbat şovla ilişkilendirildiğim için kızgınım ve ortalıkta dolaşan bir kağıt izi ve elektronik kanıt var. Eğer Yüksek Mahkeme'ye seçilmek istersem, birileri *The One*'a başvuranların listesini çıkaracak ve bu açıkça kötü bir muhakeme sergilediği için teklifimi kaybedeceğim için kızgınım."

"Ama sen deli misin?"

"Şeytani bir kaltak olduğun için kızgın mıyım? Hayır."

Hakkını vermeliyim. Şakasının sonuçlanması için iki ay bekledi. Bu çok büyük bir bağlılık.

"Keşke mektubu aldığında yüzünü görebilseydim. Başlığı fark edişini, sonra da programın cinsiyetçi tonları hakkında sabun köpüğüne tırmanışını ve sonra da programa katılmak için başvurduğunu fark etmenin şokunu neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. Seçim süreci hakkında sert ifadeler içeren bir mektup mu yazacaksın?" Koko şaka yaptı.

"Ha ha," diye cevap verdim sesimde herhangi bir tonlama olmadan. Gözlerim evrakları taramaya devam etti.

"Binlerce kadın katılıyor ve sadece on ikisi programa katılmak üzere seçiliyor. Aslında teknik olarak yirmi dört kişi ama on ikisi uygun bekarla yapılacak büyük kokteyl partisinden önce eleniyor. Ve çok sayıda insan başvurduğu için seçilme şansınız yüzde birden daha azdı, bu yüzden aslında şova çok fazla bağlı olmaktan güvende olduğunuzu hissettim. Dosyada bile tutmayabilirler. Sadece adının ve *The One*'a katılmak için başvurduğunun yazılı olduğu bir mektup ya da e-posta istedim."

"Dediğim gibi, şeytani." Tebrik mesajına baktım.
kâğıt yığınını masanın üzerine bırakmadan ve parmak uçlarımı alnıma bastırmadan önce bir kez daha mektup yazdım. "Ama planınızda küçük bir sorun var."

"O da ne?"

"Bu saçma şova katılmayacağım ve beni bununla ilişkilendirebilecek tüm kanıtları yakacağım."

"Hayır!" Koko kulağımı çınlatarak bağırdı. "Bunun için iki ay bekledim! Bu Zoe Elise Jordan'ı hak ettim! Ve mektubun altında gerçekten de 'Bekârımız tek Zoe'yi arıyor... ve o sen değilsin' yazdığını duydum. Lütfen, lütfen bana öyle yazdığını söyle. Lütfen."

Bir nefes çektim. "Benimkinde öyle yazmıyor." "Ne yazıyor?"

"Benimkinde 'bekârımız aradığı kişiyi arıyor Zoe... o kişi sen misin?' yazıyor. Sonra da bir yığın kâğıt, mahremiyet hakkımdan vazgeçmemi ve tanımadığım bir adamın sevgisi için diğer kadınlarla rekabet edebilmem için bu aşağılayıcı programa katılmamı istedi."

"Bekle, ne?"

"Programa yarışmacı olarak davet edildim," diye açıkladım, boştaki elimi yüzümde gezdirerek. "Karar vermem için bana bir hafta süre verildi. Yani, paketi postaladıkları tarihten itibaren bir hafta."

"Aman Tanrım!"

Telefonumu kulağımdan çektim ama kulak zarımdaki hasar çoktan oluşmuştu.

Kelimeleri karıştı ve sonra devam etti, "Yapacak mısın? Yapmak zorundasın! Bunu onlara ne zaman geri vereceksin?"

Evraklara bakarak, aradığım şeyi bulana kadar paragrafları gözden geçirdim. "Yarın. Mesai bitimine kadar."

"Bunu yapmak zorundasın!"

Odanın bir ucundan diğer ucuna volta atmaya başladım. "Kesinlikle hayır. Bu kocaman bir hayır demek."

"Risk almayı sevmediğini biliyorum ama bir düşünsene. Eğer kazanırsan, para ödülü alacaksın. Bu para ödülü, eve ne zaman gönderildiğinize bağlı olarak, alışveriş çılgınlığı yapmamız ya da Batı Yakası'ndaki tüm Beyoncé ve Rihanna konserlerine gitmemiz için fazlasıyla yeterli olacaktır."

Gülmemeye çalışarak olduğum yerde durdum. "Yani bu senaryoda, ben tek başıma televizyonda fahişelik yapıyorum ve biz birlikte,

Kazanırsam kazancımı nasıl harcayacağım?"

"Ya da bu önerileri beğenmezseniz, baro sınavına girmek için yeniden başvurmanız için fazlasıyla yeterli bir para olacaktır."

Dudaklarım büzüldü. Tam içine girdim.

Ben cevap veremeden o devam etti. "Birbirimizi her zaman görebileceğiz. Pazar günleri hariç her gün orada olacağım. O kadar uzun süre konuşmadan duramayız! Konum inanılmaz. Havuzu, jakuzisi, buhar odası ve kitap okumak için rahatlatıcı bir yeri olan bir malikanede kalacaksın. Ve en önemlisi, uygun bekar Julian Winters."

İkimiz de bir an sessiz kaldık. O muhtemelen bir tepki bekliyordu ama ben de bir açıklama bekliyordum.

"Julian Winters?" Tekrar adımlamaya başlayarak

sordum. "Evet!"

Kaşlarım bir araya geldi, şaşırmıştım. Elimi havaya kaldırdım. "Bu da kim?"

"Julian Winters, müzik yapımcısı."

Bir müziksever olarak hâlâ şaşkındım. "Kim olduğu ya da neden umursayacağımı düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şey, o bir şarkı yazarı ve müzik yapımcısı ve tamamen senin tipin. Birinci sınıfta aşık olduğumuz asistana benziyor. Ve şu sosyetik Janna White ile telif hakkı ihlali davasına takılmıştı. Şarkıyı şimdi hatırlayamıyorum."

"Ohhhh, evet," diye hatırladım, davanın ve isimlerin aşinalığı beynime hücum etti. "'Sweet'. Bu dava onun müzik kariyerini bitirdi, değil mi? O şarkıyı çok severdim. Şarkıyı yazanın o olduğunu hayal meyal hatırlıyorum ama mahkeme dışında anlaşmışlardı, değil mi?"

"Evet. Ama şimdi neye benzediğini biliyor musun?"

"Hayır... Sadece davadan etkilendiğimi hatırlıyorum çünkü-"

"Seni burada durduracağım," diye araya girerek cümlemi yarıda kesti. "Biz gitmiyoruz

Şimdi hukuk konuşmak için. Julian Winters ile yumruklaşma şansını yakalaman hakkında konuşacağız. O-"

Araya girerken kaşlarımı çattım, "Sadece 'çirkinleşmek' demen bile seni bana genel olarak herhangi bir konuda, ama özellikle seks konusunda tavsiye vermekten alıkoydu. Yapman gereken
-"

Kapının hızla çalınması ve ardından itilerek açılma sesi cümlemi aniden bitirmek zorunda bıraktı.

"Merhaba," diye selamladı annem kafasını odaya uzatırken. Bronz teni çoğu elli beş yaşındaki kadında olmayan bir gençlikle parlıyordu. "Hazır mısın?"

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Seninle arabada buluşuruz," diye fısıldadı annem, kapıyı arkasından kapatırken.

"Seni sonra arayacağım. Akşam yemeği için babamla buluşmadan önce annemle dışarı çıkmak üzereyim."

"Tamam, ama internette Julian'ın fotoğraflarını ara ve düşüncelerini bana mesaj at."

Kendi kendime kıkırdadım. "Yapacağım."

Telefonumu arka cebime attıktan sonra hızla çoraplarımı ve botlarımı giydim. Gri ve mavi kolej kapüşonumu kaptığım gibi beyaz tişörtümün üzerine geçirdim ve aynada kendimi kontrol ettim.

C beden göğüslerimi gölgede bırakan kapüşonlu bir tişört ve satın aldığımda daha iyi göründüğünü hatırladığım bir kot pantolon giymiş, kendimin üzgün ve soğuk bir versiyonuydum. Yüzüm ve saçlarım kusursuz olsa da, kıyafetim en iyi ihtimalle sorgulanabilirdi. Ama Virginia'da ev ziyaretlerim için sakladığım ağır paltomu üzerime geçirdim ve annemle buluşmak üzere dışarı çıktım. Los Angeles'ta olduğum gibi bir moda tutkunu gibi görünmüyor olabilirdim ama Virginia'nın öngörülemeyen havası modayı ikinci plana atıyordu.

Arabaya giderken telefonumu çıkardım ve Julian Winters'ı arattım. Delici, gri gözlerini, kısa, seksi sakalını ve güzelliğini gördüğümde kaşlarım hemen havaya kalktı.

sevimli bir gülümseme. Tişörtünün kolundan görünen bir dövme bile vardı.

Bu o olamaz.

Sıkıcı, kurabiye kesici, temiz kesimli bir adam bekliyordum. Ama ilk birkaç fotoğrafa bakılırsa Julian Winters sıkıcılığın tam tersiydi. Görünüşü, gardırobu ve kariyer seçimi ile ilginç biriydi. Doğrudan kameraya baktığı çok fazla fotoğraf yoktu. Fotoğrafların çoğu yazarken ya da kayıt yaparken çekilmişti.

Başarılı. Sakallı. Dövmeli. Harika bir gülümsemesi var. İstek listemin en üst sırasını işaretlediğimi hissettim. *Kesinlikle benim tipim.*

"Bu şapşal sırıtış da ne?"

Kafamı kaldırdığımda annemin camı indirmiş olduğunu gördüm. BMW'sinin kapısını açıp koltuğa oturur oturmaz telefonumdaki resmi ona gösterdim.

"Güzelmiş." Takdirle başını salladı. "Yeni erkek arkadaşın mı?" Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Sadece bir adam."

"Mm hmm. Az önce sırıttığın şekilde değil."

Gözlerimi devirdim ve Koko'nun şakasını ona anlatmamak için dudaklarımı büzdüm.

"Peki," diye devam etti. "Şimdilik bu işin peşini bırakacağım. Daha acil sorunlar var." Garaj yolundan geri geri çıkmadan önce benim sarılıp sarmalanmış halimi işaret etti. "Mart ayının başlarında oldukça sıcak bir gece ve sen sanki kışın ortasında futbol maçına gidiyormuşuz gibi giyinmişsin. O kadar da soğuk değil."

Mor pantolon takımına, çok renkli atkısına ve siyah deri ceketine baktım. Sıcak ama şık görünüyordu.

"Ben artık bir Kaliforniya kızıyım anne. Kırk beş derece sıfırın altında da olabilir."

Annem ve ben babamla buluşmak için en sevdiğimiz İtalyan restoranına giderken ayak işlerimizi yaparken güldük, şakalaştık ve konuştuk. Bana küçük bir işletme için üstlendiği pro-bono davasını anlatırken kendimi tamamen perçinlenmiş buldum.

"...çünkü pes etmek başarısızlığa doğru atılan ilk adımdır," diyerek en sevdiği motivasyon cümlesini kullandı.

Başımı sallayarak onaylarken midem düğümlendi. *Davası hakkında konuşuyor. Benim* hakkımda *konuşmuyor,* diye kendimi temin ettim, bana eşyaları anlatmaya devam ederken Neiman Marcus'tan sipariş etti.

Bazen annemin bittiği ve avukat Elise Jordan'ın başladığı yerdeki çizgi bulanıklaşırdı. Annem mahkeme salonunda ve hayatta tam bir baş belasıydı. Bronz teniyle tezat oluşturan kısa siyah saçlarıyla çok güzeldi. Her zaman bir moda şirketiyle iş toplantısına gidiyormuş gibi giyinirdi. Her ne kadar onun ten rengi, saç rengi ve düzgün fiziğiyle kutsanmış olsam da, annemin güzelliği görünüşünün ötesine uzanıyordu.

Annem korkusuzdu. Tanıdığım en zeki insandı ve harika bir hikâye anlatıcısıydı. Çalıştığı şirkette ortak olan en genç kişi ve ilk kadındı. Dünyayı değiştirmek için görev gezileri yaptı. Evsizleri doyurmak için gönüllü olarak çalıştı. İşyerinde kadınları savundu. Çok seyahat ederdi ve beni ve kardeşimi doğurmadan önce yaşadığı maceraları anlatarak beni eğlendirirdi. Tüm hayatımı onun izinden gitmek isteyerek geçirdim.

Park yerine girdiğimizde kendimi inanılmaz rahatlamış hissettim. Cuma günü geldiğimden beri ilk kez bana eve neden beklenmedik bir şekilde geldiğimi sormadı. Beni soru yağmuruna tutmaya çalışmadı. Her şey nihayet normale dönmüş gibiydi. Bütün hafta boyunca yaptığımız en iyi konuşmaydı.

Ön kapıdan içeri girer girmez annem, "İşte baban," diye işaret etti.

Zachary Jordan II ön tarafa yakın bir masada oturmuş, çapkın garsonu kibarca görmezden geliyordu. Odanın diğer ucundan bile saçını savurmasından ve sırtını dikleştirmesinden flört ettiğini anlayabiliyordum.

Kadınların babamla flört etmesi alışılmadık bir şey değildi. Annemin sayesinde harika bir gardırobu olan yakışıklı bir adamdı. Düzenli olarak hafif kıyafetlerine iltifat alırdı.

kahverengi gözleri ve uzun kirpikleri bana miras kalacak kadar şanslıydım.

Harika bir baba olmasının yanı sıra, beni her zaman derinden etkileyen şey, başarılı eczacının gözünün sadece annemde olduğunu açıkça belirtmesiydi. Ve sanki bir işaret gibi, başını kaldırıp annemi gördü. Sırıtışı kulaktan kulağa yayılırdı, ama gözlerinde her zaman ona karşı büyük bir hayranlık vardı. Neredeyse otuz yıllık evlilikten sonra bile, herhangi bir süre ayrı kaldıklarında, ona var olan tek kişiymiş gibi baktı. Bu tür bir sevgi ve bağlılığa bakmak kalbimin kabarmasına neden oldu.

Bir gün biri bana böyle bakacak. Umarım.

Hostes bizi masasına götürdüğünde, babam karısını öpmek için ayağa kalktı ve beni kucaklamak için yanına çekti.

"Merhaba baba." Sarılmaktan vazgeçtim ve ceketimi çıkardım. Hepimiz oturduktan sonra masanın üç kişilik olduğunu fark ettim. "Zach gelmiyor mu?"

Ağabeyim asla bedava bir yemeği geri çevirmezdi.

Annemle babamın bakışları beni duraksattı. Gözlerimi birinden diğerine kaydırdım. "Zach iyi mi?"

"Evet, tabii ki. Çalışıyor," diye cevap verdi annem garson gelmeden önce.

Biz emredildi İçecekler ve bizim favori bulaşıklarmenülere bakmadan.

"Tamam, neler oluyor?" Damarlarımda dolaşan gerginlikle temkinli bir şekilde sordum.

"Zoe..." Babam öne doğru eğilmeden önce suyundan bir yudum aldı. "Her şey yolunda mı?"

Biliyorlar.

Derin bir nefes alarak yavaşça başımı salladım ve ikisinin arasına baktım. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Annem ellerini kucağında kavuşturdu. "Bu iki günlük bir sınav ve sen ikinci gün geldin. Başından beri biliyorduk."

Gözlerimi kaçırarak başımı salladım ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Bir şey mi oldu?" Babamın kaşları endişeyle çatıldı.

"Hayır. Ben iyiyim. Ben sadece..." Sözcükler oluşmadı ve cümlem etrafımızdaki insanların hafif vızıltısına karıştı.

"Bu sen değilsin. Bazen düşüncesiz oluyorsun ama sorumluluklarından kaçmıyorsun. Para konusunda da ciddiyetsiz değilsin," diyerek sandalyesine geri oturdu. "Anlamıyorum, Zoe."

Kahretsin! Parayı düşünmemiştim bile. Sekiz yüz dolarlık sınav ve beş yüz dolarlık sınava hazırlık kursu... ailemin cömertliği sayesinde.

Ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark ettiğimde manikürlü elim ağzımı kapattı. "Sana her kuruşunu geri ödeyeceğim."

Bana her zaman okuldayken çalışmama gerek olmadığını söylemelerine rağmen, kendi başımın çaresine bakmak için neredeyse her gece işe gittim. Ama okul masraflarımı ödediler - ki buna baro sınavıyla ilgili her şey dahildi.

"Mesele para değil, Zoe. Baban ve ben sadece hayatının en büyük sınavını atlayıp hemen buraya gelmeye karar vermene neyin sebep olduğunu bilmek istiyoruz. Bizi yanlış anlama, seni ağırlamaktan ve Noel'den hemen sonra görmekten çok memnunuz. Ama bunun bir açıklaması olmalı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl açıklayacağımı bilemedim. Neyse ki garson kız yemeğimizi getirdi ve sohbet tam bir dakika boyunca durdu. Garson gittikten sonra bile, bir yanıt beklediklerini bilmenin ve ne söyleyeceğimi bilememenin garipliği iştahımı bastırdı.

"Senden asla saklamak istemedim," diye başladım, ikisinin arasına bakarak. "Sadece sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Özür dilerim." "Bize söylemediğin şey ne?" Annemin bıkkın sesi beni dehşete düşürdü çünkü biliyordum ki

onu hayal kırıklığına uğrattım. İkisini de hayal kırıklığına uğrattım.

Gerçeği düşünerek ona göz kırptım.

Korkuyorum.

Hazır değilim.

Bunaldım.

Çünkü o sınava girmek her şeyi değiştirir.

"Zoe." Babamın bariton sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "*The One*'a katılmak için seçildim." Kelimeler Düşünmeye vakit bulamadan ağzımdan çıkıverdi.

"Ne? Bu da ne?" Doğrudan bana bakan anneme baktı.

Gözlerini benden ayırmadan "Bir realite randevu programı," diye cevap verdi. Başını hafifçe yana eğdi, beni değerlendiriyor, cevabımı ölçüyordu. "California Eyaleti Baro Sınavı'na *The One'a katılacağın* için mi girmedin? Hani şu 'kadınları geri bırakıyor' dediğin programa mı?"

Bana inanmıyor. Beni çok iyi tanıyor.

Bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya aslında bir çeyrek yaşam krizi geçirdiğimi kabul edecektim ya da kendimi bu işe adayacaktım.

"Julian Winters hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum..."

Ki bu gerçek.

"Çekimler gelecek hafta başlıyor..."

Ayrıca gerçek.

"Bir sonraki sınava girmeye karar verdim. Temmuz'da."

Tüm gerçekler.

Babam gerekçelerimden memnun görünüyordu. "Bu çok mantıklı. Kariyerine başlamadan önce farklı bir şey yapmalı ve en azından bir risk almalısın. Yani bu mantıklı." Başını salladı. "Bunu anlıyorum. Kariyerlerimize başlamadan önce seyahat ettik. Ve Tate'ten beri kimseyle çıkmadın, bu yüzden bu senin için iyi olmalı. Ondan haber aldın mı?"

Yardım için anneme baktım ama o hâlâ beni ölçüp biçiyor, hikâyemdeki boşluklara odaklanıyor gibiydi. I

bakışlarımı hızla babama çevirdim.

"Baba." Başımı salladım. "Hayır."

Babam Tate Lewis'i severdi. Tate üç yıl önce NFL'den teklif alır almaz beni bırakıp kalbimi kırmış olsa da babam hâlâ bu durumun ciddi bir şekilde bittiğini inkâr ediyordu.

"Tamam, tamam." Ellerini kaldırdı ve bana rahat bir gülümseme verdi. "Yani bu, ayakta kalan son kadının erkekle birlikte olduğu şovlardan biri mi?"

İşin bu noktaya geldiğini duymak bile programa çıkıyormuş gibi yapmaktan utanmama neden oldu. Neredeyse tereddüt edip gerçeği söyleyecektim ama kafamın içinde annemin sözlerini duydum.

Vazgeçmek başarısızlığa atılan ilk adımdır.

Sözler bir döngü halinde çaldı.

Başarısızlığa doğru ilk adımı attım. Sınavdan kaçmak, korktuğum için eve koşmak, işte bu bir başarısızlıktır.

Boğazımı temizledim. "Evet. Bu sezon söz konusu olan adam Julian Winters. Kendisi bir söz yazarı ve müzik yapımcısı. Temelde, realite flört programlarına inanmıyorum. Ama eğer katılırsam, kendim olursam ve karmaşadan uzak durursam, aslında aktarılan kadın imajına yardımcı olabileceğini düşündüm. Ve o çok ilgi çekici."

O kadar kolay sattım ki neredeyse kendim satın alacaktım.

Babam başıyla onayladı. Annemi satmak daha zordu.

Telefonumu çıkarıp Julian'ın fotoğrafını çektim. "Bu o."

Önce babama gösterdim, sonra da
Anne.

Önce telefona, sonra bana ve sonra tekrar telefona baktı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ah, anlıyorum. Az önce yüzündeki ifade şimdi biraz daha anlam kazandı. Seni şovda izlemek için sabırsızlanıyorum, Zoe."

Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu kapatıyordu.

Kahretsin, işe yaradı!

Şaşırdım ama minnettar oldum. Ama sonra aklıma geldi.

Kahretsin! Bu da demek oluyor ki gerçekten programa çıkmam gerekiyor.

Amazon'daki:
http://www.amazon.com/dp/B01D0Z73QA

Unspeakable by Kristen Hope Mazzola

Önsöz.

Ryder

Tabelayı okurken parmaklarım gidonu daha sıkı kavradı: Vilas - 5 mil. Gergindim. Çok saçma ve tamamen acınası bir durumdu ama reddedilmekten korkuyordum. Bu gerçeği kendime itiraf ettiğim için kendimi hiç bu kadar korkak hissetmemiştim ama işte oradaydım. Kalbim sakinleşmiyordu, ciğerlerime zorla pompaladığım temiz dağ havasının her derin, yavaş nefesinde bile. Beynim karmakarışık bir belirsizlik karmaşasıydı ama o noktadan sonra geri dönüş yoktu.

Yol dağın yamacından aşağı doğru yavaşça kıvrılırken, zihnim her şeyin başladığı yere geri döndü.

"Anne?" Öğleden sonra annemin kemikli dizine tırmandım. Ön odamız, tül perdelerin arasından içeri giren güneş yüzünden cayır cayır yanıyordu.

Kollarına yerleşmeme yardım etti, sigarasının külü omzuma düştü. "Ne oldu Ryder? Annen pembe dizi izliyor." Beş yaşında bir çocuk olarak bile ses tonundan beni ne kadar istemediğini anlayabiliyordum.

"Neden benim bir babam yok? Okuldaki diğer çocukların hepsinin babası var."

Sigarasını ayağının yanındaki boş Old English şişesinin içine koydu ve buz küpleri şıngırdayan tahıl alkolü bardağından bir yudum aldı. "Baban seni istemedi, o yüzden eve hiç gelmedi."

Küçücük aklımla bu sözlerin gerçekte ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. "Ama neden? Babaların çocuklarını

çocuklarını seviyorlar mı?"

"Seninki bizi sevmiyor. Şimdi defol git. Git odanda oyna. Annen yoruldu."

Stüdyo dairenin benim 'odam' olan bölümüne kaçtım. Thomas The Train battaniyemi alıp omuzlarıma sardım ve hiç orada olmayan bir baba için ağladım.

Bu, on yıldan uzun bir süredir beni rahatsız eden, gün gibi açık bir anıydı; bizi hiç sevmeyen babam hakkında annemle tekrar yüzleşecek cesareti bulmam bu kadar uzun sürdü. İşte o zaman bana sonunda gerçeği söyledi: babamdan birkaç yaş büyüktü ve onunla sevişirken yasal tecavüzle suçlanabilirdi, bu yüzden kaçmıştı, ancak yıllar sonra, reşit olmayan birine tecavüz etmekten hapse gönderilemeyeceğini düşündükten sonra ona bir mektup göndermişti.

Ne berbat bir on sekizinci yaş günü hediyesi.

Annem gönderdiğine yemin ediyordu ama babamın eline geçip geçmediğini, okuyup okumadığını, hatta bana doğruyu söyleyip söylemediğini kim bilebilirdi ki? On sekiz yıl sonra babamı neden aradığımdan bile tam olarak emin değildim, ama işte oradaydım, eski bir dağ otoyolu boyunca kıvrılıp bükülüyordum, babamın onu gördüğünde kendi oğlunu tanıyıp tanımayacağını bilmiyordum. Bu delice bir şeydi. Şimdiye kadar hayatımda hiçbir şey yolunda gitmemişti, bu yüzden bir şeyler olmalıydı... değil mi?

Ya varlığımdan bile haberi yoksa?

Bu benim en büyük korkumdu.

Ön kollarım dört saatlik yolculuktan dolayı ağrıyordu ama umurumda değildi. Tek odaklandığım şey bir bira içip kafamı toparlayabileceğim bir yer bulmaktı.

Ön tarafta birkaç kamyon ve bir avuç motosikletin bulunduğu bir park alanına girdim.

Tam bana göre bir yere benziyor.

Ağır ahşap kapıyı açtım ve göğsümü kabarttım, bu sırada barda ve bilardo masalarında oturan tüm erkekler durup bana baktılar.

boş tabure. Duvarda lanet bir tabela olmalıydı: *Yabancılar giremez*; bu işleri daha az garip hale *getirirdi.*

Orta yaşlı barmen bana tatlı tatlı gülümserken, uzun, kıvrık siyah saçları bana doğru ilerledi.

"Ne içiyorsun şekerim?" diye sordu tezgahı silerken.

"Bir şişe Bud Light."

Başını salladı, çukuru kazdı ve kahverengi şişeyi önüme koydu. "Benim adım Crickett, canım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter."

Adını duyunca sırıttım ama kendimi tuttum. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

İki yudumda ilk biram bitti ve bir diğeri önüme kondu. Sinirlerim yatışıyordu... sonunda. Sadece bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Elimde annemin yıllar önce o mektubu gönderdiği yerin adresi vardı ama aradan çok zaman geçmişti. Tamamen karanlıkta bir atıştı, ama hiç yoktan iyiydi.

Crickett sürekli bana bakıyor, beni süzüyor ve kontrol ediyordu. Sinir bozucuydu ama geçmişte karşılaşmadığım bir şey değildi. Annemin arkadaşlarının çoğu evimizdeki şarap gecelerinde bana asılırdı; bunu bir oyun haline getirmişlerdi. Ne de olsa pumalar yavrularını sever.

"Buralardan değilsin, değil mi?" Sonunda sadece bakmak yerine benimle konuşmaya karar verdi.

Başımı salladım. "Sadece geçiyordum."

Biraz güldü. "Bunu bir keresinde, şu anda oturduğun koltukta otururken söylemiştim. Ben hala buradayım."

"O ben olmayacağım, bayan. Bir görevim var ve sonra bu lanet şehirden gideceğim."

"Peki, iyi şanslar..." Bir isim bulmaya çalışıyordu.

"Ben Ryder."

"İnanılmaz derecede tanıdık geliyorsun Ryder." Gözlerini kısarak bana baktı, muhtemelen beni tanımaya çalışıyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Hayat.

İki tabure aşağıda, birkaç adam bara yanaştı. Sert bir ses Crickett'e seslendi: "Selam bebeğim. Holt birazdan gelip senin yerine geçecek."

Ben olduğum yerde donup kalırken ona gülümsedi. Holt*, bu* babamın adıydı. Kanım dondu.

Crickett'in sesi düşüncelerimin arasına daldı. "Ryder? Bir tane daha?" Şişemi gösteriyordu ve ben de başımı salladım. "Tabii ki."

Yanımdaki iki adam sohbet etmeye başladı. Şişemin mavi etiketini sıyırırken kulak misafiri olmamaya çalıştım ama çok zordu. Arkadaşlarından birinin hastalığından ve onun yerine birini bulmaya çalışırken işlerini dengelemenin ne kadar zor olduğundan bahsediyorlardı. Oldukça sıkıcı şeylerdi ama yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Sert sesli adam bana döndü. "Hey, evlat. Buralarda yeni misin?"

Dostum, insanlar buralarda yabancılara pek alışık değillerdi.

"Evet, efendim. Sadece geçiyordum. Babamı bulmaya çalışıyorum."

Orta yaşlı adam birasını yudumladıktan sonra dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti. "Bunu bu barda bir ya da iki kez duyduk." Crickett'e göz kırptı ve adam gülerken Crickett ona bir bar havlusu fırlattı.

"Kocama aldırma, tatlım. Kuru bir espri anlayışı vardır. Babanın adı ne?"

Bira etiketini yırtarak barın üstüne baktım. "Holton Walsh."

Raine

Uyuşmuştum. Aileme vermek üzere olduğum haberin şokunu anlatmanın daha iyi bir yolu yoktu. Babamı yıkmak ve üvey annemi mahvetmek üzereydim. Benimle birlikte

Kardeşimin elini tutarak barlarının ön kapısından içeri koştum.

"Raine, Collin? Ne oluyor-?" Babamın sert sesi sessiz barda gürledi ve ben nefesimi tutmaya çalıştım.

"Baba." Collin yanıma düşerken gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanmaya başladı ve onu daha sıkı kavradım. Büyükbabama o kadar yakındı ki Collin kendini kaybediyordu. Duygularım sonunda beni yakalamaya karar vermişti. Boğazımı zorlayarak, "Bu babam. O, o, aman Tanrım, baba!"

Crickett barın arkasından fırlayıp küçük kardeşimi kucağına alırken ve titremeye başlarken ben babamın kollarına yığıldım.

Bunu kelimelere dökemedim. Eğer bunu yüksek sesle söylersem gerçek olacaktı ve ben henüz bunun olmasına hazır değildim. Telefonumu almaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Zaten hastanede olan babamın sağ kolunu aradım. "Al, Holt'la konuş."

Gözlerim aile krizimizden birkaç koltuk ötede oturan bir yabancıya kilitlendi. Tam olarak çıkaramıyordum ama olağanüstü derecede tanıdık geliyordu.

Babamın yüzünün şoktan felç edici bir kedere dönüşmesini izledim. Kanımı donduran bir çığlık atarken telefon elinden düştü ve ekranı paramparça oldu.

"Rave'in nesi var?" Babam onu geniş göğsüne çekerken Crickett elimi tutarak bağırdı.

"Kapatmamız gerek. Hastaneye gitmeliyiz." Babamın üyeleri harekete geçti ve tek yabancıyı saniyeler içinde dışarı attılar. Giderken nazik, yeşil gözleri yalvarıyordu, sanki üzüntüsünü ifade etmek istiyordu ama ne diyeceğini bilmiyordu. Bir aile reisinin ölümüne kulak misafiri olan hiç kimse ne söyleyeceğini bilemez.

Babamın kamyonetiyle yolda uçarken, küçük kardeşim ön koltukta babamı ve Crickett'i bisikletiyle takip ederken, hastane yolun sadece on beş dakika yukarısında olmasına rağmen yolculuk bir ömür sürmüş gibi geldi.

Ön kapıdan babamın en yakın arkadaşının kollarına doğru koştum. "Çok üzgünüm, Abel." Holt'un sesi titrerken bir koluyla bana sarıldı ve diğer elini babamın omzuna koydu. Holton Walsh, Crickett hayatımıza girmeden önce beni büyütmeye yardım etmişti; o bir arkadaştan, bir amcadan daha fazlasıydı, benim ikinci babamdı ve o anda sunduğu teselli bekleme odasını kapladı.

"Ne oldu?" Crickett babamın ve ağabeyimin ellerini tutarken ağladı.

"Yoldan çıkmıştı. Motosikletini yere bırakmış olsa bile bunu atlatması mümkün değildi."

"Kimin yaptığını biliyor muyuz?" Babam sağ eliyle büyükbabamın kesiğini kavradı ve başparmağını üzerinde *Başkan* yazan yamanın üzerinde gezdirdi.

"Henüz değil. Ama merak etmeyin, icabına bakacağız."

Babam derin bir nefes aldı. "Hemen bir toplantı yapmamız gerekiyor. Crickett, çocukları eve götür. Benim bununla ilgilenmem gerek."

Kardeşimi ve beni tutarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Haydi."

Tam gitmek için dönerken babası elini omzuna koydu. Gözlerindeki oyuk bakış tüyler ürperticiydi. Kısık bir sesle üvey anneme yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. "Bu gece evde olacağım bebeğim."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Öyle olsan iyi olur."

Kardeşime ve bana başıyla selam verdi ve hepsi bu kadar. Bu artık kulüp işiydi ve kanun kaçaklarının bildiği tek yolla halledeceklerdi: daha fazlası için bir göz.

Amazon'da Konuşulamaz: http://amzn.to/1ROTMxj

Wet by Stacy Kestwick

Islak tanıtım

Çörekler onun zayıflığıydı.

Sadie Mullins çörek bağımlılığından aldığı kalorileri yakmak için sahilde koşmasaydı, suda hareket etmeyen adamı fark etmeyecekti.

Onun peşinden dalmazdım. West

Montgomery ile tanışmazdı.

Kendini beğenmiş piçin minnettar, hatta müteşekkir olması gerekirdi.

Tabii ki değildi.

Bu her şeyin sonu olmalıydı. Tabii ki

bitmedi.

Lanet çörekler.

Küçük bir alıntı

Elleri üst kollarımın etrafında sıkılaştı. "Bu gece burada kalsan nasıl olur? Pijama partisi yapabiliriz. Eski usul. Seks yok, sadece iki kişi bir yatağı paylaşır."

Bir kaşımı kaldırdım. "Seks yok mu?"

"Seks yok. Ama kibarca sorarsan, sarılabilirim."

"Neden seks yok?" Tereddüt etti ve ellerini kollarımda gezdirip tekrar yukarı kaldırdı. "Sen farklısın. Seninle her şeyi doğru şekilde yapmak istememe neden oluyorsun." Alnını başımın arkasına yasladı. "Ama ben aynı zamanda bir

Bencil piç, kollarımda olduğunu bilerek uyumak istiyorum. Seninle uyanacağımı bilerek."

Islak için Amazon kitap bağlantısı:
http://amzn.to/1EQyOeX Islak için Amazon kitap bağlantısı
Islatılmış: http://amzn.to/20mhsev

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

